

Iata-ma!
TRIMITE-MĂ!

DOUG BATCHELOR

IATĂ-MĂ! TRIMITE-MĂ!
de
DOUG BATCHELOR

© 2013 – Editura Viață și Sănătate
București, România
Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *The Caveman Theology*

Traducere: Andreea Nicolici

Redactare: Florin Bică

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare ebook: Christian Sălcianu

Copertă: Dragoș Gârea

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi
achiziționate

prin rețeaua sa națională de librării

www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro

Site: www.viatasisanatate.ro

Cartea este disponibilă și în format PDF sau EPUB

pe www.viatasisanatate.ro

ISBN format pdf – 978-973-101-737-2

ISBN format mobi – 978-973-101-739-6

ISBN format epub – 978-973-101-738-9

Despre autor:

Doug Batchelor este evanghelist, președinte al trustului media **Amazing Facts** și pastorul unei biserici din California. A scris mai multe cărți cu tematică spiritual-creștină ([*Cel mai bogat om din peșteră*](#), *La picioarele lui Isus*, *Lanțuri sfărâmate*). Ca speaker, Doug călătorește în țări din întreaga lumea și le vorbește oamenilor despre Isus. Simțul umorului, spontaneitatea și ancorarea subiectelor prezentate în realitatea cotidiană fac din el un vorbitor apreciat.

*Rugăciunea mea sinceră este ca
această carte să vă ajute să
descoperiți pașii mântuirii și,
urmându-i, să-L cunoașteți pe
Domnul și să umblați cu El.*

Cuprins

Introducere

Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu

O viziune despre Dumnezeu

Ești ceea ce privești

Pas cu pas

Dovezi ale existenței lui Dumnezeu

Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuși

Curcubeul negru

În umbră

Știi că ești gol?

Pasul 3 – Să te pocăiești

Doar un șoricel

Părerea de rău și pocăința

Dă-i drumul!

Pasul 4 – Să mărturisești

Doamne, iartă-mă!

Probleme insuportabile

Mai bine acum decât mai târziu

Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu

Alb ca zăpada

Cui îi este sete?

Falcon

Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu

Nu zbura ghidat de sentimente

Traversarea râului

Lecția umilinței

Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu

Marea Moartă sau Marea Galileei

Scoși din foc

Pierdută printre lumini

Miracolul bunătații

Concluzie (1)

Trage dopul!

Concluzie (2).

Învată să mergi!

INTRODUCERE

Nu există instrument mai bun pentru predarea unei lecții decât să spui o poveste. Cartea aceasta are la bază povestea convertirii, a curățirii și a chemării lui Isaia, pe care o găsim în primele nouă versete ale capitolului 6 din cartea acestui profet. Materialul pe care îl țineți în mână nu se vrea a fi un studiu exhaustiv al pasajului biblic respectiv, ci mai degrabă o rampă de lansare pentru a vă vorbi despre procesul mântuirii, făcând referire la experiențele mele personale, la diverse povestiri și la propriile observații. Biblia în sine este o carte plină cu povestiri, fiecare povestire și parabolă învățându-ne ceva despre planul lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii din suferință și moarte.

Activitatea lui Isaia ca profet regal a fost una lungă și rodnică, întinzându-se pe o perioadă de mai bine de 60 de ani, în timpul vieții a cinci regi evrei. Isaia s-a căsătorit cu o profetesă și au avut doi fii. Potrivit tradiției iudaice, profetul Isaia ar fi murit ca martir. Se pare că fiul cel rău al lui Ezechia, regele Manase, l-ar fi găsit pe profet ascuns într-o scorbură și ar fi poruncit să fie tăiat în două cu fierăstrăul (Evrei 11:37).

Numele „Isaia” s-ar putea traduce prin „Iehova salvează” sau „Dumnezeu salvează”. Dintre toți profeții Vechiului Testament, el descrie cel mai frumos și cel mai clar slujirea și misiunea lui Mesia, Salvatorul care va veni.

Fundamentul biblic al cărții de față este singura viziune înregistrată în scrierile lui Isaia. Profetul ne oferă, în doar nouă versete, o imagine cuprinzătoare și inspiratoare a convertirii sale. Un bebeluș trebuie ca mai întâi să se rostogolească pentru a se putea târî, trebuie să se târască înainte de a putea să umble și trebuie să umble înainte de a putea să alerge. În mod similar, există o

progresie care duce la mântuire – o înșiruire de pași, o ordine a desfășurării evenimentelor –, iar această evoluție este foarte simplă.

Am împărțit povestirea din Isaia 6:1-9 în șapte pași, fiecare pas fiind ilustrat cu povestiri și experiențe proprii. Avem nevoie să înțelegem această progresie elementară în umblarea noastră cu Dumnezeu, s-o înțelegem atât pentru noi, cât și pentru a le-o împărtăși altora. Redau mai jos pasajul biblic din traducerea lui Dumitru Cornilescu:

ISAIA 6:1-9

(1) În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul

șezând pe un scaun de domnie foarte înalt,
și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea
șase aripi:

cu două își acopereau fața,

cu două își acopereau picioarele și cu două
zburau.

Strigau unul la altul și ziceau:

„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!

Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care
răsuna

și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: **(2) „Vai de mine! Sunt
pierdut,**

(3) căci sunt un om cu buze necurate,

(4) locuiesc în mijlocul unui popor

tot cu buze necurate,

și am văzut cu ochii mei

pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu
un

cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu

cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis:

„Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale,

**(5) nelegiuirea ta este îndepărtată și
păcatul tău este ispășit!”**

(6) Am auzit glasul Domnului întrebând:

„Pe cine să trimit și cine va merge pentru
Noi?”

Eu am răspuns: **(7) „Iată-mă, trimite-mă!”**

El a zis atunci: „Du-te și spune poporului
acestuia...”

PASUL 1 • SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU

O VIZIUNE DESPRE DUMNEZEU

În vremea adolescenței mele, în orașul New York era „meseriaș” să-ți bați joc de poliție. Noi le spuneam polițiștilor „porci”. Obişnuiam să ne dăm mari povestindu-ne unii altora cum am insultat un polițist și am scăpat basma curată. Odată, în timp ce conduceam o mașină furată, am tras pe dreapta lângă un polițist și i-am cerut câteva indicații cu privire la drum, doar pentru ca, mai târziu, împreună cu un prieten, să facem bășcălie pe seama lui.

Polițiștii erau „dușmanul”.

Mi-am schimbat însă atitudinea față de poliție într-o singură noapte când, butonând telecomanda televizorului, am dat din întâmplare peste o știre foarte grăitoare. O clădire fusese cuprinsă de flăcări. Camerele de filmat surprindeau toată tragedia: pompierii intrând și ieșind în grabă, cu furtunurile de apă îndreptate spre clădire. Locatarii încercau să coboare de pe acoperiș, folosindu-se de o scară. Apoi, una dintre camerele de filmat s-a oprit asupra intrării principale a clădirii, cuprinsă deja de flăcări. Fumul negru și gros ieșea prin uși și ferestre.

Deodată, un polițist a țâșnit pe ușă în fugă, cu o pătură în brațe. Din hainele lui cuprinse de foc începuse să iasă fum. Pompierii au îndreptat furtunurile de apă spre el, în timp ce polițistul își croia drum prin mulțime în căutarea unui loc unde să așeze pe iarbă ceea ce căra în brațe. Apoi, a desfăcut pătura. În interiorul acesteia era un bebeluș în stare de inconștiență. Fără să ia seama la hainele sale fumegânde, polițistul a început să-i

facă micuțului respirație artificială, încercând să-l readucă în simțiri. Copilașul a supraviețuit, iar eu mi-am schimbat părerea potrivit căreia polițiștii erau „dușmanul” după ce l-am văzut pe polițistul acela gata să-și riște viața ca să-i salveze pe cei în slujba cărora se afla. Mi-a trecut prin minte că poate eu eram băiatul rău, iar ei, polițiștii, personajele pozitive.

La fel au stat lucrurile și în privința lui Dumnezeu. Timp de mulți ani, am fost convins că Dumnezeu îmi era inamic: un polițist uriaș, din ceruri, care mă urmărea și aștepta să fac vreo boacănă pentru ca, apoi, să-mi ardă una cu bastonul Lui! El exista doar pentru a-mi îngădi fericirea. Mai apoi însă, L-am văzut pe Isus într-o altă postură – murind pentru a mă salva. Versetul din Ioan 10:10 spune (parafrzez): „Eu am venit pentru ca tu să ai viață și s-o ai din belșug.” Și-atunci, mi-am dat seama că Isus dorește ca noi să renunțăm doar la lucrurile care ne fac rău.

Nouăzeci la sută din informația care ajunge în creierul nostru vine pe cale vizuală. Mulți oameni consideră că vederea este cel mai important dintre cele cinci simțuri. În Biblie, chiar și Isus compară vederea fizică, ochii, cu înțelegerea spirituală și cu discernământul, spunând că dacă un orb călăuzește alt orb, vor cădea amândoi în groapă (Matei 15:14). Una dintre cele mai frecvente minuni făcute de Isus a fost redarea vederii celor orbi.

Părerea mea este că motivul pentru care atât de mulți oameni întâmpină probleme în a deveni creștini și în a rămâne creștini este acela că nu știu de unde să înceapă. Oriunde merg, îi întreb pe oameni care este primul pas spre mântuire în opinia lor. Chiar și aceia care sunt membri ai bisericii de mai bine de 50 de ani spun, de obicei, că pașii sunt următorii: *pocăiește-te!*, *crede!*, *acceptă!* și *mărturisește că ești păcătos!* În ce mă privește, nu cred că vreunul dintre acești pași este cel dintâi.

Primul pas în procesul mântuirii constă întotdeauna în a-L *vedea* pe Domnul în sfințenia Lui și în a *vedea* moartea Lui.

Ioan 1:29 ne spune că, atunci când Ioan Botezătorul L-a *văzut* pe Isus lângă râul Iordan, a arătat spre El și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. Mai târziu, doi dintre ucenicii lui Ioan L-au întrebat pe Isus: „*Rabbi*, unde locuiești?”. Iar El le-a răspuns: „Veniți de *vedeți*” (Ioan 1:38,39). În același capitol al Evangheliei lui Ioan, mai exact în versetul 45, citim că Filip s-a dus la Natanael și i-a spus (parafrzez): „L-am găsit pe Mesia, Isus din Nazaret.”

Natanael i-a răspuns neîncrezător: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”. Filip însă nu a ripostat, ci i-a spus: „Vino și *vezi!*” (vers. 46). De fapt, în primul capitol al cărții evanghelistului Ioan găsim peste 25 de referiri la lumină și vedere. În mod repetat, descoperim ideea că trebuie să-L *vedem* pe Dumnezeu.

Chiar și când citim sfârșitul Evangheliilor și privim spre tâlharul care era pe cruce, alături de Isus, regăsim toți pașii spre mântuire. Tâlharul L-a *văzut* pe Isus atârând pe cruce. Probabil Îl auzise pe Isus spunând: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Pe măsură ce a *văzut* toate aceste fapte de bunătate, lipsite de ostilitate sau agresivitate, tâlharul și-a dat seama de propria răutate.

Biblia ne spune că bunătatea lui Dumnezeu este ceea ce ne conduce la pocăință. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a *văzut*”, a spus Iov. „De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6). Chiar și convertirea apostolului Pavel a fost un rezultat al faptului că L-a *văzut* pe Isus în drumul spre Damasc (Faptele apostolilor 9:1-9).

Poate că vă întrebați: „Dar n-a spus Isus: «Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!»?” (Ioan

20:29). Ba da! A spus. Dar El le vorbește acolo celor care continuă să ceară semne fizice sau să-L vadă pe Isus în 3D. Aș vrea să subliniez că eu nu vă sugerez prin intermediul acestei cărți să postiți și să vă rugați până când veți fi vizitați de îngeri sau până când veți avea parte de o descoperire personală din partea Celui Atotputernic. Eu vă vorbesc despre ochii credinței.

Conform Bibliei, după învierea lui Isus din morți, ucenicii s-au umplut de bucurie când L-au văzut pe Domnul lor (Ioan 20:20). Ca ucenici creștini, cea mai mare bucurie a noastră va fi să-L vedem pe Domnul, nu „ca într-o oglindă, în chip întunecos”, ci „față în față!” (1 Corinteni 13:12). Biblia ne spune în povestirea despre Zacheu că acesta dorea atât de mult să-L vadă pe Isus – să vadă cine era El –, încât s-a cățarat într-un copac (Luca 19:1-10). Apoi, văzând bunătatea lui Isus și văzându-se acceptat de Isus, Zacheu și-a văzut și propriile păcate. S-a pocăit, și-a mărturisit păcatele și s-a arătat dispus să plătească despăgubiri. Iar ca urmare a acestui fapt, Isus i-a spus că mântuirea a intrat în casa lui. Toate acestea s-au petrecut cu repeziciune *după ce Zacheu L-a văzut pe Domnul*. Totuși eu cred că, deși Zacheu L-a văzut prima dată pe Domnul în ziua când s-a urcat în copac, perspectiva cea mai clară a avut-o abia atunci când Isus S-a urcat pe lemn și a murit pentru el. Întâmplător, numele „Zacheu” înseamnă „curat”... Iar Isus a spus la un moment dat: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor *vedea* pe Dumnezeu!” (Matei 5:8).

Când Îl vedem pe Dumnezeu atârând pe cruce, când ne întoarcem cu mintea spre anul morții lui Hristos, suntem mult mai dispuși să-L iubim și să-I slujim. Acesta este primul pas în procesul mântuirii: **SĂ-L VEDEM PE DUMNEZEU!**

EȘTI CEEA CE PRIVEȘTI

Sunt foarte îngrijorat pentru tinerii de astăzi. În anii copilăriei mele, am avut și eu eroii mei, eroi despre care aș putea spune că erau americani normali. Întotdeauna îmi imaginam că sunt Daniel Boone sau Davy Crockett. (Trebuie să mărturisesc totuși că a fost o perioadă în viața mea când am sperat că aș putea să fiu ca Superman.)

Cu mai mulți ani în urmă, unul dintre băieții mei mi-a povestit despre Țestoasele Ninja. Acești eroi ai copilăriei trăiau în canalele orașului New York și se hrăneau cu pizza. Cred că lumea noastră este într-o stare deplorabilă dacă copiii noștri își doresc să crească și să devină niște țestoase ninja care trăiesc în canale. Este o vorbă în popor: „Ești ceea ce mănânci.” Zicala se aplică și minții noastre.

Biblia spune că noi devenim asemenea obiectului căruia îi aducem închinare sau pe care îl privim. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui” (2 Corinteni 3:18). Cred că aceasta este una dintre cauzele principale ale comportamentului violent și instabil al tinerilor de azi. Ei petrec foarte mult timp urmărind la televizor scene de violență, înșelăciuni și sex sau fiind fermecați de jocuri video inutile, care au însă efecte reale asupra gândirii și valorilor personale.

În urmă cu câțiva ani, predicam într-o biserică micuță din nordul Californiei. După predică, am fost invitat împreună cu soția mea acasă la unul dintre membrii bisericii pentru masa de prânz.

Acolo, a fost prezent încă un oaspete care mi s-a părut foarte interesant. Îl voi numi Joe. El ne-a povestit o experiență uimitoare.

Cu destul de mulți ani înainte, pe când Elvis Presley se afla la începutul carierei sale, Joe, pe atunci doar un adolescent, a mers la unul dintre concertele lui și a fost uimit de-a dreptul văzând cum toate fetele cădeau pe jos, își smulgeau părul, își aruncau hainele și leșinau atunci când Elvis dansa și cânta. Fiind tânăr, ușor impresionabil și în căutarea unei identități, în mintea lui Joe a încolțit imediat o idee: *Aș vrea să fiu ca Elvis Presley!*

În perioada copilăriei mele, mama obișnuia să compună cântece pentru Elvis și, de câteva ori, am avut ocazia să-l văd în persoană. Nu mi-a făcut cine știe ce impresie!

La scurtă vreme după ce l-a văzut pe Elvis, Joe și-a cumpărat toate discurile cu melodiile acestuia. Apoi, și-a umplut pereții camerei cu postere cu Elvis Presley. Și-a vopsit părul negru și a cumpărat o chitară. Stătea în fața oglinzii ore întregi, încercând să arate ca Elvis și să cânte ca Elvis. Îi asculta discurile iar și iar, fără să obosească vreodată să-l asculte pe idolul său cântând.

Ori de câte ori Elvis susținea un concert pe o rază de 500-600 de kilometri de casa lui, Joe era acolo. A mers și a văzut toate filmele cu Elvis, și-a umplut casa tot felul de nimicuri care aveau legătură cu Elvis și, ceea ce e și mai trist, a făcut lucrul acesta timp de 20 de ani. Gândiți-vă numai! Timp de 20 de ani l-a idolatrizat, l-a imitat și i s-a închinat lui Elvis!

Înainte de moartea lui Elvis, Joe era atât de priceput în a-l imita pe acesta, încât începuse să lucreze în cluburi de noapte din toată țara. A fost unul dintre primii „interpreți ai lui Elvis”, câștigând mii de dolari săptămânal pentru modul în care îl copia. Cei care îl vedeau mărturiseau că li se părea ireal, pentru că Joe era exact ca Elvis.

Cânta ca Elvis, umbla ca Elvis și folosea chitara exact ca Elvis.

Când l-am întâlnit pe Joe, avea în jur de 50 de ani. Elvis era mort deja de mai bine de 10 ani. Cu toate acestea, Joe încă mai câștiga 10.000 de dolari pe concert, în țări din Orient, imitându-l pe Elvis Presley.

Joe a frecventat biserica pentru o vreme, în orașul acela micuț din nordul Californiei, în speranța că se va putea rupe de vechea lui viață. În copilărie, crescuse într-o familie creștină. Cu gura lui mi-a spus: „Nici măcar nu am o identitate proprie. Am trăit dându-mă drept altcineva atâta timp, încât nici nu mai știu cine sunt.” După o perioadă scurtă în care a încercat să meargă la biserică, Joe a simțit că nu avea în ce să-și pună speranța și a revenit la ceea ce făcuse toată viața: imitarea lui Elvis.

Întâlnirea cu el m-a pus pe gânduri. N-am putut să nu mă întreb ce fel de biserică am forma noi dacă l-am venera cu toții pe Isus Hristos în felul în care Joe îl venera pe Elvis. Isus este singurul personaj din Biblie pe care suntem încurajați să-L venerăm și să I ne închinăm. Dacă ne petrecem tot timpul uitându-ne la Țestoasele Ninja sau urmărind telenovele, se va alege praful de mintea noastră. Dar dacă ne vom petrece fiecare zi privindu-L pe Mielul lui Dumnezeu, nu se va putea altfel decât să devenim asemenea Lui.

Trebuie să ne ațintim privirea spre Isus!

PAS CU PAS

În urmă cu mai mulți ani, eram în mașină, împreună cu copiii, în drum spre casă, după o vizită la rude cu ocazia vacanței de Crăciun. Mama lor era în vizită la niște prieteni în altă parte, așa că primii trei dintre copiii noștri erau cu mine – Rachel, Micah și Daniel, în vârstă de 12, 10 și 8 ani. Fusese o zi foarte lungă – un zbor destul de matinal din Florida în California, o diferență de fus orar de trei ore, o vizită la niște prieteni și cinci ore de mers cu mașina. Era ora 2 dimineața, iar noi încă nu ajunsesem acasă.

Eram însă aproape. În timp ce ne apropiam de munții din jurul orașului Covelo, am putut vedea că avusese loc o furtună de zăpadă destul de recent. În fața noastră erau încă 16 kilometri de drum noroios până să ajungem acasă. I-am întrebat pe copii:

– Sunteți siguri că vreți să mergeți acasă? Poate ar fi mai bine să rămânem în oraș în noaptea asta. Nu sunt sigur că mașina va răzbi prin zăpadă.

Toți trei, la unison, și-au exprimat cu hotărâre dorința de a ajunge acasă, așa că ne-am continuat drumul. Ar trebui să menționez că noi locuim sus în munți, la kilometri buni de drumul principal. Zăpada era din ce în ce mai mare, pe măsură ce înaintam pe drumul noroios și șerpuitor, dar am reușit să parcurgem mai mult de 12 kilometri din traseul nostru. Apoi, după ce am înaintat încă vreo 30 de metri din ultimii kilometri rămași până acasă, camioneta s-a împotmolit în zăpadă. Roțile se mișcau în gol. Eram blocați acolo fără speranță!

Dat fiind că era deja ora 3 dimineața, primul meu gând a fost să rămânem în camionetă și să căutăm ajutor la venirea zorilor. Eram însă cu toții

nerăbdători să ajungem acasă, așa că am hotărât să parcurgem pe jos ultimii 3 kilometri, prin zăpadă, la lumina lunii.

La început, a fost chiar distractiv. Copiii se jucau în zăpadă și fiecare dintre ei își croia propriul drum prin nămeți. Era revigorant să ne luptăm cu nămeții după ce ne petrecusem întreaga zi în avion și în mașină. Dar spiritul aventurii s-a topit destul de repede pe măsură ce picioarele noastre au început să obosească. După primii 800 de metri, copiii au hotărât că le era mai ușor să meargă pe urmele făcute de mine, călcând exact pe urmele pașilor mei.

Pe măsură ce înaintam, stratul de zăpadă era tot mai mare, crescând de la 60 de centimetri până la aproape 90 de centimetri, și îmi trebuia foarte multă energie pentru a face fiecare pas. Nu era atât de simplu să înaintez. Trebuia să-mi ridic fiecare picior până la nivelul pieptului pentru a păși mai departe. Îmi era frig, foame și eram extenuat. În scurt timp, m-a cuprins o oboseală copleșitoare. Nu credeam că voi mai ajunge acasă! Simțeam nevoia să mă întind în zăpadă și să dorm. Știam însă că dacă aș fi făcut lucrul acesta, nu doar că aș fi înghețat, dar probabil că nici copiii n-ar mai fi putut să ajungă acasă.

Așa că, în loc să pășesc, mă aruncam pur și simplu înainte. Lăsam o urmă de 1,80 metri în zăpadă, după care mă luptam să mă ridic din nou pe picioare și să cad iarăși. La fiecare pas, mă rugam pentru „încă unul!”. Copiii veneau pe urmele pe care mă luptam să le fac și, în cele din urmă, am ajuns acasă. Deși aveam degetele amorțite de frig, am aprins focul. Nu îmi amintesc ca eu sau copiii să ne fi simțit vreodată atât de bine acasă, la căldura și lumina focului, așa cum ne-am simțit în dimineața aceea.

Într-un mod asemănător, Isus a venit să croiască o cărare din lumea aceasta spre ceruri. Doar dacă vom păși pe urmele Lui vom ajunge la

casa noastră din ceruri. Cred că sunt trei motive principale pentru care Isus a venit în lumea noastră.

1. Pentru a ne ajuta să-L vedem pe Dumnezeu

Isus a venit pentru a ni-L arăta pe Tatăl. De aceea a și spus: „Filip! Dacă m-ai văzut pe Mine, L-ai văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9, parafrază). Mulți oameni și-L imaginează pe Dumnezeu Tatăl ca pe un polițist furios, înarmat cu un baston, așa cum mi-L imaginasem și eu odată. Ei cred că El există doar pentru a le limita și a le împiedica fericirea. Dar atunci când privești la drumul lui Isus de la iesle până la cruce, poți vedea că tot ce a făcut El a fost un act de dăruire. Îl vedem în fiecare moment învățându-i pe ceilalți, hrănindu-i, vindecându-i și, în cele din urmă, murind pentru ei. Prin intermediul vieții și învățăturilor lui Isus este ușor să vedem că Dumnezeu este dragoste!

Cel mai eficient instrument în viața de creștin și pentru călăuzirea altor oameni către Hristos este să-i ajutăm să-L vadă pe Isus pe cruce. Acesta este motivul pentru care Isus Însuși a spus: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). Puterea vine din faptul de a-L vedea pe Isus pironit pe cruce pentru păcatele noastre. Nu există o fotografie mai clară a dragostei lui Dumnezeu decât aceea în care El Îl oferă pe Fiul Său pentru ca noi să putem trăi. (Vezi Ioan 3:16.)

2. Pentru a ne fi exemplu

Dumnezeu știe că oamenii au nevoie ca lecția să le fie demonstrată pentru a o înțelege cu adevărat. Privind exemplul oferit de Fiul Său, ne putem face o idee despre cum ar trebui să ne comportăm cu cei din jurul nostru în aproape orice situație. Chiar dacă circumstanțele din viața noastră sunt diferite, viața lui Isus ne descoperă principiile care ne învață cum să ne trăim propria viață. Biblia ne spune că El ne-a dat un exemplu pentru ca noi „să umblăm așa cum a umblat și El” (1 Ioan 2:6, parafrază).

Cum putem să ne împotrivim răului? Exact în același mod în care i S-a împotrivit și Isus, biruind răul prin bine.

De ce a fost botezat Isus? Cumva pentru a-Și spăla propriile păcate? Sigur că nu. Isus nu a păcătuit niciodată. El a fost botezat pentru a ne da un exemplu. El se trezea dis-de-dimineată pentru a-I vorbi Tatălui prin rugăciune, ca să ne dea un exemplu. El a dormit în mijlocul unei furtuni puternice pentru a ne învăța lecția încrederii. Când a fost ispitit, i-a citat Diavolului versete din Scriptură pentru a ne da un exemplu despre cum să folosim Cuvântul scris ca pe o armă defensivă. Isus a venit în lume ca exemplu pentru noi, pentru a ne arăta cum să trăim.

3. Pentru a Se jertfi ca Înlocuitor al nostru

Dacă trăiești la o fermă din munți, este important să ai un câine bun. Noi am avut o mulțime de câini pe care nu ne puteam bizui și, la un moment dat, familia noastră chiar s-a rugat ca Dumnezeu să ne ajute să găsim un câine bun. Chiar a doua zi, am văzut un afiș la o spălătorie, pe care scria: „Se caută casă pentru un câine bun, dar urât.” Imediat, am sunat la numărul de telefon de pe afiș și, în scurtă vreme, am intrat în posesia lui Pată. (Cred că vă dați seama că nu ne-a luat prea mult timp să-i găsim un nume!)

Pată era tot ceea ce așteptam de la un câine. Se purta frumos cu copiii și era un câine de pază foarte bun, iar noi nu credeam nicidecum că e urât. A devenit într-un timp foarte scurt un membru al familiei noastre. Când copiii mergeau să exploreze pădurea, nu-mi făceam griji din pricina lor câtă vreme Pată era alături de ei.

Într-o vară, copiii coborau pe un drum noroios împreună cu Pată. El zburda înaintea lor când, deodată, i-a apărut în față un șarpe cu clopoței. După o luptă crâncenă, șarpele era mort, dar Pată fusese mușcat de mai multe ori. Avea în corpul lui veninul care l-ar fi putut omorî pe unul dintre copiii mei.

Pată a supraviețuit mușcăturilor de șarpe, dar, câțiva ani mai târziu, a murit după o luptă sângeroasă cu un pitbull în timp ce ne apăra casa.

Este o istorie foarte tristă, într-adevăr, dar este totodată un exemplu și o imagine exactă a modului în care Isus a purtat durerea, suferința și moartea care ne aparțin nouă, pentru ca noi să putem trăi. Când privim la El pironit pe cruce, Îl auzim spunând: „Vă iubesc atât de mult, încât prefer să mor Eu decât să muriți voi. Prefer să sufăr Eu decât să suferiți voi.” El a fost dispus să ia toate slăbiciunile noastre și să ne ofere în dar toată

puterea Lui. El a făcut un schimb total și absolut. A dat tot ce era bun în El pentru tot ceea ce este rău în noi.

El ne oferă pacea Sa în schimbul vinii noastre. Crezi că există vreun motiv temeinic pentru care să refuzi oferta Lui?

DOVEZI ALE EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU

Sunt multe modalități de a-L vedea pe Dumnezeu. Cuvântul Său scris este, desigur, calea cea mai sigură. Dumnezeu ni Se mai descoperă prin intermediul unor persoane și prin lucrurile create de El. Pasajul din Isaia care stă la baza acestei cărți ne vorbește despre îngerii care, aflându-se în prezența lui Dumnezeu, strigă: „Tot pământul este plin de mărima Lui!” (Isaia 6:3).

Foarte mulți oameni nu pot să-L vadă pe Dumnezeu prin intermediul lucrurilor create de El din cauză că ochii lor au fost întunecați de cataracta evoluționismului.

Una dintre marile lupte pe care le-am avut de purtat pentru a-L accepta pe Isus și, mai ales, pentru a accepta Biblia s-a datorat faptului că eu am crescut crezând în evoluționism. Practic toate școlile pe care le-am frecventat ne învățau că omul nu este nimic mai mult decât o specie mai dezvoltată ce descinde din neamul maimuțelor. Or, perspectiva asta nu-ți oferă cine știe ce scop în viață, nu-i așa? Dacă noi am evoluat dintr-o mlaștină primordială de nu știu unde și dacă tot ceea ce ne așteaptă la capătul drumului este moartea, atunci putem spune că viața nu are cine știe ce scop. Sunt convins că teoria falsă a evoluției este, în mare parte, responsabilă de numărul mare de sinucideri înregistrate în rândul adolescenților din zilele noastre. La ce altceva să ne așteptăm dacă noi le spunem că viața nu e nimic mai mult decât un râgâit biologic și că ei nu sunt

decât niște gorile mai dibace? De fapt, sunt convins că filosofia fiecăruia dintre noi este influențată de mediul în care trăim, de lucrurile care ne înconjoară.

Fiind crescut în orașul New York, am fost înconjurat în permanență de lucruri făcute de mâna omului. Auzeam mereu scârțâitul roților și zgomotul traficului. Oriunde mi-aș fi întors privirea, vedeam doar beton, sticlă și lumini de neon, nimic altceva decât lucruri făcute de mâna omului. Ajunsesem, la un moment dat, să-mi pun toată încrederea în oameni. Și, pentru că oamenii îmi spuneau că noi suntem rezultatul evoluției, am ajuns să-i cred.

Apoi, ca adolescent, am petrecut aproape un an și jumătate într-o peșteră de lângă Palm Springs, California. În locul acela am început să-mi formez o altă perspectivă asupra vieții. Eram înconjurat de lucrurile create de Dumnezeu, iar acestea au avut o influență puternică asupra mea.

Când privești prin lentila microscopului lucrurile făcute de oameni, poți vedea imperfecțiuni și greșeli. Dar când privești prin aceeași lentilă a microscopului lucrurile create de Dumnezeu, vezi perfecțiunea. În fața noastră sunt două opțiuni. Chiar și oamenii de știință cunosc lucrul acesta. Noi suntem aici fie în urma unui accident bizar, fiind rezultatul unei serii de explozii, fie datorită unui plan inteligent, gândit cu un scop anume.

Îmi amintesc că, pe când mergeam la o școală din New York, l-am întrebat într-o zi pe profesorul de științe:

– De unde vine lumea?

El mi-a spus, în câteva cuvinte, că lumea noastră este rezultatul unei explozii solare în urma căreia a apărut sistemul solar.

– Bine, am continuat eu, dar soarele de unde a venit?

Profesorul mi-a răspuns că soarele a venit dintr-o altă galaxie. Atunci când s-a format Calea Lactee, două mase de gaz s-au ciocnit și au explodat.

Așa că l-am întrebat:

– Și de unde au venit aceste mase de gaz?

Știu că nu sună foarte științific să afirmi că materia se poate crea singură și până și oamenii de știință trebuie să recunoască faptul că a existat ceva dintotdeauna. Am putea să ne uităm la toate modelele și structurile din jurul nostru și să credem că acestea au evoluat din niște particule de gaz care au existat dintotdeauna și care, la un moment dat, au explodat sau am putea să credem într-un Creator inteligent care există dintotdeauna. Deși recunosc în mod deschis că nu pot să-L explic pe Dumnezeu, cred totuși că este mai logic și mai rezonabil să cred că rădăcinile mele mă duc înapoi spre un Tată ceresc plin de iubire și nu spre două mase de gaz care pluteau în univers și care, într-o zi, s-au ciocnit accidental.

Când privesc la toate dovezile din natură, chiar și cei mai educați oameni de știință nu pot să nu observe că există un Arhitect suprem.

O veche prietenă de-a mea, dr. Lolita Simpson, a venit într-o zi la mine să-mi arate o floare. Mi-a spus:

– Doug, vreau să-ți arăt ceva. Vezi floarea asta?

În gândul meu mi-am spus: *Ce drăguț! Această veche și dragă prietenă o să-mi arate o floare.*

Dar ea mi-a prezentat floarea din perspectiva unui om de știință:

– Floarea asta are cinci petale, care sunt înconjurată de cinci frunze, iar în interior sunt cinci lujeri mititei și totul este perfect simetric. Vedem aici organizare, vedem aici un model și, de asemenea, simțim parfumul ei. Florile acestea nu pot să supraviețuiască fără anumite insecte, iar

insectele respective n-ar putea supraviețui fără aceste flori. Așa ceva n-ar fi putut niciodată să apară dintr-un simplu accident.

Modelul, organizarea și proiectele nu se nasc din haos. Așa ceva ar fi tot atât de probabil pe cât ar fi obținerea unui Boeing 787 în urma detonării unei bombe într-o groapă de gunoi sau ca apariția unui volum din *Enciclopedia Britanică* în urma detonării unei bombe într-o tipografie! Una dintre cele mai simple forme de viață – celula – relevă mai multă complexitate decât tot orașul New York la o oră de vârf.

Chiar dacă am putea ajunge să credem că toate lucrurile au evoluat și că microorganismele au început să se despartă, să se dividă și să se transforme în forme de viață mai mari, chiar și așa ar trebui să ne punem o altă întrebare: În toată această diagramă a evoluției, de unde a apărut nevoia separării genurilor în bărbat și femeie? Când oamenii vor să-și întemeieze o familie, de ce nu încep pur și simplu să se descompună și să se dividă? Nu se spune că așa s-a întâmplat totul? De ce ar fi nevoie de două sexe complet diferite, bărbatul și femeia, care să nu se poată reproduce fără un act de iubire și cooperare?

Ce să mai spunem despre păsări? Ca pilot știu câte ceva despre aerodinamică. Pe vremea când credeam în evoluție, mi-am imaginat, la un moment dat, creaturile marine care se dezvoltau încet, căror le creșteau mâini și picioare și care se depărtau tot mai mult de apele mării, de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp. Însă întotdeauna mi-a fost greu să-mi imaginez șopârlele aruncându-se de pe stânci pentru a dezvolta un model aerodinamic cu pene și cu oase goale, lipsite de măduvă, înainte de a se izbi de pământ. Și dacă totuși cădeau pe pământ și reușeau să supraviețuiască, cum ar fi putut să transmită mai departe aceleași trăsături propriilor pui?

După ce ies din ou, multor păsări le cresc pene, apoi, păsările sar din cuib. Și-apoi, *Bingo!*, știu să zboare și să se joace pe aripile vântului fără nicio lecție specială. Omida mititică își țese în jurul ei un cocon și după vreo săptămână, sau ceva de genul ăsta, iese iarăși la lumină, pompează sânge în noile sale aripi, le mișcă de câteva ori, după care începe să zboare și să se joace. Ideea că toate acestea ar fi rezultatul unui accident pare și mai absurdă și de neconceput.

Să vă spun o poveste interesantă! Odată, doi prieteni stăteau de vorbă într-o parcare. Unul credea în creație și în Dumnezeu, iar celălalt credea în macroevoluție. La un moment dat, evoluționistul îi spune prietenului creaționist:

– O, văd că ți-ai luat mașină nouă! De unde ai cumpărat-o?

Prietenul creștin îi răspunde cu șiretenie:

– Stai să vezi! Într-o zi, intru în garaj și ce-mi văd ochii? O pată de ulei. O las acolo și, după câteva săptămâni, când mă uit din nou, văd că în locul unde fusese pata a apărut din ciment un skateboard care, treptat, a evoluat într-un Volkswagen tip broscuță. Am condus mașina aia o vreme și, în scurt timp, s-a transformat într-un Ford Pinto, care, la rândul lui, s-a transformat în cele din urmă în Honda Accord pe care o vezi aici.

Desigur, evoluționistul i-a răspuns:

– Termină cu prostiile! Zi de unde ți-ai luat mașina!

Dar prietenul creaționist i-a replicat:

– Stai un pic! Motivul pentru care nu-ți vine să crezi că mașina mea a apărut din pata de ulei de pe cimentul din garaj este că, atunci când vezi o mașină, atât de organizată, având un anumit model și fiind construită conform unui proiect, având un sistem de funcționare, știi că, undeva, trebuie să existe și un constructor de mașini. Doar pentru că toate mașinile și mijloacele de transport au roți,

faruri și ștergătoare de parbriz, nu înseamnă că vreuna a evoluat din cealaltă.

Fordul nu a evoluat din Chevrolet, iar Chevroletul nu a evoluat din Chrysler. Toate mașinile au unele lucruri comune pentru că funcționează într-un mediu asemănător. În același fel, pot exista anumite asemănări între oameni și maimuțe sau alte creaturi, dar asta nu înseamnă că am evoluat unii din alții, ci, pur și simplu, că trăim cu toții în același mediu, așa că Dumnezeu ne-a creat având anumite lucruri în comun.

Când vezi o mașină, știi imediat că, undeva, trebuie să existe și un fabricant de mașini. Ființa umană este o mașinărie mult mai complexă decât orice autovehicul pe care-l știm, așa că ne dăm seama că, undeva, trebuie să existe un „constructor de oameni”.

În multe dintre pildele Sale, Isus ne îndreaptă atenția asupra lucrurilor create de Dumnezeu (de exemplu, în Matei 6:26). Chiar și în lumea aceasta stricată de păcat, putem să vedem dovezi suficiente ale puterii, înțelepciunii și iubirii lui Dumnezeu prin intermediul lucrurilor pe care le-a creat (Romani 1:20).

Întreg pământul este plin de slava Lui, iar noi putem să-L vedem pe Dumnezeu prin lucrurile pe care El le-a făcut. Nu trebuie decât să ne luăm timp pentru a le privi.

PASUL 2 • SĂ TE VEZI PE TINE ÎNSUȚI

CURCUBEUL NEGRU

Când aveam cam 5 ani, tatăl meu a cumpărat un aparat pe care îl folosea pentru a-și lustrui pantofii. Aparatul avea un motor placat cu crom; într-o parte avea o perie rotativă roșie, iar în cealaltă parte avea o perie rotativă neagră. În fiecare dimineață, înainte de a pleca la serviciu, tata apăsa cu piciorul un buton, iar periile începeau să se rotească. După aceea, își puneă pantofii dedesubt pentru a-i lustrui, iar mai apoi apăsa din nou pe buton pentru a opri aparatul și pleca la muncă.

În ce mă privește, eram de-a dreptul fascinat de aparatul de lustruit pantofi al tatei. Uneori, stăteam în hol, captivat de faptul că, apăsând un singur buton, porneam și opream aparatul. Îmi plăcea să pun mâna pe acele perii cu blană și să le simt rotindu-se cu putere.

Într-o duminică dimineață, m-am trezit înaintea tuturor. Hoinăream prin casă în căutarea unei ocupații, neîndrăznind să-l trezesc pe tata în ziua lui liberă. Așa că m-am oprit în hol și am început să mă joc cu aparatul de lustruit pantofi. După ce l-am pornit și l-am oprit de câteva ori, am început să mă plictisesc de jocul ăsta. Și mi-a venit o idee: *Ce-ar fi să lustruiesc pantofii tatei?* Am deschis foarte încet ușa de la dormitorul tatălui meu, am intrat înăuntru tiptil, pe vârful degetelor, i-am luat pantofii negri, am ieșit tot pe vârfuri și am închis ușa în urma mea.

Știam că pentru a-i face să lucească foarte tare trebuia să folosesc o cremă pentru pantofi. Îmi aminteam că văzusem așa ceva sub chiuveta din baie.

Așa că am mers să verific dacă mai era acolo și am găsit o sticlă cu lichid de lustruit pantofii negri, marca Griffin. M-am întors în hol la aparatul de lustruit pantofi. Nu-mi mai aminteam care era ordinea întregului procedeu, dar eram destul de sigur că lichidul acela de lustruit pantofii negri trebuia turnat peste peria neagră. Am turnat deci o cantitate generoasă de lichid negru pe peria respectivă. Voiam ca pantofii tatei să lucească frumos. Apoi, am pornit aparatul.

La început, aparatul s-a scuturat și s-a legănat ca o mașină de spălat când stoarce rufele, împrăștiind lichid negru peste tot. Apoi, peria a început să se învârtă cu viteza unui uragan, formând un curcubeu negru, minunat, pe perete, pe tavan și pe celălalt perete al holului.

Văzând ce s-a întâmplat, mi-am zis că era timpul să mă întorc la culcare. Cât se poate de repede, am oprit aparatul, m-am furișat înapoi în dormitor și am sărit în pat. Fratele meu și un alt frate vitreg locuiau tot în aceeași casă, așa că am încercat să mă liniștesc cu gândul că nu se va ști care dintre noi făcuse năzbâtia, deoarece nimeni nu mă văzuse.

După câteva minute lungi și agonizante, l-am auzit pe tata plimbându-se prin dormitor, și am tras cu urechea plin de nerăbdare să aud ușa de la dormitor deschizându-se. Mă hotărâsem deja să mă prefac că dorm. L-am auzit pe tata umblând pe hol cam un minut, apoi, am auzit un suspin..., o pauză... și, într-un final, m-a strigat pe nume:

– Dougie! Dougie, vino aici!

M-am întrebat de ce oare striga tocmai numele meu. *Nimeni nu m-a văzut*, m-am gândit eu. *Mă voi preface în continuare că dorm.*

Dar foarte repede ușa de la dormitorul meu s-a deschis larg și a intrat tata.

– Dougie, trezește-te! a spus el.

Pe cât mă pricepeam eu la vârsta de cinci ani, am încercat să mă prefac că dorm buștean. Nu știu

de ce, dar am impresia că nu l-am convins pe tata.

Plin de sfială, am pășit spre hol. Curcubeul negru s-a ivit deasupra mea mai amenințător ca înainte. Am uitat să menționez că petele nu erau doar pe pereți, ci treceau chiar prin mijlocul unei picturi scumpe, reprezentând un conchistador spaniol.

– Știi ceva despre treaba asta? m-a întrebat tata cu o privire supărată.

Ar cam fi fost momentul să mărturisesc, dar vocea aceea diabolică din capul meu continua să-mi spună: *Nu te-a văzut nimeni. El nu știe.* Așa că am răspuns:

– Nu.

Tata mi-a spus:

– Te întreb din nou. Știi ceva despre treaba asta?

Aș fi vrut să-i spun adevărul, dar m-am gândit să mă mai eschivez încă o dată. De fapt, îmi pecetluiam soarta. O dată ce pornești pe drumul înșelăciunii, este greu să faci cale îndoarsă.

– Nu, am spus eu, străduindu-mă să par mai convingător.

– Bine, a spus tata. Te voi pălmui până îmi vei spune adevărul.

Într-o clipeală, mi-a dat jos pantalonii, m-a azvârlit pe genunchi și a început să mă pălmuiască. Imediat ce i-am simțit palma lovindu-mi posteriorul, am început să strig:

– N-am fost eu! N-am fost eu! N-am fost eu...
Eu am fost! Eu am fost! Eu am fost...

N-aș mai fi putut suporta tortura, așa că am cedat.

Tata m-a pus înapoi jos și mi-a spus:

– Dougie, nu te pedepsesc pentru greșeala făcută. Te-am pălmuit pentru că m-ai mințit.

Apoi, mi-a spus să merg la baie și să mă spăl pe față. Smiorcăindu-mă, am șchiopătat spre baie, m-am urcat pe un scaun (eram încă prea scund pentru a putea ajunge la chiuvetă fără ajutorul unui

adult) și m-am uitat în oglindă. Spre uimirea mea, am văzut că aveam pete negre, mici, de lichid pentru lustruit pantofii pe toată fața! Crezusem că nu știe nimeni. Dar, după întâlnirea cu tatăl meu, am văzut cum arătam în realitate și mi-am dat seama cum trebuie să fi arătat în ochii lui. La fel ca profetul Isaia, mi-am dat seama că eram pierdut.

Acum, dați-mi voie să vă întreb ceva! Când m-am privit în oglindă și am văzut petele de pe fața mea, problema era cumva la oglindă? Nu, problema era la mine.

La fel, atunci când Îl vedem pe Isus murind pe cruce pentru păcatele noastre, ne dăm seama că suntem păcătoși.

Biblia ne spune că păcatul este încălcarea legii (1 Ioan 3:4). Legea lui Dumnezeu – cele Zece Porunci – reprezintă oglinda (Iacov 1:23-25). Legea nu există pentru a ne scăpa de păcate, după cum nici oglinda nu mi-a spălat petele negre de pe față. Legea ne arată păcatul. După ce l-am văzut, mergem la Isus pentru a ne curăța.

Unii oameni privesc legea lui Dumnezeu, văd că există păcat în viața lor și se gândesc că soluția ar fi să dea deoparte cele Zece Porunci. Dar nu cele Zece Porunci au nevoie de o schimbare, ci noi. Legea lui Dumnezeu ne ajută să vedem „petele de pe fața noastră”. Acesta este cel de-al doilea pas în procesul mântuirii.

Când L-a văzut pe Tatăl său ceresc, Isaia și-a dat seama că era pierdut. Unul dintre indiciile sigure că ești pe cale să devii creștin este acela că, uneori, vei avea simțământul propriei condamnări. Acesta este un semn bun care îți arată că ești pe aceeași cale cu Dumnezeu. Nu uita că, atunci când un doctor ajută la nașterea unui copil, el știe că este în regulă să-l audă plângând. La fel este și în cazul nostru – cea mai bună dovadă că ai experimentat o naștere spirituală sau o renaștere este faptul că începi să strigi: „Vai de mine! Sunt un păcătos!”.

ÎN UMBRĂ

Pe vremea când locuiam în Palm Springs, am avut propria afacere cu carne de vită.

Astăzi, sunt vegetarian datorită lucrurilor pe care le-am învățat de atunci, însă, pentru o vreme, firma lui Doug Batchelor „Vânzări En Gros de Carne” a fost o întreprindere prosperă. Cumpăram bucăți mari de carne de vită, le tranșam, le împachetam și le vindeam.

În 1971, eram proprietarul unui Volkswagen tip broscuță, cu trei viteze. Cu un mic frigider pe locurile din spate, mergeam dintr-un oraș într-altul, de la Palm Springs până la Indio și Hot Springs, vânzând carne de vită. După câteva luni de condus prin deșert, mașina mea începuse să arate extrem de uzată. În deșert, au loc furtuni de nisip aspre și neașteptate, care, în general, sablează mașina, îndepărtând vopseaua de pe aripile acesteia. După ce condusesem mașina în condițiile acelea vitrege pentru atât de mult timp, parbrizul arăta ca unul dintre geamurile acelea mate pe care le folosim la baie. Cu greu mai puteam să văd ceva în față! Cel mai rău era când strălucea soarele. În situațiile respective, trebuia să conduc cu capul scos pe geam pentru a putea vedea drumul.

Pe atunci, nu știam foarte multe despre șofat. De fapt, acela a fost primul meu automobil. Fiind crescut în orașul New York, fusesem obișnuit ca, întotdeauna, să iau autobuzul sau un taxi, așa că nu știam prea multe despre întreținerea unei mașini. De exemplu, am tot căutat pentru o vreme un loc la Volkswagenul meu unde să pun apă, dar, mai târziu, am descoperit că „broscuțele” nici măcar nu aveau radiator. Iar când am vrut să-i pun niște ulei, am crezut că trebuie să torn ulei până când va da

pe dinafară. Așa că am cumpărat mai bine de cinci litri de ulei și am tot turnat până când am văzut că începe să curgă pe lângă. Așa că, acum, cu geamurile întunecate și cu aripile cojite de vopsea, am decis să-mi vând micuța buburuză.

Am mers la Kmart și am găsit niște spray cu vopsea asemănătoare la culoare cu aceea a mașinii. M-am apucat să vopsesc aripile mașinii și am observat că, după ce am aplicat niște soluție de curățare Armor All pe cauciucuri și am curățat și interiorul cât de bine am putut, mașina nu mai arăta atât de rău. La umbră! Apoi, am dat în ziar următorul anunț: „Volkswagen broscuță, din 1971, automatic, cu trei viteze. 500 \$. Mașina poate fi văzută după ora 17”. Mașina arăta foarte bine după ce soarele se ascundea undeva în spatele muntelui San Jacinto!

Tot așa sunt și oamenii. Când stăm în întuneric, avem o părere destul de bună despre noi înșine. Ni se pare că nu arătăm chiar atât de rău. Dar, cu cât ne apropiem de Isus – Lumina, cu atât vedem mai bine nedesăvârșirile noastre. Isus este Cel cu care ar trebui să ne comparăm. Creștinii au obiceiul de a se evalua uitându-se unii la alții. Dar lucrul acesta nu va da rezultate niciodată. Trebuie să ne vedem pe noi înșine prin ochii lui Dumnezeu.

Ne-am născut cu toții într-o lume întunecată fără să fi avut de ales, iar Dumnezeu spune că nu ne condamnă pentru acest lucru. Când însă Dumnezeu ne trimite lumină, iar noi preferăm tot întunericul, suntem condamnați. Isus a spus: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina” (Ioan 3:19).

Când o persoană a stat într-o cameră întunecată mai multe ore și vine cineva și aprinde brusc lumina, persoana aceea are două opțiuni: fie stinge lumina, fie trece printr-o scurtă perioadă de neplăcută acomodare. Am observat că, atunci când

Duhul Sfânt începe să lucreze în viața unui om și acesta începe să se apropie de Dumnezeu, omul respectiv devine mai conștient de păcatele din viața lui, păcate la care nu se gândise până atunci. Este un lucru sănătos și util. Dumnezeu este Lumină și, atunci când ieșim din întuneric pășind spre lumină, fiecare pată de păcat devine tot mai clară și mai dureroasă. Din nefericire, unii dintre cei care susțin că sunt creștini aleg să stea la umbră, acolo unde se pot compara pe ei înșiși cu alți păcătoși. Ei simt o anumită siguranță plină de pace, dar această siguranță este falsă, la fel ca în cazul creaturilor nocturne care se ascund la umbra vreunei stânci atunci când se ivește soarele.

Dacă vrem să fim creștini adevărați, trebuie să umblăm în lumină așa cum și El este în lumină, iar sângele lui Isus Hristos ne va curăța de orice păcat. (Vezi 1 Ioan 1:7.)

ȘTII CĂ EȘTI GOL?

După cum am menționat și mai înainte, pe când aveam în jur de 17 ani, am trăit ca un pustnic într-o peșteră muntoasă, în apropierea orașului Palm Springs. Am locuit acolo mai mult de un an. În încercarea mea de a fi una cu natura, rareori purtam haine. La început, îmi dădeam seama că îmi lipsea ceva. Dar, după ce am umblat dezbrăcat timp de mai multe săptămâni, am ajuns nici să nu mă mai gândesc la lucrul acesta. Te poți obișnui cu aproape orice dacă faci lucrul acela destul de mult timp.

O dată sau de două ori pe săptămână, coboram în Palm Springs pentru a cerși bani în fața unui supermarket. Întotdeauna aveam hainele cu mine, împachetate și îndesate la fundul rucsacului. De obicei, mă opream lângă o stâncă mai mare, vopsită, de la periferie și mă îmbrăcam înainte de a mă aventura pe străzile orașului. După cum vă puteți imagina, nu trebuia să-mi spăl rufele foarte des.

Îmi amintesc foarte clar că, într-o dimineață, m-am trezit foarte entuziasmat, pentru că urma să merg în oraș.

Aveam în mână niște bani și lista cu lucrurile pe care voiam să le cumpăr. Când am ajuns în vârful dealului, m-am simțit de-a dreptul înviorat. Soarele tocmai răsărea și totul în jurul meu strălucea – toate dealurile, cactușii, ba chiar și pielea mea păreau să aibă o strălucire ca de aur.

Am coborât dealul cântând la flaut. În timp ce mă apropiam de Palm Springs, eram atât de prins de gândurile mele și de faptul că mă simțeam atât de plin de viață, încât nici nu mi-am dat seama că am trecut de stânca unde mă îmbrăcam de obicei.

De fapt, nici măcar nu mi-am dat seama că mă aventurasem în zona de periferie a orașului cu nimic altceva pe mine decât un rucsac, o pereche de bocanci și un zâmbet.

În cele din urmă, am ajuns la o cotitură a potecii și am zărit o familie de hispanici: o mamă și un tată bine îmbrăcați și cele două fete ale lor. Dacă îmi amintesc bine, era într-o dimineață de duminică, pentru că familia respectivă părea îmbrăcată ca de biserică, dar probabil că hotărâse să facă o mică plimbare în natură înainte de a merge la biserică. (În ziua aceea, au văzut ceva mai multă natură decât își propuseseră.) I-am salutat prietenos și am afișat un zâmbet larg. Dar, brusc, am văzut că întreaga familie a reacționat ca și cum ar fi avut un șoc puternic.

Mama și-a închis ochii și a întors capul. Tatăl a tras capul soției spre propriul piept. Fiecare dintre cele două fete s-a prins de câte un picior al tatălui, au întors privirea și și-au închis ochii. Până și tatăl și-a strâns pleoapele! Am presupus instantaneu că în spatele meu era vreun monstru înfricoșător, oribil.

Din instinct, m-am răsucit și am privit în spate, întrebându-mă în sinea mea: *Oare ce-or fi văzut de s-au înspăimântat în halul ăsta? Poate e cazul s-o luăm cu toții la sănătoasa...* Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu aveam nicio haină pe mine! Profund rușinat și roșu din cap până-n picioare, m-am ascuns în spatele unui tufiș de pe potecă și m-am îmbrăcat în doi timpi și trei mișcări.

De fapt, ce s-a întâmplat acolo? Mă simțisem chiar foarte bine înainte de a întâlni familia respectivă. Ei nici măcar nu m-au atins și nu mi-au spus o vorbuliță. Și totuși, după întâlnirea aceea scurtă, m-am simțit îngrozitor. Ce anume a făcut diferența? Răspunsul este că m-am văzut pe mine prin ochii lor și mi-am dat seama că eram gol.

Cred că nouă, creștinilor, ne-ar prinde bine dacă am privi o dată în plus spre noi înșine, dar nu prin propriii ochi, ci prin ochii lui Dumnezeu. S-ar putea să descoperim că și noi suntem goi.

Biblia ne spune că aceasta este una dintre problemele bisericii în ultimele zile ale istoriei lumii. De fapt, problema nu este că suntem goi, ci faptul că suntem goi fără să ne dăm seama de lucrul acesta. Dumnezeu spune: „... și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17).

Societatea în care trăim se bazează destul de mult pe psihologie. Oriunde mergem, întâlnim oameni cărora li se spune: „Nu pune la suflet treaba asta! Vina este un lucru rău. Vina este distructivă.” Desigur, afirmațiile de genul ăsta conțin și o doză de adevăr. Cu toate acestea, oamenii ar trebui totuși să se simtă vinovați atunci când sunt vinovați. N-ar trebui să ne simțim bine dacă am făcut un lucru rău. Domnul vrea să simțim vina și condamnarea până când ne pocăim în mod sincer și venim la El pentru iertare. El nu dorește să rămânem într-o stare de jale continuă, dar trebuie să fim conștienți de starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să ne pară cu adevărat rău pentru păcatele noastre și să ne mărturisim condiția mizerabilă. Abia atunci poate Dumnezeu să-Și manifeste puterea în viața noastră. „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța!” (Iacov 4:10)

După ce Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu, și-au dat seama de goliciunea lor (Geneza 3:10). Au încercat să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin, dar și-au dat seama destul de repede că frunzele nu rezistau. După ce și-au recunoscut vina înaintea lui Dumnezeu, El le-a dat haine confecționate din piele. Ați prins ideea? Din piele! Cineva trebuia să moară pentru ca trupurile lor goale să poată fi

acoperite, exact așa cum Isus a murit pentru ca păcatele noastre să poată fi acoperite.

Când fiul risipitor s-a întors acasă, tatăl lui l-a întâmpinat, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și, mai apoi, i-a acoperit murdăria și goliciunea cu haina lui „cea mai bună”. Isus așteaptă să ne îmbrace pe fiecare cu neprihănirea Sa, dar, înainte de toate, trebuie să ne întoarcem acasă așa cum suntem.

PASUL 3 • SĂ TE POCĂIEȘTI

DOAR UN ȘORICEL

Timp de mai mulți ani, pe vremea când stăteam în casa de pe deal, obișnuiam să-mi parchez mașina într-un șopron, aproape de locul unde îi dădeam de mâncare câinelui. Odată, când am pornit mașina și am dat drumul aerului condiționat, am auzit brusc un uruit și, apoi, câteva sunete ciudate. Câteva granule din mâncarea câinelui au ieșit pe orificiul de ventilare și au căzut la picioarele mele.

E uimitor ce chestii ridicole ne trec câteodată prin minte, dar în clipa aceea îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea: *Ei, poftim! Spune și tu dacă e posibil așa ceva! Probabil că și japonezii [mașina mea era fabricată în Japonia] își hrănesc câinii tot cu mâncare dintr-asta!*

Fiind foarte ocupat în momentul acela, nu m-am gândit nici măcar o secundă cum de fusese posibil să ajungă mâncarea pentru câini în sistemul de ventilație al mașinii mele. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi fost nevoie de o cercetare minuțioasă. La urma urmei, două granule mici din mâncarea câinelui nu erau o problemă chiar atât de mare, cel puțin prin comparație cu chestiunile mult mai dificile cu care mă confruntam zi de zi. Așa că mi-am văzut de drum.

Câteva zile mai târziu, am sărit iarăși în mașină, am pornit motorul și am auzit din nou un uruit în sistemul de ventilație, urmat de o nouă cascadă de sunete. Alte patru sau cinci granule din mâncarea pentru câine mi-au căzut la picioare. De data asta, mi-am dat seama că, probabil, un șoarece sau vreo altă vietate se mutase în sistemul de ventilație al mașinii mele, amenajându-și acolo o locuință. Mi-am zis în gând: *Trebuie să mă ocup*

de treaba asta într-una din zile. Ei bine, știți cu toții cum merge treaba cu planurile făcute pentru „într-una din zilele astea”. Ziua aia nu mai vine niciodată!

Au trecut astfel mai multe săptămâni și, de fiecare dată când porneam mașina, primeam tot mai multă mâncare pentru câini. În cele din urmă, s-a ajuns până acolo că, atunci când porneam ventilatorul în timp ce conduceam mașina, pe lângă granulele de mâncare ale câinelui mai primeam și bucăți din cuibul șoarecelui.

Apoi, într-o zi răcoroasă, pe când eram în mașină împreună cu toată familia și aveam de făcut o călătorie mai lungă, m-am decis să pornesc ventilatorul la maximum. Mare greșală! Am auzit-o deodată pe fiica mea de 12 ani, Rachel, țipând:

– Tati, un pui de șoarece se furișează pe la picioarele noastre!

Frații ei mai mici erau de părere că era de-a dreptul „super”. Nu doar domnul Șoarece locuia în mașina mea, ci și doamna Șoarece împreună cu toți puii lor. Cu ventilația la maximum, cinci sau șase șoricei golași au început să se târâie afară din ventilator. Eram de-a dreptul îngrijorat! Din câte se părea, nu reușise să supraviețuiască toată familia de șoareci.

Cineva îmi spusese odată că șoarecii pot avea până la 13 pui o dată, și cred că eu prăjisem cam jumătate din familia lor. Nu știu dacă ați avut vreodată neplăcutul privilegiu de a miroși șoareci fripți. Vă spun eu că nu este deloc plăcut. Din ziua aceea, mirosul care venea de la șoarecii în descompunere a devenit atât de puternic, încât trebuia să conduc cu ventilația oprită.

Vara se apropia, iar eu tot amânam să mă ocup de problemă. Mergeam cu geamurile deschise pentru a nu fi nevoie să pornesc aerul condiționat.

Într-o zi călduroasă de vară, eram împreună cu prietenul meu John Lomacang. La un moment dat, el a întins mâna și a pornit ventilația la maximum, apoi, a apăsă butonul pentru aer condiționat. Ce-a urmat a fost înfiorător! Cuibul de șoarece, bucăți de șoarece și chiar blană de șoarece au țâșnit ca un uragan din ventilator direct în fața noastră, umplând mașina cu o duhoare greu de suportat și cu tot felul de resturi. De-atunci, ori de câte ori trebuia să călătoresc împreună cu John, el insista să folosim mașina lui.

Gândiți-vă la următorul lucru: aveam o mașină relativ nouă cu pilot automat, servodirecție, radio AM/FM și casetofon, 4x4 – aproape tot ce-ai fi putut cere de la o mașină nouă, în anii aceia. Pe dinafară, mașina era lucioasă, dar înăuntru mirosea incredibil de urât și asta din cauza unui amărât de șoricel de care nu m-am ocupat la timp. Șoricelul ăla mi-a distrus întreaga mașină.

Sunt sigur că ați prins ideea. Micile păcate din viața noastră, a căror prezență trece nestingherită – fie că este vorba de temperamentul nostru sau de modul cum vorbim sau de vreun alt obicei –, lucrează ca niște termite la temelia experienței noastre.

Există în Biblie o poveste despre regele David care a făcut o greșală minoră. Într-o zi, a privit o femeie care se îmbăia. Din cauza acelei priviri pline de poftă și din cauză că a zăbovit cu privirea asupra femeii, păcatul acesta „mic” s-a transformat mai apoi în adulter, înșelăciune și, în cele din urmă, într-o crimă. Din această cauză, regele David a pierdut patru fii și respectul poporului, totul din cauza unei alegeri. Păcatele mici sunt cele care ne trag în jos. De aceea, se spune că dacă suntem credincioși în lucrurile mici vom fi credincioși și în lucruri mai mari (compară cu Matei 25:21).

Este interesant faptul că cel mai feroce animal din lume este unul dintre cele mai mici – chițcanul.

Este mai mic decât un șoarece, dar poate ucide animale care sunt mult mai mari decât el. Poate consuma echivalentul greutateii corpului său de mai multe ori într-o singură zi și, cu toate acestea, ar putea încăpea cu ușurință într-o linguriță. Lucrurile mici pot fi mortale!

Astăzi, pare să fie un curent printre membrii bisericii să ignore detaliile mici care țin de credincioșia creștină. Când cineva atrage atenția asupra „păcatelor mici,” este acuzat că ar fi îngust la minte sau legalist.

Benjamin Franklin a scris odată:

*Din lipsa unui cui, potcoava a fost pierdută.
Din lipsa unei potcoave, calul a fost pierdut.
Din lipsa unui cal, călărețul a fost pierdut.
Din lipsa unui călăreț, bătălia a fost pierdută.
Din lipsa unei bătălii, regatul a fost pierdut.
Și, toate astea, din cauză că a lipsit un cui.*

Ca pastor, am ocazii când simt responsabilitatea de a vorbi despre inconsecvențele din viața oamenilor atunci când vor să trăiască asemenea lui Hristos. Conform Bibliei, noi suntem păzitorii fraților noștri. Cu toate acestea, uneori sunt întâmpinat cu cuvintele: „De ce mă judeci?”. Isus însă ne spune că sunt momente când ar trebui să ne pese de păcatele fraților noștri.

Lui Isaia, de pildă, i-a păsat. Nu doar că și-a mărturisit propriile păcate, dar le-a mărturisit și pe acelea ale poporului său. Și n-a făcut asta pentru a se așeza pe el într-o lumină mai bună, ci pentru că suferea din cauza păcatelor celor din jurul lui. El era preocupat de bunăstarea lor.

Puteti observa în pasajul din Isaia 6 că profetul a spus mai întâi: „Sunt un om cu buze necurate”, și abia apoi a spus: „locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate”. Aceasta este ordinea corectă. În majoritatea cazurilor, avem o vedere foarte bună atunci când trebuie să observăm fiecare defect mititel din viața celorlalți.

Pe de altă parte, suntem orbi față de problemele majore din propria viață. Acesta este motivul pentru care Isus a spus că trebuie să avem grijă ca mai întâi să scoatem bârna din propriul ochi înainte de a încerca să scoatem un pai din ochiul altcuiva (Matei 7:1-5).

În multe cazuri, cei care sunt cei mai critici cu cei din jur au un păcat ascuns în viața lor. În mod frecvent, unii arată spre păcatele altora ca o tactică de diversiune, sperând că astfel vor distra atenția de la propria vină. Isaia era convins că avea o problemă cu buzele necurate. El știa că era ceva în neregulă cu ceea ce vorbea.

Mulți creștini nu reușesc să acorde atenția necesară propriilor cuvinte din cauză că au impresia că acestea sunt, oricum, destul de neînsemnate. Isus ne spune însă că, la judecată, vom da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit. Vom fi găsiți nevinovați sau vom fi condamnați în funcție de cuvintele noastre (Matei 12:36,37).

Câteva cuvinte nepotrivite pot provoca un incendiu de proporții (Iacov 3:5). În egală măsură, un simplu cuvânt de încurajare sau un zâmbet poate schimba cursul zilei unui om sau chiar cursul unei vieți (Proverbele 25:11). Păcatele mici din viața noastră, cele de care nu ne ocupăm și cărora nu le acordăm atenție zilnic, sunt cele care cresc până ajung să ne distrugă întreaga viață.

Ca să urci un munte trebuie să înaintezi pas cu pas. Dacă Domnul ne-ar arăta deodată toate schimbările pe care ar trebui să le facem în viața noastră pentru a fi într-o armonie perfectă cu voia Sa, am fi pur și simplu încovoiați sub greutatea lor. El însă ne conduce în fiecare zi, călăuzindu-ne pas cu pas. Te îngrași sau slăbești în funcție de fiecare îmbucătură. Eu, de pildă, sunt chel din cauză că mi-a căzut câte un fir de păr pe rând. Nu toate deodată, ci unul câte unul!

Viața este alcătuită din lucruri mici. Isus ne-a învățat să ne rugăm pentru pâinea noastră cea de fiecare zi, să acordăm atenție fiecărei zile în parte, la rândul ei, deoarece singura modalitate în care putem să facem față provocărilor vieții este să luăm lucrurile pe rând. Ca să ajungem în cer trebuie să umblăm cu Isus și să avem încredere în El în fiecare clipă, una câte una.

PĂREREA DE RĂU ȘI POCĂINȚA

Într-o zi, o broască-țestoasă mergea încet prin pădure când, deodată, a auzit o voce disperată strigând:

– Ajutor! Ajutor!

Curând, a descoperit că strigătul era al unui brotăcel aflat pe fundul unei gropi adânci.

– Hei! Ce s-a întâmplat? a întrebat țestoasa.

– N-am fost atent când am sărit și am căzut în groapa asta, a orăcăit brotăcelul. Oricât aș încerca, pur și simplu nu pot sări destul de sus pentru a ieși de-aici.

Broasca-țestoasă a întrebat liniștită cum ar putea fi de ajutor.

– Dacă mi-ai găsi un băț lung și mi l-ai arunca aici, aș putea să mă cațăr pe el și să ies din groapă, a răspuns brotăcelul.

– Bine, așteaptă-mă! a spus broasca-țestoasă, pornind cătinel-cătinel la drum, în căutarea unui băț. După câteva ore, broasca-țestoasă a revenit ținând un băț în gură, dar a găsit brotăcelul bronzându-se pe marginea unei bălți din apropiere.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat broasca-țestoasă. Credeam că nu poți ieși din groapă.

– Chiar așa era. Nu puteam, a răspuns brotăcelul, dar când s-a furișat acolo un șarpe veninos, a *trebuit* să ies!

Tuturor ne pare rău atunci când cădem în groapa lui Satana și, deseori, simțim că nu e nicio cale de ieșire. Când însă ne dăm seama că miza este chiar viața noastră, descoperim brusc de ce suntem în stare. Tuturor ne pare rău pentru păcatele noastre, dar părerea de rău este și mai

mare atunci când ne dăm seama că pedeapsa pentru păcat este moartea și că păcatele noastre L-au costat pe Isus viața.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu cred că putem să sărim din groapa păcatului și să ieșim din ea prin propria putere. Biblia spune clar că fără Hristos nu putem să facem nimic (Ioan 15:5). Dar trebuie să vrem și să ne dorim să fim liberi. Ar trebui să fugim din fața ispitei (1 Timotei 6:11), însă mulți dintre noi preferă să se târască, nutrind speranța că ispita îi va ajunge din urmă. Adevărata pocăință înseamnă mai mult decât părere de rău pentru păcatele noastre, înseamnă că ne pare atât de rău, încât încetăm să mai păcătuim. Unii oameni cred că tot ce trebuie să faci este să mergi la biserică o dată pe săptămână, să-ți mărturisești păcatele și, apoi, după ce tabla a fost ștersă cu buretele, să o umpli cu alte păcate în săptămâna următoare. Aceasta nu este nicidecum adevărata pocăință!

Biblia amintește două feluri de pocăință. Iuda s-a pocăit și, apoi, s-a dus și s-a spânzurat (Matei 27:4,5). Petru s-a pocăit, a ieșit afară și a plâns cu amar, apoi, în aceeași noapte, a avut parte de o adevărată convertire (Matei 26:75). Petru s-a schimbat. Pocăința înseamnă că ne pare suficient de rău, încât să ne schimbăm.

Asta îmi amintește de o întâmplare cu doi copii care o priveau pe mama lor cum pregătea prăjiturele cu ciocolată. În timp ce tocmai așeza prăjiturile proaspăt scoase din cuptor pe dulapul din bucătărie, a sunat telefonul. Mama s-a grăbit să răspundă la telefon, dar, înainte de a ieși din încăpere, le-a spus copiilor să nu mănânce prăjituri.

Johnny și Jane simțeau însă mirosul îmbietor al prăjiturilor proaspăt coapte. Jane a observat o firimitură dintr-o prăjitură și și-a zis în sine ea: *Nu este o prăjitură întreagă. E doar o firimitură.* Așa că a întins mâna, a luat firimitura și a mâncat-o.

Evident, Johnny s-a simțit nedreptățit pentru că nu mai erau firimituri și pentru el. Așa că, pentru a îndrepta lucrurile, a făcut el una. A rupt o bucățită dintr-o prăjitură și a mâncat-o. Ca urmare a ceea ce făcuse Johnny, au rezultat mai multe firimituri și iată că, acum, Jane avea și mai multe la dispoziție. Copiii au continuat așa până când au mâncat vreo două sau trei prăjituri.

Apoi, Johnny și Jane au auzit pașii mamei apropiindu-se de bucătărie și, într-o fracțiune de secundă, și-au ascuns mâinile la spate, încercând să pară cât se poate de nevinovați. Deși aveau resturi de ciocolată în colțul gurii, iar tava cu prăjituri prezenta semne clare de sabotaj, mama nu le-a spus nimic. Ea spera că vor mărturisi singuri ce făcuseră. Cam așa stau lucrurile și cu Dumnezeu. El cunoaște deja păcatele noastre, dar speră că noi le vom mărturisi de bunăvoie.

În cele din urmă, copleșită de vină, Jane a mărturisit:

– Mama, îmi pare rău! Am vrut să mănânc doar o firimitură, dar am mâncat până la urmă câteva prăjituri. Apoi, a adăugat: Și el a mâncat cu mine.

Johnny a spus și el repede:

– Da, da... Îmi pare rău!

Sesizați diferența? Lui Jane îi părea rău pentru că a rănit-o pe mama ei, fiind neascultătoare. Lui Johnny însă îi părea rău pentru că fusese prins.

Uneori, ne pocăim deoarece am dat de bucluc și vrem iertare. Vrem să mergem la cer, dar nu ne pare rău pentru că am păcătuit. Cu prima ocazie, e foarte probabil să repetăm iarăși păcatul respectiv. Cred că ne-ar fi de ajutor să ne rugăm astfel: „Doamne, ajută-mă să mă pocăiesc cu adevărat!”.

Biblia ne spune, în Romani 2:4, că Dumnezeu este Cel care ne oferă pocăința. Nu suntem în stare nici măcar să ne pocăim singuri. Bunătatea Lui ne conduce la pocăința adevărată. Când Îl vedem pe

Dumnezeu și bunătatea Lui, ne pare cu adevărat rău pentru ceea ce a avut de suferit din cauza păcatelor noastre.

Când Isus a atârnat pe o cruce, El nu a atârnat pe o cruce oarecare. El a atârnat pe crucea mea. Eu sunt Baraba. Cuiile acelea erau cuiile mele. Coroana aceea de spini îmi aparținea. Când ne dăm seama că a luat asupra Lui ceea ce meritam noi, abia atunci ne pare rău cu adevărat. Vedem că păcatul este un ucigaș. Este mortal. Este otrăvitor. Și începem să-l urâm.

O astfel de pocăință caută Dumnezeu, o adevărată renunțare la păcat. Biblia spune că nu trebuie să ne limităm la mărturisirea păcatelor, căci doar acela care „le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:13).

DĂ-I DRUMUL!

Pe vremea când învățam cum să pilotez un avion, instructorul mi-a arătat cum să reduc viteza cât de mult posibil, continuând totuși să zbor. În timp ce avionul începe să trepideze și se prăbușește, folosești viteza aerului și recâștigi controlul asupra aparatului de zbor. Ideea este ca, prin astfel de exerciții, să te antrenezi să supra-viețuiești unei avarii neprevăzute.

Într-o zi, pe când exersam aceste reduceri de viteză, s-a întâmplat ceva neobișnuit. Instructorul de zbor mă lăsase să dețin controlul total asupra avionului. Am redus puterea motoarelor și voiam să duc avionul în sus până când acesta avea să zboare din ce în ce mai încet. În cele din urmă, s-a auzit alarma, dar, în loc să coboare și să recâștige viteză, avionul s-a lăsat într-o parte și a intrat în vrie.

Pentru a vă putea imagina mai bine situația, închipuiți-vă că sunteți la volanul mașinii, după ce acesteia i s-a dat drumul dintr-un avion, și vă prăbușiți în spirală. Este ca și cum ați conduce o mașină cu 190 de kilometri pe oră în timp ce faceți spirale.

Ei bine, prima mea reacție a fost să trag înapoi manșa. Fusesem instruit să trag înapoi de manșă, pârghia de comandă, pentru a face avionul să urce. Dar viteza aerului nu era destul de mare pentru a obține vreo reacție. Am tras de manșă cu toată puterea până când am avut impresia că o voi rupe din panou. Eram la o altitudine de doar 900 de metri și coboram foarte repede! Nu mi-a trecut toată viața prin fața ochilor, dar a fost cât pe ce să revăd ceea ce mâncasem la prânz.

Apoi, l-am auzit pe instructorul de zbor spunându-mi cu o voce calmă:

– Dă-i drumul, Doug! Dă-i drumul! Preiau eu.

Nu voiam să-i dau drumul. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu știa ce să facă? Dacă ne omora pe amândoi? În acele câteva microsecunde, s-a dat o luptă teribilă în mintea mea. Oare puteam să mă încred în el? Oare știa instructorul de zbor cum să ne scape pe amândoi din situația aceea dificilă?

Mi-am dat seama că nu aveam altă alternativă, pentru că eu, în mod sigur, habar n-aveam ce să fac. Așa că mi-am descleștat mâinile, iar el a preluat manșa, a împins-o înainte și a accelerat la maximum. Avionul s-a îndreptat spre sol cu o viteză și mai mare. Vântul a început să treacă peste aripile avionului, coloana de direcție a dat semnale de răspuns, iar instructorul a tras cu putere de manșă, avionul făcând o curbă mare, lucru care mi-a lăsat stomacul undeva în urmă, la nivelul gleznei stângi.

Una dintre cele mai mari lupte, dacă nu chiar cea mai mare luptă a vieții de creștin este să ajungi în punctul în care să te predai complet și să poți spune: „Nu voia mea, ci voia Ta să se împlinească.” Cu siguranță, aceasta a fost cea mai mare luptă pe care Isus a purtat-o în locul nostru, atunci când Se ruga în Grădina Ghetsimani, iar pe fața Lui curgeau stropi de transpirație amestecată cu sânge: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

Isus a mers mai departe și L-a lăsat pe Dumnezeu să preia frâiele. În cazul nostru, doar dacă ne predăm pe deplin Domnului, El poate să facă schimbările pe care trebuie să le facă în viața noastră și ne poate conduce în siguranță. Să dai drumul frâielor și să-L lași pe Domnul să preia controlul total este o adevărată luptă. Isus spune că, uneori, să faci lucrul acesta poate fi la fel de

greu ca și când ți-ai tăia o mână sau ca și când ți-ai scoate un ochi. (Vezi Matei 5:29,30.)

În urmă cu mulți ani, un băiat în vârstă de vreo 11 ani a mers în pădurile din California pentru a-și ajuta tatăl să pună o capcană pentru urși. Tatăl băiatului a fixat capcana între doi copaci, lângă un râu pe unde știa că obișnuiau să treacă urșii. După ce a așezat o momeală pe piedică și a acoperit totul cu frunze, tatăl i-a spus fiului său:

– Să nu care cumva să umbli la capcană!

Dar, în ziua următoare, foarte curios să vadă dacă s-a prins ceva în capcană, băiatul a plecat singur de acasă și s-a îndreptat spre pădure pentru a verifica dacă era ceva în capcana pentru urși. Ajungând la locul cu pricina, a văzut că nu căzuse prins niciun urs. De fapt, nici măcar nu se vedea momeala. Încercând să dea ușor frunzele la o parte, din greșeală, băiatul a activat capcana. Înainte să poată sări înapoi, capcana i-a prins degetul arătător. Băiatul a țipat și a plâns o vreme din cauza durerii, dar nu îl putea auzi nimeni. Era prea departe de fermă. Stătea acolo, având dureri cumplite și se chinuia să-și scoată degetul din capcană, dar fără prea mari speranțe de izbândă. Capcana era prea puternică și, în plus, era prinsă bine cu un lanț între cei doi copaci.

Orele treceau una după alta. Nu după multă vreme, a început să plouă. Turna de-a dreptul cu găleata. Puțin câte puțin, râul din apropiere a început să crească până când apele sale au ajuns în locul unde era băiatul. Acesta s-a ridicat în picioare, dar apa a continuat să crească în jurul lui, iar ploaia a continuat și după lăsarea serii.

În cele din urmă, în încercarea disperată de a-și salva viața și știind că nu se mai putea aștepta la vreun ajutor, băiatul și-a scos briceagul din buzunar. Cu ajutorul mâinii libere și al dinților, a tras lama briceagului și și-a tăiat degetul. Știu, știu... Pare o măsură disperată, dar, uneori, este

nevoie de acțiuni disperate pentru a ne salva viața.
A făcut băiatul acela un lucru rău? Deloc. E mai bine să pierzi un deget decât să-ți pierzi viața!

Oricare ar fi lupta, întotdeauna este mai bine să mergi pe calea Domnului, lăsând deoparte orice greutate care te apasă și permițându-I lui Dumnezeu să preia controlul. (Vezi Evrei 12:1.)

Cineva a spus odată: „Când este pe punctul de a se îneca, înțeleptul aruncă lingoul de aur.”

LASĂ-L PE ISUS SĂ CONDUCĂ

Într-o zi, mergând cu viteză pe autostrada vieții,
L-am văzut pe Mântuitorul stând pe margine.
M-am uitat surprins înapoi și-am frânat.
Desigur, m-am oferit să Îl duc cu mașina.
S-a așezat pe locul de lângă mine
Și, în timp ce demaram, mi-a spus cu o voce liniștită:
„Dacă vrei să ajungem în viață la destinație, lasă-Mă să conduc!
Eu știu pericolele care ne așteaptă.”

*Lasă-L pe Isus să-ți conducă mașina!
Urmează sfatul Lui,
Nu propria-ți inimă!
Dă drumul volanului!
Isus te va duce departe,
Chiar în Paradis...
Prietene, lasă-L pe Isus la volan!*

I-am spus că nu sunt gata să las volanul pe mâna Lui,
Iar El Și-a pus centura.
Dar n-a trecut prea mult și am avut un accident...
Imaginați-vă cum m-am simțit!
Isus m-a întrebat din nou: „Mă lași pe Mine să conduc?”
Așa că I-am cedat locul meu.
După o vreme, am început să râd în hohote.

Isus îl bătea pe Diavol de fiecare dată când ne
luam la întrecere!

*Lasă-L pe Isus să-ți conducă mașina!
Urmează sfatul Lui,
Nu propria-ți inimă!
Dă drumul volanului!
Isus te va duce departe,
Chiar în Paradis...
Prietene, lasă-L pe Isus la volan!*

PASUL 4 • SĂ MĂRTURISEȘTI

DOAMNE, IARTĂ-MĂ!

Dacă Dumnezeu știe totul, de ce mai vrea ca noi să ne mărturisim păcatele?

Când mi-am început viața de creștin, aveam doar niște idei elementare despre mărturisire. Când citeam că trebuie să îmi mărturisesc păcatele în fața lui Dumnezeu, rosteam niște rugăciuni de genul: „Doamne, trebuie să avem o discuție! Ar fi mai bine să Te așezi. Sunt câteva chestii grave pe care aș vrea să Ți le spun.” Era ca și cum I-aș fi dat lui Dumnezeu un raport. Îmi scăpase din vedere faptul că Dumnezeu știe totul.

Dar, dacă Dumnezeu știe totul, de ce mai este nevoie de mărturisirea noastră? De fapt, am putea să ne întrebăm: „Dacă Dumnezeu știe totul, de ce să ne mai rugăm?”. Isus a spus că știe ce ne trebuie înainte ca noi să-I cerem (Matei 6:8). Cu toate acestea, tot El ne încurajează să cerem. În mod similar, El știe care sunt păcatele noastre înainte de a le mărturisi noi. Și totuși vrea să le mărturisim.

Sunt mai multe motive pentru care trebuie să facem lucrul acesta. În primul rând, mărturisirea este pur și simplu o dovadă de politețe. Păcatele noastre Îl rănesc pe Dumnezeu. Când rănim o persoană, bărbat sau femeie, ar trebui să-i cerem iertare. De fiecare dată când păcătuim, ne rănim pe noi înșine, îi rănim pe cei din jurul nostru și Îl rănim pe Dumnezeu. Și spunem: „Doamne, îmi pare rău!”. Chiar dacă El știe că L-am rănit, iar noi știm că El știe, se cuvine să-I cerem iertare.

Un alt motiv pentru care este nevoie de mărturisirea păcatelor este că aceasta este metoda lui Dumnezeu, planul Lui de a îndepărta vina. Ne ajută să simțim și să credem că suntem iertați. Sunt convins că foarte mulți oameni nu au simțit

niciodată libertatea și pacea de care Dumnezeu vrea să se bucure toți creștinii, și aceasta pentru că mărturisirea lor este atât de superficială și făcută în grabă. În multe cazuri, petrecem 20, 30 sau 40 de ani din viață păcătuiind zi de zi și oră după oră, supărându-L pe Tatăl nostru din ceruri. Când și când, incidental, spunem: „Doamne, iartă-mi păcatele!”. Și ne așteptăm să găsim mângâiere și eliberare după o pocăință superficială și o mărturisire care nu pornește din inimă.

La urma urmei, trăim în era fast-foodului, a autoservirii și a spiritualității servite din mers.

Nu vreau să spun că ar trebui să mărturisim pe nume fiecare păcat pe care l-am comis vreodată. Nimeni nu își poate aminti tot ce a greșit. Însă ar trebui totuși să fim cât se poate de exacti. Dar cât de exacti? Sunt oameni care nici măcar nu-și pot aminti ce au greșit într-o singură săptămână.

Aș vrea să îți recomand o rețetă care, zic eu, funcționează. De exemplu, eu unul nu-mi amintesc fiecare minciună pe care am spus-o vreodată, dar ce știu sigur este faptul că am fost un mincinos. Nu-mi amintesc fiecare lucru pe care l-am furat, dar știu sigur că am fost un hoț. Așa că, atunci când vine vremea mărturisirii, îți sugerez să iei o foaie de hârtie și să faci pe ea câteva coloane cu păcatele generale: *Hoție, Minciună...* Poți scrie și *Gânduri murdare, Gelozie* sau oricare ar fi păcatul tău. Poate ți-e teamă că vei scăpa ceva din vedere. Nu te îngrijora în privința asta! Dacă Îi vei cere lui Dumnezeu, Duhul Sfânt îți va aminti toate lucrurile respective. Poți să te rogi ca regele David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi *dacă sunt pe o cale rea* și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmii 139:23,24). Sau poți încerca rugăciunea lui Iov: „Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege și păcatele mele” (Iov 13:23).

Vei fi surprins de lungimea listei!

Unul dintre avantajele unei mărturisiri atât de precise este că recunoști că păcatele tale sunt păcate. Altfel spus, este foarte ușor să spui ceva de genul: „Doamne, sunt un păcătos”, dar, când intri în detalii și spui în rugăciune ceva de genul: „Doamne, sunt un bârfitor”, s-ar putea ca aceea să fie prima ocazie când recunoști că bârfa este păcat. Lucrul acesta Îi permite Duhului Sfânt să-ți dea puterea de a schimba acest detaliu al vieții tale.

După ce ai făcut lista categoriilor generale de păcat, începe să te gândești la păcate specifice din fiecare categorie! Și de data aceasta, dacă Îi vei cere, Duhul Sfânt Îți va aminti toate acele păcate pe care El știe că ai mare nevoie să le mărturisești. Pe măsură ce ți le amintești, notează-le în dreptul categoriilor corespunzătoare!

Ceea ce urmează acestei etape este foarte important. După ce ai întocmit lista cu pricina, îngenunchează și roagă-te:

„Tată ceresc, îmi mărturisesc păcatele înaintea Ta. Sunt vinovat de toate aceste lucruri.” Apoi, citește-I lista lui Dumnezeu. Îmi dau seama că poate fi de-a dreptul stânjenitor, dar este benefic pentru sufletul tău. La finalul rugăciunii, spune așa: „Te rog să mă ierți de dragul lui Hristos!”.

Noi am primit promisiunea că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Asta înseamnă eliberare nu doar de sub *pedeapsa* păcatului, adică de sub moarte, ci și de sub *puterea* păcatului. Când procedezi astfel, Dumnezeu îți dă putere să faci ceea ce este bine, să faci îmbunătățiri în domeniile respective ale vieții tale (1 Corinteni 10:13). La final, ia lista dezonorantă și arunc-o în foc sau leag-o de o piatră și arunc-o în mare (Mica 7:19). (Probabil ar fi mai ecologic să o recyclezi.)

Apoi, este posibil ca unele lucruri să trebuiască mărturisite față de alte persoane. De exemplu, dacă ai furat de la cineva, ar trebui să-i

mărturisești persoanei respective și, pe cât posibil, ar trebui să o despăgubești pentru ceea ce i-ai furat (Ezechiel 33:15). Dacă ai rănit o persoană, trebuie să-i spui că-ți pare rău și, apoi, să te străduiești să refaci relația.

Pe când aveam în jur de 14 ani și locuiam în Florida, am lucrat pentru Baskin-Robbins Ice Cream. Angajatorul meu îmi spusese că pot să mănânc oricâtă înghețată voiam. Îmi spusese că, oricum, aveam să mă plictisesc de înghețată destul de repede. S-a înșelat amarnic! După ce am lucrat acolo câteva săptămâni, i-am câștigat încrederea. Datorită educației primite anterior la școala militară, eram destul de punctual și mă pricepeam să păstrez lucrurile în ordine. Deschideam și închideam magazinul la timp.

În cele din urmă, patronul mi-a dat cheia de la casa de marcat și mi-a arătat cum să încui banii în fiecare seară. Îmi este rușine, dar trebuie să mărturisesc faptul că, într-una din ocaziile când am fugit de acasă, am furat bani de la angajatorul meu. Deși nu fusese vorba despre o sumă mare – am luat doar 10 dolari –, amintirea acestui furt m-a urmărit ani de zile, pentru că domnul Scott avusese încredere în mine.

Într-una dintre călătoriile mele înapoi în Miami Beach, m-am gândit că trebuie să merg la domnul Scott, să-i spun că am furat de la el și să-i înapoiez cei 10 dolari. Recunosc că eram destul de speriat în timp ce mă îndreptam spre intrarea cu numărul 31 de pe strada Flavors. Mă întrebam ce-o fi gândit domnul Scott despre mine după ce furasem de la el, în ciuda încrederii pe care mi-o acordase. A fost o luptă în sufletul meu, dar voiam să mă împac cu Dumnezeu și eram decis să merg înainte.

Când am intrat în magazin, am întrebat persoana din spatele teșghelei dacă aș putea să vorbesc cu domnul Scott. Omul s-a uitat la mine cu o expresie plină de uimire, după care mi-a spus

că domnul Scott le vânduse magazinul lui și soției sale în urmă cu câțiva ani, după care se mutase. Nu avea nicio idee despre cum aș fi putut să-l găsesc.

În momentul acela, am simțit o mare ușurare și am simțit că mi se ridicase povara de pe umeri. Dumnezeu nu era preocupat de cei 10 dolari. Pe El Îl interesa de fapt dacă eu eram dispus să fac voia Lui, să mărturisesc și să plătesc pentru greșeala mea.

Păcatele care trebuiesc mărturisite în public sunt destul de puține. Poate că ați auzit povestea celor trei pastori care au mers la pescuit împreună. Înghesuiți într-o bărcuță, singuri în mijlocul lacului liniștit, au început să-și deschidă inima unul către altul. La un moment dat, unul dintre ei a început să plângă în hohote. Dornici să-l mângâie, cei doi prieteni l-au întrebat care era problema. La care el le-a spus că nu se mai simțea în stare să-și ascundă lipsa de moralitate.

– Sunt un ipocrit, a spus el. Pur și simplu trebuie să spun cuiva că duc o viață de păcat. M-am culcat cu soția prezbiterului.

Uimiți, prietenii lui au început să-l consoleze și să se roage pentru pastorul neascultător, pentru ca Dumnezeu să îl ajute să obțină biruința asupra păcatului. Dar, în timp ce făceau lucrul acesta, unul dintre ceilalți doi pastori a început să plângă și el, apoi a spus:

– Cred că și eu ar trebui să vă mărturisesc ceva. Nici nu știu cum să vă spun... Sunt cleptoman. Deși sunt pastor, pe oriunde mă duc, fur întotdeauna tot felul de mărunțișuri. Nu lucruri importante, dar de fiecare dată șterpelesc câte ceva.

Cei trei au îngenuncheat apoi în barcă și au început să se roage. În timp ce se rugau, cel de-al treilea pastor a cedat și a început să plângă și el.

– Ce se întâmplă, frate? l-au întrebat prietenii lui.

– Și eu am un păcat care mă apasă pe suflet, dar este prea groaznic. Nu pot să vă spun despre ce este vorba.

– Ei, hai, spune! au insistat ei. Ce-ar putea fi mai rău decât lucrurile groaznice pe care tocmai le-ai auzit de la noi?

– Nu, nu pot, le-a spus el. Este prea îngrozitor. Mă tem că nu pot spune!

Cei doi prieteni și-au așezat mâinile pe umerii lui și i-au spus:

– Nu crezi că poți avea încredere în noi după tot ce ți-am împărtășit? Nu crezi că ne poți spune care este problema ta și că mărturisirea ta va fi în siguranță? au întrebat ei.

– Nu, a răspuns el.

– Ești dependent de pornografie? au insistat cei doi.

– Nu, a răspuns el din nou.

– Să știi că Dumnezeu te va ierta, au stăruit ceilalți.

În cele din urmă, pastorul a mărturisit:

– În fine, dacă trebuie... Păcatul meu... păcatul meu este bârfa și de-abia aștept să mă întorc acasă ca să le spun și altora ce-am auzit de la voi.

Știu că este o anecdotă amuzantă, dar ea are totuși un mesaj. Sunt situații când îți faci mai mult rău decât bine dacă îți mărturisești păcatele în public.

Un păcat care a fost comis în public ar trebui mărturisit în public. Dacă ai jignit un frate sau o soră, du-te însă și stai de vorbă doar cu fratele sau cu sora aceea.

„Dacă fratele tău a păcătuیت împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur” (Matei 18:15).

„Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5:23,24).

Păcatele care au afectat alte persoane ar trebui mărturisite persoanelor respective, dar majoritatea păcatelor pe care le facem sunt păcate împotriva lui Dumnezeu și ar trebui să-I fie mărturisite doar Lui.

În plus, cel mai convingător mod de a arăta lumii că Isus ți-a iertat păcatele și că ți-a oferit o inimă nouă nu este prin vorbe, ci prin fapte.

PROBLEME INSUPORTABILE

Am trăit mulți ani în munții îndepărtați din nordul Californiei, iar Herman a fost un ghimpe în coasta mea timp de 15 ani. Am auzit că atunci când pădurarii aveau probleme cu urșii agresivi, care distrugeau locurile de campare din unele rezervații naturale ale Californiei, evitau să îi omoare. În schimb, îi prindeau în capcană pe acești urși aducători de necazuri și îi transportau în zone îndepărtate din nordul Californiei, sperând că acolo nu vor mai fi o amenințare pentru cineva.

Eu locuiam aproape de Pădurea Națională Mendocino, unde pădurarii aduceau unii dintre acești urși-problemă. Nu pot să-mi închipui altceva decât că Herman era unul dintre urșii aduși din vreo rezervație oarecare. Herman nu se comporta ca un urs sălbatic normal care evita oamenii.

Când l-am întâlnit prima dată pe Herman în apropierea casei mele, cu ani în urmă, el era în floarea vârstei. Când s-a întâmplat povestea care urmează, el se apropia deja de „pensionare”. Din câte știu, un urs negru poate trăi până la 30 de ani.

Într-o dimineață, foarte devreme, am auzit un bubuit puternic și întreaga cabană s-a zdruncinat. Apoi, căprița noastră, pe nume Libby, a început să behăie cu disperare. Herman o înșfăcase pe Libby, care avea doar 35 de kilograme, de sub șopron, și fugea la deal cu ea. Pe vremea aia, țineam în camionetă o pușcă de calibrul 22. Trebuie să recunosc, nu eram la fel de viteaz ca David din Biblie, care și-a pus viața în pericol pentru a salva un miel din fălcile ursului. Nu mă simțeam în stare să ies în beznă de-afară și să urmăresc un urs de

180 de kilograme cu o pușcă de calibrul 22 pentru a salva o capră. (Poate că dacă ar fi fost o oaie... Dar nu, nu pentru o capră!) În plus, să încerci să împuști un urs negru cu o pușcă de calibrul 22 este ca și cum ai vrea să stingi un incendiu aruncând gaz pe foc. Nu faci decât să enervezi ursul mai tare.

Iar situația asta a rămas așa timp de mulți ani. Herman îmi rupea pomii fructiferi și mi-a furat de-a lungul timpului mai multe capre. Câinele meu, Prințu, nu a mai vrut să stea pe lângă casa noastră, deoarece Herman îi mânca hrana și îl punea mereu pe fugă. Odată chiar a spart geamul de la bucătărie și a încercat să intre în casă. Un prieten de-al meu, care era la noi în ocazia respectivă, a reușit să-l sperie pe Herman, trăgând un foc de armă în aer. Mi-am sunat apoi agentul de asigurări pentru a-l întreba dacă micuța mea cabană era asigurată și împotriva atacurilor comise de urși. El mi-a răspuns că nu aveam asigurare pentru așa ceva. Știam că, dacă nu voi lua măsuri grabnice, lucrurile urmau să se agraveze.

Câțiva bătrâni de prin oraș îmi spusese că ursul va face pagube uriașe dacă va reuși să intre în casă și va începe să se servească singur din bucătărie.

– Ei nu se uită pur și simplu prin dulapuri, mi-au spus localnicii. Urșii smulg ușile din tâțâni și niciodată nu ies pe aceeași fereastră pe care au intrat.

Isus ne spune că El stă la ușă și bate, cerând să fie primit înăuntru (Apocalipsa 3:20). El vrea să rămână în viața noastră și să locuiască în inima noastră. Isus bate la ușă mereu. Plin de răbdare, așteaptă să fie invitat înăuntru. Diavolul nu este la fel de manierat. El intră fără să bată, neinvitat, ca un urs flămând și ne jefuiește inima. El îți va distruge viața. Singura modalitate de a-l scoate afară este să-L lași pe Isus să intre. Isus este muniția noastră. David l-a ucis pe Goliat cu o

piatră, iar Isus este „stânca” sau piatra de care dispunem noi (1 Corinteni 10:4).

Știam că trebuie să rezolv problema cu Herman, dar nu mă pricepeam să vânez. De fapt, eu nici măcar nu mănânc carne. Iubesc animalele și gândul că aș putea să împușc un urs nu era tocmai plăcut. Așa că am chemat pădurarii și i-am întrebat cum să rezolv problema pe care o aveam cu ursul. După ce am vorbit puțin cu ei, am avut impresia că erau bombardați cu o mulțime de plângeri cu privire la urși și că, probabil, nu prea aveau ce să facă în acest sens. Mi-au spus că au nevoie de dovezi și de fotografii și că trebuia să completez niște formulare. Mi-am dat seama că dacă se putea face ceva, în mod sigur trebuia să mă descurc de unul singur.

Aproape de fiecare dată când mă întorceam la cabană, găseam tot mai multe indicii că Herman era gata să facă pasul următor și să-mi distrugă casa. Într-o seară, pe lângă urmele obișnuite lăsate în noroiul din jurul verandei, am observat că Herman lăsase urme de gheare pe peretele casei. Câțiva dintre vânătorii cu experiență îmi spusese că urșii își marchează teritoriul în pădure, lăsându-și amprenta ghearei pe copaci. Or ursul ăsta mersese prea departe! Marcase casa mea ca fiind teritoriul lui.

Cu o oarecare rețineră, am mers la un prieten care este vânător și am împrumutat pușca lui de calibru mare. Aș vrea să înțelegeți că pușca asta era cam cât de mare poate fi o pușcă. Nu fusese produsă de Winchester, Remington sau Browning, ci fusese fabricată de o companie care le făcea manual. Am tras câteva focuri doar pentru a vedea dacă mă pot obișnui cu ea. Bubuitul ei era precum bubuitul sonic al unui avion, iar reculul armei aproape că mi-a dislocat umărul.

Mă gândeam că, omenește, făcusem toate pregătirile potrivite pentru rezolvarea acestei probleme, dar, sincer să fiu, încă îmi era teamă cu

tot cu pușcă. În primul rând, pentru că, dacă era vreun urs negru cu adevărat mare, Herman era ăla! În al doilea rând, pentru că eu nu fusesem niciodată la vânătoare de urși. Așa că am înălțat foarte multe rugăciuni.

Câțiva prieteni înrăutățiseră situația și mai mult, relatându-mi toate poveștile de groază despre atacuri ale urșilor pe care le auziseră de-a lungul timpului. Un urs rănit poate fi extrem de periculos și violent. Îmi repetam însă că, dacă nu voi face ceva în privința lui Herman, în scurtă vreme avea să-mi distrugă casa.

Aceasta este o ilustrare a modului în care abordăm adesea problema păcatului din viața noastră. Știm că trebuie să facem ceva în privința lui, dar e mai ușor să-l ignorăm. Avem toate răspunsurile. Avem Scriptura. Amânăm însă momentul în care să acționăm pentru că ne este frică de luptă și de implicațiile unui conflict cu dușmanul. Ani de zile, am tot amânat momentul când să mă ocup de amenințarea masivă pe care o reprezenta Herman și, tot atâția ani, el a răpit liniștea familiei mele.

În cele din urmă, într-o toamnă răcoroasă, s-a întâmplat că mă aflam cu familia în oraș, unde susțineam o serie de prelegeri de evanghelizare. Într-o zi, am făcut o plimbare scurtă până acasă pentru a verifica dacă era totul în ordine. Am observat imediat urmele proaspete ale lui Herman pe veranda din spate. Și nu doar că erau urme proaspete de labe pe casă, dar am putut observa urme încă umede în locul unde mâncase aproape jumătate din mâncarea lui Prințu. Câinele meu fricos se speriasse și era de negăsit.

Am urcat la etaj și m-am așezat în pat ca să dorm, dar nu m-am odihnit prea bine, pentru că știam că Herman avea să se întoarcă. Și așa a făcut. În zorii zilei următoare, pe când era încă întuneric, am auzit un ronțait și niște huruituri

afară. *O fi Herman*, m-am întrebat eu, *sau s-o fi întors Prințul să ia micul dejun?*

Am mers în vârful degetelor până jos, neînarmat, purtând doar indispensabilii mei lungi și roșii și am tras cu ochiul pe fereastra care dădea din bucătărie spre veranda din spate. Chiar dacă fereastra de la bucătărie era cu 1,20 metri deasupra verandei, am reușit să văd spinarea ursului negru, cât un munte, aplecat deasupra farfuriei cu mâncarea câinelui. Se hâțâna înainte și înapoi în timp ce înfuleca hrana lui Prințul.

Văzându-l pe Herman pe verandă, mi-am zis în sinea mea: *Las' că nu face niciun rău. O să mănânce hrana câinelui și, după aia, o să plece.* Știam însă că, într-una din zile, avea să încerce să intre în casă. Oricum, un lucru era sigur. Herman urma să continue să-mi terorizeze familia, așa că mai bine m-aș fi ocupat de el acum.

Nicăieri în Biblie nu se spune că ar trebui să căutăm un timp mai potrivit sau o altă zi decât cea de astăzi pentru a ne întoarce la Dumnezeu și a ne lupta cu Diavolul. Dumnezeu ne spune să ne ocupăm de problemă de îndată ce o vedem. În Biblie este scris: „Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2).

Inima a început să-mi bată cu putere în piept, iar adrenalina a început să-mi pulseze cu viteză prin vene în timp ce am alergat sus, am luat pușca cea mare de vânătoare și m-am întors. Am stat acolo un moment destul de lung, holbându-mă la ușa din bucătărie și gândindu-mă că Herman – un urs flămând ce cântărea 180 de kilograme – era de cealaltă parte. Știam că urșilor nu le place să fie întrerupți când mănâncă, așa că mi-am zis: *Dacă deschid ușa și-l împușc pe Herman chiar aici, sângele lui va umple toată veranda. Dacă nu-l omor, s-ar putea ca sângele meu să umple toată podeaua bucătăriei!* În oricare dintre cele două variante, tot avea să se facă mizerie.

În momentul acela, Domnul m-a inspirat cu un plan mai sigur și mai curat. Cel puțin așa îmi place să cred. Ori de câte ori ne vizita casa, Herman o lua pe o cărare mică din spatele casei. De la o fereastră mică aflată la jumătatea scărilor, în spatele casei, puteam să văd cărarea cu pricina. Am fugit repede pe scări, în liniște, cu arma în mână, am deschis fereastra și am dat perdeaua deoparte. Apoi, m-am întors la parter și am făcut tot ce-am putut ca să-l sperii pe Herman, tropăind pe podeaua din bucătărie. A trebuit să sar de-a dreptul de câteva ori pentru a-i atrage atenția, dar, în cele din urmă, s-a îndepărtat agale de verandă și s-a îndreptat spre cărarea din spatele casei. Acolo, s-a oprit și a privit înapoi spre mâncarea câinelui.

Era momentul! Am fugit în sus pe scări și m-am uitat pe fereastră. Era chiar acolo, un ditamai ursul frumos și bătrân. Apoi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu știam dacă pușca era încărcată sau nu. Era, cum vă închipuiți, momentul cel mai potrivit să mă gândesc la așa ceva!

Tot așa, este o mare greșală să credem că putem să mergem împotriva Diavolului în vreme de ispită fără să fi depozitat din timp Cuvântul lui Dumnezeu în mintea noastră. De fiecare dată când a fost ispitit de către Diavolul, Isus „a avut pușca încărcată pentru urs”. El a întâmpinat orice ispită cu „Stă scris... stă scris... stă scris” (Matei 4:4,7,10). Dacă vrem să-l biruim pe Diavolul în luptele vieții, trebuie ca încă de acum să ne fortificăm mintea cu adevărul lui Dumnezeu. Regele David a spus: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11).

Așa că am deschis încărcătorul puștii să văd dacă pusesem vreun cartuș acolo. Da, pușca era încărcată. Apoi, am încercat să-mi dau seama dacă avea siguranța pusă sau nu. Pușca avea o mică piedică, dar nu îmi aminteam dacă aceasta trebuia să fie fixată înainte sau înapoi. Singurul mod de a

verifica era să apăs trăgaciul. Desigur, toate gândurile acestea îmi treceau prin minte cu viteza sunetului. Știam că nu aveam timp de zăbovit. Trebuia să rezolv problema.

Am ridicat arma, am țintit și am apăs pe trăgaci. Pentru o clipă, mi s-a părut că timpul a stat în loc. Apoi, am auzit un bubuit incredibil, după care am resimțit șocul reculului. Sunetul puștii respective era asurzitor afară, în aer liber, așa că vă dați seama cum a răsunat în casă. Herman s-a răsucit puțin și, apoi, s-a îndreptat spre pădure în timp ce eu aproape că m-am prăbușit pe scări datorită reculului.

După ce mi-am revenit, m-am uitat pe fereastră să văd dacă exista vreun indiciu cum că l-aș fi rănit, dar ursul dispăruse. Așa că m-am hotărât să mă îmbrac și să merg să-l caut pe Herman prin pădure. Dacă aveam să fiu găsit sfâșiat de un urs rănit, nu voiam nicidecum să fiu găsit într-o pereche de indispensabili lungi și roșii.

M-am îmbrăcat repede, m-am dus la locul în care stătuse Herman mai devreme și am văzut dovada că fusese lovit. Era sânge peste tot. *Un urs rănit de mine umblă pe-aici*, mi-am zis eu. Nu puteam să-l las să hoinărească prin munți, deoarece, în apropiere, locuiau și alte familii care aveau copii.

Am zis că erau cazul să verific din nou dacă arma era încărcată. Trebuie să vă spun că aceasta a fost una dintre cele mai înfricoșătoare experiențe din viața mea. Câinele meu dispăruse, nu era nimeni prin preajmă, iar eu trebuia să merg singur, mărșăluind prin pădure în căutarea unui urs rănit, care cântărea 180 de kilograme.

N-a fost greu să-l găsesc pe Herman. După numai câteva zeci de metri, mergând pe urma de sânge, l-am văzut pe o movilă neagră, nemișcat.

M-am întors acasă ca să îl sun pe prietenul meu, iar el a venit repede să mă ajute să rezolv problema cu ursul. Am descoperit că țintisem

foarte bine. Direct în inimă! Herman fusese însă suficient de rezistent încât să mai alerge câteva zeci de metri. Cu ajutorul unui excavator, am reușit să-l îngropăm pe Herman cum se cuvine.

Dar care este mesajul acestei istorisiri? De îndată ce am rezolvat problema, m-am simțit ușurat știind că nu mai trebuia să continui să trăiesc cu frică. Acum puteam să mă întorc acasă liniștit, fără să-mi fac griji că mi-a fost devastată casa. Fusesem eliberați. Aveam pace. Când, într-un final, te confrunți cu uriașii care te chinuiesc și îi învingi, ești cu adevărat liber.

Când avem probleme, obiceiuri și păcate în viața noastră și când amânăm momentul când să ne ocupăm de ele, nu putem avea pace. Nu putem să continuăm la nesfârșit să le ignorăm. Trebuie să-ți încarci arma și să te lupți cu ursul! Nu uita însă că, având Cuvântul lui Dumnezeu ca armă, nu vei pierde niciodată bătălia.

MAI BINE ACUM DECÂT MAI TÂRZIU

Pe când trăiam în peștera din apropierea orașului Palm Springs, aveam un prieten care era puțin mai tânăr decât mine. El provenea dintr-o familie creștină, dar căzuse în patima alcoolului, se bătea și ducea o viață sălbatică.

Într-o zi, l-am întrebat:

– Tu nu mai crezi în Dumnezeu? Nu crezi că Isus va reveni? Nu vrei să trăiești și tu în ceruri? Oare lucrurile astea chiar nu mai contează pentru tine?

– Cred, cred..., mi-a spus el. Știu că Domnul va veni, dar, câtă vreme sunt tânăr, aș vrea să mă distrez și eu. Creștinismul este prea restrictiv. Mai târziu, când voi fi ceva mai în vârstă, o să-mi predau și eu inima lui Dumnezeu.

Într-o zi, pe când era la un film în aer liber, a izbucnit o bătaie între două bande rivale. Vrând să se ferească din calea lor, prietenul meu a sărit chiar în fața unui glonț care i-a străpuns craniul. Eram la spital, alături de familia lui, atunci când doctorul a luat decizia de a-l deconecta de la aparatele care îl țineau în viață. Prietenul meu nu și-a mai recăpătat cunoștința și a murit câteva clipe mai târziu.

N-aș vrea să fiu înțeleș greșit. Nu sunt eu judecătorul care să spună dacă omul va fi mântuit sau pierdut. Aceasta este treaba lui Dumnezeu. Vreau să spun doar că viața este nesigură. Este foarte periculos să abuzezi de harul și de mila oferite de Dumnezeu. Momentul cel mai potrivit pentru a lua decizia de a fi creștin este chiar acum.

În călătoriile mele și în discuțiile pe care le am cu tinerii, regăsesc mereu același ecou: „Vreau

să mă distrez cât sunt tânăr. Viața de creștin are prea multe limite. Este prea plictisitoare. Creștinismul este pentru moșnegii care nu se mai pot bucura de plăcerile păcătoase.”

Și totuși, dacă tinerii ar înțelege de unde vine fericirea adevărată, ar experimenta cele mai palpitate senzații pe care le poate oferi viața și ar înțelege că cele mai frumoase emoții le simți atunci când lucrezi în prima linie pentru Dumnezeu. Plictiseala nu își găsește loc niciodată în viața mea!

În plus, să aștepti până când simți că nu mai ai nimic de oferit și abia apoi să îți predai viața lui Dumnezeu sau să aștepti să ajungi la vârsta bătrâneții, când nu te mai poate ispiti nimic, deoarece tot ce poți face este să te trezești și să te culci iarăși, este ca și cum i-ai oferi cuiva un trandafir după ce i-au căzut toate petalele.

Timpul cel mai potrivit pentru a ne preda Domnului este atunci când suntem tineri și când suntem în putere, pentru a-I putea oferi tot ce avem mai bun. „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei.»” (Eclesiastul 12:1).

După judecata finală, odată ce praful se va fi așternut și fumul se va fi risipit, mai mult ca sigur vom descoperi că una dintre tacticile cele mai de succes folosite de Satana pentru a-i ține captivi pe oameni nu a fost să le spună acestora că nu există Dumnezeu sau că Dumnezeu nu-i iubește sau că nu pot fi salvați, ci să-i încurajeze să se ocupe de lucrurile acestea mai târziu. Pe scurt, tergiversare.

Cred că dacă i-am intervievea pe toți creștinii și dacă ei ar răspunde sincer, atunci 90 la sută dintre ei ar recunoaște că sunt anumite lucruri în viața lor pe care ar trebui să le schimbe. În mod sigur, ei știu că sunt lucruri din viața lor care nu sunt pe placul lui Dumnezeu, lucruri care le pun în pericol chiar viața veșnică. De asemenea, ei ar

spune cu siguranță că plănuiesc să facă schimbările necesare „într-o bună zi”, când le va fi mai la îndemână. Din nefericire, foarte adesea, ziua aceea nu mai vine niciodată (Faptele apostolilor 24:25).

Tot ce trebuie să faci este să analizezi statisticile oferite de Fisc, statistici care arată faptul că oamenii amână să plătească taxele și impozitele până în ultimul moment. Alții, din cauză că așteaptă prea mult, sunt nevoiți să ceară o prelungire a termenelor de plată.

În ce mă privește, recunosc faptul că sunt unul dintre cei care lucrează mai bine sub presiune. Orice aş face, împing lucrurile până la limită înainte de a pune lucrurile cap la cap. Nu poți însă să faci același lucru și în privința relației tale cu Dumnezeu, pentru că este periculos. Când Domnul va reveni, nu vei putea să completezi o cerere și să ceri o prelungire a timpului de har.

Odată, am văzut o reclamă în fața unei biserici baptiste care spunea: „Pocăiește-te acum! Evită aglomerația!”. Când va veni Isus, toți vor dori să se pocăiască. Cei pierduți vor fi cuprinși de regrete, dar va fi prea târziu! Așa că, acum, cât timp ușa harului este deschisă încă, să profităm de iertarea pe care Dumnezeu ne-o acordă.

Aș vrea să vă spun povestea unui tată care naviga în apele calde ale Mării Caraibilor împreună cu cei doi fii adolescenți, într-o corăbioară cu un singur catarg. Într-o zi, pe când băieții erau pe punte, tatăl i-a avertizat:

– Băieți, vom intra într-o zonă în care rechinii mișună prin apă! Aveți grijă să nu cădeți de pe barcă! În zona asta nu puteți să înotați.

Băieții au ținut cont de sfatul tatălui preț de câteva ore, dar li se părea că întotdeauna el îi avertiza cu privire la tot felul de pericole inexistente. După câteva zile de navigat în apele acelea liniștite, într-o zi, băieții au început să se alerge unul pe altul în jurul punții și să se ia la

trântă. La un moment dat, unul dintre băieți și-a pierdut echilibrul și, în timp ce cădea peste marginea bărcii, s-a prins de tricoul fratelui său. Într-o clipă, s-au trezit amândoi în apele calde ale Mării Caraibilor.

Tatăl era sub punte în momentul acela, dar a auzit pleoscăitul apei și a ieșit în fugă pe punte. Între timp, barca își continuase înaintarea, lăsându-i pe cei doi băieți în urmă. Tatăl a oprit-o și a aruncat ancora. Băieții, amândoi înotători buni, erau la o oarecare distanță, strigând, scufundându-se unul pe celălalt și învinovățindu-se reciproc pentru incident. Nu păreau deloc grabnici să se întoarcă la barcă.

Inima tatălui s-a strâns deodată, când a observat umbrele negre care le dădeau târcoale băieților lui pe sub apă. A strigat către ei disperat:

– Băieți, văd rechini! Înotați cu calm și veniți repede înapoi la barcă!

Băieții s-au privit unul pe celălalt și, apoi, au privit în jur. Probabil că văzuseră prea multe filme pentru că, nevăzând nicio aripioară dorsală pe deasupra apei, au crezut că tatăl lor încerca doar să-i sperie.

Ba unul dintre băieți chiar i-a spus fratelui său:

– N-am văzut niciun rechin toată săptămâna. Sunt sigur că tata vrea doar să ne sperie și să ne dea o lecție. Hai să-i arătăm că nu ne este frică!

Așa că, cei doi au început să-l ia în răs pe tatăl lor și să înoate cât puteau ei de încet înapoi spre barcă. Ba se mai și prefăceau că se îneacă și se trăgeau la fund unul pe altul, strigând:

– Rechinul! Rechinul!

În tot acest timp, tot mai mulți rechini adevărați se adunau la suprafața apei și se alăturau cercului.

Tatăl cunoștea modul de acțiune al rechinilor. Un rechin poate simți un strop de sânge de la aproape 800 de metri distanță. Prin natura lor,

majoritatea rechinilor sunt, de fapt, niște fricoși. Acești prădători încercuiesc o victimă mare, care este încă în viață, și strâng tot mai mult cercul în jurul ei. Când unul dintre rechini se apropie destul de mult, mușcă o dată, doar ca să vadă reacția victimei și dacă aceasta va opune rezistență. Însă, de îndată ce rechinul simte mirosul sângelui, se transformă complet. Devine o fiară turbată, gata să se hrănească, să rupă și să sfâșie.

Tatăl vedea cum cercul de rechini se strângea tot mai mult în jurul băieților și le-a strigat acestora să se grăbească spre barcă. El avea un colac de salvare legat de o funie, aproape de pupa, și l-a aruncat cât a putut de departe, strigând:

– Prindeți-l! Vă trag eu!

Dar băieții i-au răspuns:

– Nu, tată! Lasă că putem și singuri.

Și au continuat să înoate foarte încet spre barcă.

Știind că doar câteva clipe îi mai despărteau pe copiii lui de o moarte terifiantă, într-un ultim efort disperat de a-i salva, tatăl a fugit sub punte. Băieții se întrebau ce voia să facă. Tatăl a revenit pe punte cu un cuțit ascuțit și și-a tăiat încheietura mâinii. Apoi, a sărit în apă și a început să înoate în direcția opusă de locul unde se aflau băieții lui. Aceștia au privit șocați, înțelegând, într-un final, ce se întâmpla. Au văzut cum apa a început să se tulbure până când s-a făcut roșie de-a dreptul în locul în care, cu câteva clipe înainte, se aflase tatăl lor.

Iată marea întrebare! Dacă băieții ar fi ales să rămână mai departe în apă și să nu se întoarcă la barcă, unde ar fi fost în siguranță, ce altceva ar mai fi putut tatăl să facă pentru ei?

Isus a făcut cel mai mare sacrificiu pentru a ne salva, dându-Și propria viață. Ce altceva ar fi putut să facă mai mult pentru tine și pentru mine?

Cel mai bun moment în care să ascuți vocea lui Dumnezeu este chiar atunci când auzi vocea

Lui. Cel mai bun moment să împlinești voia lui Dumnezeu este atunci când afli care este voia Lui. Dacă alegem să rămânem în apele păcatului și să ne jucăm cu Diavolul, crezând că ne vom putea elibera singuri atunci când vom dori, ne aflăm pe un teren periculos și letal. Lipsiți de intervenția divină, nu se mai poate face nimic pentru noi.

Biblia lansează o întrebare la care eu nu pot să răspund. Este o întrebare la care nimeni nu poate să răspundă. De fapt, este o întrebare la care nici măcar îngerii sau Dumnezeu Însuși nu pot răspunde. În Evrei 2:3 scrie: „Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”. Dumnezeu Tatăl a golit cerul întreg atunci când L-a dat pe Fiul Său. Ce ar putea să dea mai mult de-atât?

Și-atunci, de ce mai așteptăm? Biblia, de la un capăt la altul, ne spune *astăzi, acum, imediat*. Nicăieri în Biblie nu ni se spune să venim la Isus când vom avea dispoziția necesară sau când ne va fi convenabil, deoarece Diavolul va face în așa fel încât niciodată să nu ne fie comod să venim la Isus și să facem schimbările necesare.

Dumnezeu nu ne va forța vreodată să venim la El. Noi suntem cei care trebuie să aleagă să se întoarcă la barcă și la siguranța mântuirii oferite de Dumnezeu.

Poate că te întrebi ce s-a întâmplat cu băieții și cu rechinii. Este doar o pildă.

Dar Isus S-a dat pe Sine în mod real pentru a atrage asupra Lui mânia Diavolului și pentru a găsi o cale de scăpare pentru tine și pentru mine. Finalul poveștii depinde de tine și de răspunsul tău. Vino la El chiar acum și roagă-te! Cere-I lui Isus să-ți ierte trecutul și să-ți ofere har și putere pentru viitor!

Pasul 5 • SĂ-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU

ALB CA ZĂPADA

În experiența convertirii lui Isaia, potrivit Bibliei, de îndată ce profetul a mărturisit și s-a pocăit, Dumnezeu l-a curățit. Dumnezeu nu ne testează o perioadă ca să ne evalueze sinceritatea și nici nu fixează un program de credit, urmând ca noi să lucrăm pentru a obține salvarea. Mântuirea este un dar. Tot ce trebuie să facem noi este să întindem mâna și să o primim. Isaia spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18).

Îmi amintesc de o dimineată când am fost trezit brusc de soneria ceasului. După ce am deschis ochii și am oprit soneria, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva în timpul nopții. Nu se auzea zgomotul obișnuit al traficului din stradă. Clătinându-mă și frecându-mi ochii pentru a alunga somnul, m-am îndreptat spre fereastră și, când am aruncat o privire afară, am văzut că întregul oraș se transformase ca prin miracol. În timpul nopții, se așternuse un frumos strat de zăpadă, cu o grosime de 60 de centimetri. Întregul oraș fusese paralizat de frumusețea aceea imaculată. Traficul era blocat. Nu se auzeau zgomote, aerul era curat și tot mirosul greu și noroiul fuseseră îngropate sub o pătură albă și curată.

Pentru mine a fost uimitor să văd cum un lucru atât de simplu cum este zăpada a putut să purifice un oraș atât de mizerabil. Totul în jur era atât de curat și de strălucitor! Totul era atât de liniștit și de pașnic! Și toate astea, din cauza zăpezii.

Isaia spune că, atunci când Dumnezeu ne curățește, chiar dacă păcatele noastre sunt la fel de murdare ca străzile New Yorkului, chiar dacă inimile noastre sunt tot atât de bulversate precum este traficul din Los Angeles și chiar dacă am fi la fel de neliniștiți pe cât sunt străzile orașului Chicago, El poate totuși să ne acopere cu pacea Sa. Isus poate să ne curățească și să ne transforme la fel de repede precum un strat proaspăt de zăpadă poate acoperi un oraș murdar și depravat.

Noi trebuie doar să-I cerem lucrul acesta și să credem. Apoi, harul Lui se va așterne lin peste noi.

CUI ÎI ESTE SETE?

În urmă cu mulți ani, o corabie s-a scufundat în Oceanul Atlantic, în largul coastei de est a Americii de Sud. Trei sau patru dintre marinari au reușit să se salveze cu ajutorul unei bărci de salvare. Au supraviețuit primului dezastru, dar au plutit în derivă pe apele oceanului timp de mai multe zile. Pentru o vreme, au supraviețuit prinzând din peștii care înotau în apropierea bărcii. Dar, în scurtă vreme, au început să sufere din cauza lipsei de apă potabilă. E foarte interesant faptul că organismul uman nu poate supraviețui fără sare și nu poate trăi fără apă. Însă, dacă bei apă sărată, mori.

Timp de aproape patru zile cât au plutit pe apele oceanului, singura apă pe care au consumat-o a constatat în câteva picături strânse în cămășile lor, picături provenite de la o rupere de nori. Și-au stors pur și simplu picăturile acelea cu gust neplăcut în gură. În cele din urmă, au fost zăriți de un alt vas și au fost salvați. Când căpitanul de pe vasul care i-a salvat a întrebat de ce erau atât de însetați, ei au răspuns:

– Din cauză că n-am avut nimic de băut.

Atunci, căpitanul le-a spus:

– Cum adică... nimic de băut? Păi, vă aflați într-un ocean cu apă dulce!

Barca lor fusese dusă de curenți într-un loc în care marele fluviu Amazon varsă apă dulce în Oceanul Atlantic pe o gură cu o lățime de mai bine de 160 de kilometri. Bărbații aceia plutiseră pe o mare de apă potabilă. Dar fuseseră atât de siguri că apa era sărată, încât nici măcar nu încercaseră să bea din ea. N-ar fi trebuit decât să se aplece peste marginea bărcii și să ia apa dulce de care aveau

nevoie. Fuseseră pe punctul de a muri de sete în timp ce pluteau pe o apă care le-ar fi salvat viața!

Isus a spus: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). În ciuda acestui fapt, lumea moare de sete spirituală în timp ce plutește pe o mare cu apă vie.

Îmi amintesc că, pe vremea când trăiam în peșteră, prima dată când am hotărât să-mi predau viața lui Dumnezeu, Diavolul mi-a spus:

– *Ți-ai pierdut mințile? Ce te rogi așa? Dumnezeu n-o să te ierte! Ai fost prea rău.*

Dar am stat și m-am gândit: *Ce am de pierdut? De ce să nu încerc? Oricum, am încercat atâtea lucruri până acum.* Așa că mi-am întins mâna, iar El a apucat-o. Dumnezeu nu este niciodată prea departe! Este la fel ca și cu femeia care, întoarsă acasă, și-a dat seama că își uitase cheile la serviciu. Știind că fereastra băii de la etaj era deschisă, s-a cățarat pe acoperiș, urcând pe un zid din apropiere, și a încercat să se strecoare în casă pe fereastră de la baie. A reușit însă să intre doar pe jumătate și a rămas înțepenită acolo, fără nicio speranță. Nu mai putea nici să intre, nici să iasă. Vecinii i-au auzit strigătul după ajutor și au chemat pompierii. Au venit nu doar pompierii și poliția, ci și presa locală, precum și toți vecinii din zonă. Au venit cu toții să se uite la posteriorul ei și la picioarele care îi atârnau în jos, bălăbănindu-se prin aer.

În scurt timp, femeia a fost salvată de un pompier care a intrat în casă și a tras-o înăuntru. După ce s-a scuturat de praf, roșie la față, femeia l-a întrebat pe pompier cum a reușit să intre în casă.

– Am intrat pe ușa din față, i-a răspuns el. Era descuiată.

Dar femeia nici măcar nu întinsese mâna ca să încerce clanța.

Nu pot să nu mă întreb de ce atât de mulți oameni au o rețineră în a exercita puțină credință și a întinde mâna spre Dumnezeu. Chiar dacă avem o

credință firavă, trebuie totuși să-I acordăm o șansă lui Dumnezeu. Biblia spune că, de îndată ce ne apropiem de Dumnezeu, Se apropie și El de noi (Iacov 4:8).

*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire,
căci ei vor fi săturați! (Matei 5:6)*

FALCON

Din povestea convertirii lui Isaia, vedem că Dumnezeu are nevoie uneori de foc pentru a topi inimile noastre de piatră și pentru a ne ajuta să primim iertarea și curățirea oferite de El. În Biblie, această arșiță sau acest foc simbolizează încercările și suferințele pe care Dumnezeu le îngăduie în viața noastră pentru a ne învăța lecția credinței.

Fratele meu, Falcon, a murit în urmă cu mulți ani. El se născuse cu o boală necruțătoare, numită fibroză chistică. Este o boală care afectează plămânii. Deși speranța de viață pentru cei afectați de boala aceasta este între 15 și 18 ani, printr-o rezistență pe care fie a învățat-o, fie a moștenit-o, sau prin harul lui Dumnezeu, Falcon a trăit până la vârsta de 35 de ani.

Pentru el, o zi obișnuită era o zi în care se trezea și tușea. Lua pastile cu pumnul, iar uneori le lua chiar fără apă pentru că se obișnuise deja cu ele. În plus, făcea terapie respiratorie, astfel încât să poată să respire în continuare. Restul zilei și-l petrecea făcând exerciții fizice și inhalând aerosoli, toate acestea pentru a putea respira mai ușor. Era ca și cum se lupta toată ziua să nu se înece.

Falcon era un om extraordinar. A organizat o tabără pentru copiii care sufereau de aceeași boală și era preocupat întotdeauna de nevoile celorlalți. Mare parte din sensibilitatea pe care o avea față de nevoile și durerile celorlalți rezulta din faptul că el însuși suferise atât de mult. Chinurile la care îl supusese propria boală l-au învățat să iubească.

Odată, pe când eram în Florida, am ieșit cu Falcon să alergăm. După ce am alergat vreo sută

de metri, el s-a oprit pentru o repriză de tuse. După ce s-a mai liniștit un pic, am continuat să mergem.

– Doug, mi-a spus el, viața este nedreaptă. Eu sunt atât de deștept, dar sunt bolnav... Tu ești sănătos, dar ești prost. (Doar frații pot scăpa basma curată dacă spun așa ceva.)

Apoi, Falcon a continuat:

– Ești norocos, Doug!

M-am întrebat la ce se referea oare. Eu renunțasem la școală și dădusem bir cu fugiții, în timp ce Falcon terminase facultatea și începuse să lucreze pentru tata. Avea o casă nouă, chiar pe plaja din Miami, trei mașini noi și o barcă.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu în timp ce ne-am oprit iarăși pentru ca el să-și tragă răsuflarea.

– Aș da tot ce am ca să pot avea plămânii tăi!

Dacă s-ar fi putut, și eu i-aș fi dat plămânii mei. Era un mesaj ascuns în cuvintele sale. El îmi spunea, de fapt, că nu este nimic mai important decât viața. Falcon ar fi fost dispus să-și sacrifice toate bunurile pământești sau poziția socială pentru încă un strop din viața aceasta.

Pe de altă parte, noi, creștinii, ezităm uneori să renunțăm la vreun obicei păcătos pentru Isus și *viața veșnică*. „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26)

Deoarece Falcon văzute atâta ipocrizie în numele creștinismului, i-a fost greu să accepte religia. El era genul de om care spunea întotdeauna ce gândea. Adesea, mă tachina sau spunea ceva sarcastic atunci când mă ofeream să rostesc o rugăciune înainte de a mânca împreună.

Într-o zi, cei din familie m-au sunat să-mi spună că Falcon fusese internat la spitalul din Miami și că probabil nu se va mai întoarce acasă. M-am îmbarcat repede în primul avion spre Florida, rugându-mă tot drumul să apuc să-l mai văd o dată pe fratele meu înainte ca el să moară.

Voiam să-i mai pot spune încă o dată că îl iubesc și să mă rog împreună cu el.

Cei din familia mea nu erau deloc niște oameni religioși. Unii dintre ei erau fie agnostici, fie ateï. Falcon cel puțin acceptase că există un Dumnezeu. Dar nu prea avea încredere în nicio organizație religioasă.

Când am ajuns în Florida, tata m-a așteptat la aeroport și de acolo ne-am dus direct la spital. Fratele meu era în pat, în șezut, aplecat peste una dintre mesele acelea care se pot roti, cu o pernă sub piept, luptându-se să respire. Stătea în poziția respectivă de două zile. Știa că, dacă s-ar fi întins pe pat, n-ar mai fi putut să respire. Medicul ne-a spus că doar o părticică a unuia dintre plămânii lui mai funcționa. Falcon avea pe față o mască de oxigen, care opera la capacitate maximă. Când am intrat cu tata în salon, fratele meu și-a deschis ochii și a dat din cap.

Mult timp, am stat pur și simplu acolo, ținându-l de mână. Trebuie să mărturisesc că erau niște clipe de mare încordare sufletească. Mama și tata trecuseră printr-un divorț amar în urmă cu 30 de ani. Niciodată nu se împăcaseră prea bine, dar acum trebuiseră să ajungă la un armistițiu și să stea în aceeași cameră datorită dragostei pe care amândoi i-o purtau lui Falcon.

În același fel, am văzut adesea că, datorită iubirii față de Hristos, creștinii pot să depășească diferențele dintre ei și să se înțeleagă unii cu alții. Ucenicii lui Isus au fost furioși unii împotriva altora și s-au luptat pentru pozițiile de frunte. Asta până când L-au văzut pe Isus murind pe cruce pentru păcatele lor. După aceea, îi regăsim rugându-se împreună, uniți într-un singur gând (Luca 22:24; Faptele apostolilor 2:1).

Falcon se căsătorise cu o femeie minunată. Chiar dacă suferea de o boală incurabilă, Domnul îi dăruise o soție care i-a fost alături și l-a susținut. Când mergeam câteodată în Florida, în vizită,

Sandy mă însoțea la biserică. Ea a fost cea care mi-a respectat religia și valorile creștine mai mult decât oricine altcineva din familie. Ceilalți mai băteau apropouri, uneori, că îmi irosesc viața în lucrarea asta de predicare a Evangheliei. Unii dintre ei chiar mă muștruliseră pentru că nu am rămas să lucrez cu tatăl meu. Recunosc că, în unele momente, am fost tentat să fac lucrul acesta. Aș fi vrut să fiu alături de tata și să lucrez împreună cu el. Dar știu că Domnul m-a chemat să fac altceva.

După o vreme, Sandy l-a întrebat pe fratele meu dacă îmi dădea voie să mă rog. Era prima dată când familia mea îmi cerea să mă rog. Falcon nu putea vorbi din cauză că avea masca de oxigen, dar a făcut semn din cap că era de acord.

Niciodată înainte nu-mi fusese atât de greu să mă rog și niciodată nu fusese atât de important pentru mine să fac lucrul acesta ca în clipele respective. Am rostit atunci una dintre cele mai arzătoare rugăciuni din viața mea. Îmi amintesc că m-am rugat ca Domnul să fie alături de Falcon pentru ca el să aibă pace în inima și în trupul lui. M-am rugat ca Domnul să fie alături de membrii familiei și să se îplinească voia Lui.

Am simțit că Duhul lui Dumnezeu era în salonul de spital. Mama, care este o persoană foarte puternică de felul ei, a început să plângă în hohote. Sandy plângea și ea. Falcon m-a strâns de mână. Deodată, mi-am dat seama că toți înțeleseseră, datorită acestui necaz prin care treceam împreună, că Dumnezeu este, în ultimă instanță, singurul răspuns la nevoile din viața noastră.

La scurt timp după ce m-am rugat, Falcon ne-a cerut să îl așezăm pe spate. După ce stătuse în șezut vreme de două zile, știam că acum se resemnase cu gândul că trebuie să moară. Mi-am dat seama că se împăcase cu Dumnezeu în sufletul lui după ce ne-am rugat. El nu putea să vorbească

din cauză că avea masca de oxigen pe față, așa că l-am ajutat să se întindă pe pat. Mi-a făcut semn cu mâna să îi ridic capul și să las patul mai jos. Apoi, mi-a făcut semn că era într-o poziție în care putea să respire cât de cât.

După ce restul familiei a ieșit din cameră, m-am așezat lângă Falcon și i-am spus:

– Vreau doar să-ți vorbesc!

Mi-a făcut semn că mă ascultă.

I-am povestit câte ceva despre copiii mei. El nu avusese copii și se interesase întotdeauna de ceea ce făceau ai mei. N-am simțit în clipele acelea că ar fi fost important să-l determin să țină un mic discurs sau să rostească niște cuvinte sau să aibă un fel de ceremonie de despărțire. Nu voiam decât să fiu alături de el și să-i spun cât de mult îl iubesc. Simțeam pace în inima mea la gândul că și el va fi în Împărăția lui Dumnezeu și că își pusese încrederea în Domnul.

Respirația lui Falcon a încetinit din ce în ce mai mult. Știam că avea să moară curând. Le-am chemat pe Sandy și pe mama înapoi în salon și l-am ținut cu toții de mână. În câteva minute, și-a dat ultima suflare.

Deși familia știa că el suferea de o boală incurabilă, nimeni nu făcuse pregătiri pentru înmormântarea lui. Nimeni nu vrea să se gândească la faptul că va muri sau că o persoană dragă va muri.

Deodată, cei din familie și-au dat seama că era nevoie de un pastor. Așa că m-au întrebat dacă n-aș vrea să mă ocup eu de serviciul de înmormântare și să fac toate pregătirile necesare. Am fost recunoscător pentru ocazia de a face ceva, pentru că, atunci când ești îndurerat, trebuie să ai o activitate. Datorită acestei încercări de foc, când l-am văzut pe cel care ne era drag stingându-se din viață, ceilalți și-au dat seama de nevoia lor de Dumnezeu și de importanța lucrurilor spirituale.

Noi, cu toții, suferim de o boală incurabilă. Viața se termină prin moarte. Boala de care suferim este păcatul. Chiar dacă Isus poate să ne ierte, noi vom muri cu toții de prima moarte dacă nu vine Isus mai întâi, așa că ar trebui să facem pregătirile de acum.

Știind că speranța lui de viață nu era prea mare, Falcon muncise din greu pentru a avea grijă de trupul lui. Prețuise fiecare moment din viață și trăise la superlativ. Dacă ne-am aminti că viața asta este prea scurtă și nesigură, am prețui fiecare clipă și am fi mai perseverenți în a căuta Împărăția lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu permite ca încercările să vină doar peste oamenii răi și neconvertiți. Și oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele. Amintiți-vă de suferințele lui Iov și de Iosif care a petrecut mai mulți ani în închisoare, timp în care Dumnezeu l-a pregătit pentru lucrarea cea mai însemnată a vieții lui. Apostolii și, nu în ultimul rând, Isus au suferit pentru că au făcut ceea ce era bine.

Veți observa, cu siguranță, că, după ce Isaia a mărturisit că are buze necurate și că a păcătuit, Dumnezeu i-a pus un cărbune chiar pe buze. Fiecare dintre noi se confruntă cu diferite păcate și ispite. Suntem cu toții niște păcătoși, dar păcatele noastre sunt diferite. Unii se liniștesc cu gândul că, dacă n-au ucis, violat sau furat, sunt doar niște păcătoși mai „mici”. Însă, în ochii lui Dumnezeu, nu există păcătoși „mici”. Noi toți suntem niște păcătoși „mari”. Lucrul care ne spune că suntem niște păcătoși mari este faptul că avem cu toții nevoie de un Mântuitor mare, care ne-a oferit o iertare mare. Toți, indiferent cât de minuscule am crede că sunt greșelile noastre, am făcut păcate care sunt suficient de gigantice pentru a-L țintui pe Isus pe cruce.

Isaia a spus: „Vai de mine!” pentru că el era un om cu buze necurate. Chiar dacă unii creștini se măgulesc pe ei înșiși, gândind că nu au comis

niciodată păcate grave, precum crima, adulterul sau furtul, Dumnezeu ne spune că mânia pe care o purtăm în propria inimă față de o altă persoană este unul dintre cele mai ofensatoare păcate. Vorbitul pe la spate și bârfa sunt, de asemenea, crime. Domnul consideră păcatele acestea la fel de grave ca și celelalte.

Unii dintre noi spunem: „Da, îmi iubesc aproapele”, și-apoi petrecem o grămadă de timp vorbind despre greșelile altora (Iacov 3:5-10). Avem nevoie să facem mărturisirea următoare: „Doamne, sunt un om cu buze necurate.” Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne atingă cu „cărboni aprinși” acolo unde este nevoie.

Ați observat, probabil, că Dumnezeu folosește cărbunii aprinși pentru a-Și curăți poporul. Scriptura ne spune că Dumnezeu se va întoarce după o biserică fără pată și fără vreo zbârcitură (Efeseni 5:27). Majoritatea petelor de pe haine pot fi îndepărtate cu ajutorul apei fierbinți. Iar zbârciturile hainelor pot fi îndreptate cu fierul încins.

Mulți creștini rămân surprinși de faptul că Dumnezeu permite ca ei să treacă prin încercări de foc pentru a purifica credința lor și pentru a le desăvârși caracterul. Focul este însă metoda lui Dumnezeu de curățire a poporului Său. Nu uitați că, uneori, este nevoie de o povară grea ca să vă așeze pe genunchi. Poate că este nevoie ca Dumnezeu să te așeze întins pe spate pentru ca să te poți uita în sus. Și, chiar dacă uneori te simți ca un cărbune negru nefolositor, cu puțin foc și presiune, Dumnezeu te va transforma într-un diamant.

Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi, dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos ca să vă

*bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei
Lui! (1 Petru 4:12,13)*

Pasul 6 • SĂ ÎL AUZI PE DUMNEZEU

NU ZBURA GHIDAT DE SENTIMENTE

Cu mai mulți ani în urmă, susțineam o serie de prelegeri biblice în Anderson, California. În perioada aceea, John Lomacang, prietenul meu care cânta la seriile de prelegeri evanghelistice, soția lui, Angie, și cu mine am fost invitați în Crescent City să facem pregătirile necesare pentru o serie de prezentări pe care urma să le începem acolo. Problema era că între Anderson și Crescent City este o distanță de 380 de kilometri, cele două orașe fiind legate doar de o șosea întortocheată, cu numai două benzi. N-aveam cum să plec într-acolo de dimineață și să mă întorc în Anderson în aceeași zi, pentru a continua prelegerile biblice.

Din moment ce am brevet de pilot de avion, m-am gândit că soluția evidentă era să zburăm până la destinație. Așa că am făcut pregătirile necesare pentru închirierea unui avion din Redding și, în dimineața următoare, destul de devreme, John, Angie și cu mine am ajuns la aeroport. Am sunat la Crescent City pentru a mă asigura că aeroportul lor era deschis și disponibil. Cum răspunsul lor a fost afirmativ, am decolat.

Probabil că ar trebui să menționez din start faptul că John și Angie aveau o teamă de zbor imensă, mai ales John. Lui îi fusese frică să zboare chiar și cu un Boeing 747, ce să mai vorbim despre un avion cu un singur motor! (Vă pot dezvălui cu bucurie că, în prezent, amândoi zboară cu regularitate în cele mai diverse colțuri ale lumii.) I-am asigurat pe cei doi că nu aveau de ce să se îngrijoreze și, cu o oarecare reținere, au urcat în avion.

În timp ce zburam, am făcut tot ce a depins de mine să-i reasigur de lucrul acesta. La urma urmelor, era o zi frumoasă și un zbor lin. Dar, când ne-am apropiat de zona de coastă unde ar fi trebuit să se vadă Crescent City, am constatat că din ocean se ridicase un strat gros de ceață care acoperise toată coasta. Drept urmare, nu mai puteam să văd aeroportul. În fapt, întregul oraș dispăruse sub pătura aceea albă și pufoasă. Tot ce puteam vedea erau sute de kilometri de zonă muntoasă care, încet-încet, dispărea în marea aceea albă de ceață. Apoi, spre uimirea mea, am descoperit că instrumentele de recepție ale aeroportului din Crescent City nu funcționau.

Ar trebui să mai spun că regiunea dintre Redding și Crescent City este cea mai mare regiune sălbatică din California. Pe sute de kilometri pătrați, în orice direcție, nu vezi nimic altceva decât munți și păduri.

Mi-am amintit atunci că Crescent City era situat la capătul unui râu, așa că am mers în sus și în jos de-a lungul coastei, urmărind linia de ceață, în căutarea unui râu mai mare. Problema era că, zburasem atât de mult în cerc, încercând să mă decid ce să fac, încât îmi pierdusem orientarea și nu mai știam nici măcar unde eram. În cele din urmă, am găsit râul și m-am gândit că, dacă aveam să-i urmez cursul, zburând pe sub plafonul de ceață, în cele din urmă aș fi găsit Crescent City și aeroportul. Ca să decolez mai târziu de pe aeroport n-ar fi fost nicio problemă. N-ar fi trebuit decât să zbor drept în sus prin norul de ceață și, după câteva sute de metri, am fi trecut de ceață și am fi ieșit în partea senină a cerului.

În timp ce am coborât avionul sub stratul de ceață pentru a urmări cursul râului, zburând printre munții aflați pe ambele părți ale apei, am încercat să par vesel și liniștit. Era ca și cum am fi zburat printr-un tunel cu tavanul vopsit în alb.

Am continuat să zburăm, urmărind cursul râului, până când am ajuns la locul unde crezusem că voi găsi Crescent City. Dar, în loc de oraș, sub noi nu era nimic altceva decât marea. Râul se revărsa în Oceanul Pacific. Eram în drum spre Japonia! Oricât mi-ar plăcea mie tempura cu legume, știam că nu aveam destul combustibil ca să ajung în Japonia. Plus că, în dimineața aceea, aveam o altă treabă!

Exceptând bâzâitul motorului, în cabină era destul de multă liniște. Mă întrebam cum reacționează John și Angie la aceste schimbări de planuri, așa că am aruncat o privire în spate și am văzut că Angie dormea liniștită. Așa că i-am spus lui John:

– Mă bucur că soția ta s-a relaxat și poate dormi.

La care el mi-a răspuns repede:

– Nu e relaxată. A leșinat!

În momentul acela, chiar nu știam încotro sunt munții. M-am gândit că poate era mai bine să zbor direct în sus, să trec de ceață și să mă îndrept înapoi spre coastă. Nu eram calificat să zbor cu ajutorul instrumentelor de la bord, dar, pentru a obține brevetul de pilot trebuia, oricum, să ai câteva ore de zbor în care să te fi ghidat cu ajutorul instrumentelor.

Când zbori prin ceață, pierzi orice simț al orientării pentru că nu este nimic vizibil după care să te poți ghida. De fapt, am auzit povești despre piloți care, în timpul zborului, au intrat printr-o parte a norului și, când au ieșit pe partea cealaltă, zburau cu susul în jos. Când zbori cu 190 de kilometri la oră prin nori, este greu să-ți dai seama de poziția ta față de sol și să apreciezi unghiul de zbor.

În timp ce zburam prin norii de ceață, am crezut că ne îndreptăm drept în sus, dar când m-am uitat la instrumentele de zbor, acestea îmi indicau faptul că mergeam în jos. Întrebându-mă dacă doar

eu aveam impresia aceea, l-am privit pe John. Nu părea să fie mai îngrijorat decât de obicei și nici că ar fi simțit că ne îndreptăm în jos și că întoarcem. Mărturisesc sincer că a fost o luptă acerbă în sufletul meu pentru a mă decide dacă să mă orientez după instrumentele de zbor și nu după impresiile mele. Tot trupul meu îmi spunea că ne îndreptăm drept în sus, dar instrumentele spuneau că mergeam în jos și că făceam cale întoarsă. Trebuia să aleg de ce anume să țin cont: de instrumente sau de impresii?

Dacă învățasem un lucru la lecțiile de zbor, acela era să nu zbor niciodată lăsându-mă ghidat de impresii. „Ai încredere în instrumente!” obișnuia să-mi spună instructorul iar și iar. Așa că, ignorând orice senzație aș fi avut în momentele acelea, am început să întorc avionul în acord cu ce îmi spuneau instrumentele. Apoi, am tras de manșă și am accelerat motorul până când instrumentele mi-au indicat faptul că ne îndreptăm în sus.

John și Angie, care își revenise între timp, se uitau la mine, întrebându-se probabil ce fac.

– De ce întorci? m-a întrebat John.

Le-am explicat că trebuie să mă ghidez după instrumente. Și am făcut bine așa pentru că, după cele câteva momente în care m-am luptat cu impresiile mele și am hotărât să mă ghidez după instrumente, am străpuns stratul de ceață și am ieșit într-o zonă senină. Instrumentele avuseseră dreptate. Totodată, am fost foarte tulburat la vederea unui lung șir de munți abrupti chiar în stânga mea, adică exact acolo unde mă îndreptam ghidat de impresii. Dacă n-aș fi ascultat de instrumente, în mod sigur ne-am fi izbit de munți sau ne-am fi prăbușit în ocean.

La fel este și în viața de creștini. Biblia este singurul ghid sigur de urmat. Nu ne putem încrede în ceea ce simțim. Nu este niciodată sigur să iei decizii pentru viața ta spirituală, bazându-te doar pe ceea ce simți. Sentimentele pot fi influențate de

mai multe variabile: hrana pe care ai consumat-o, starea de sănătate, schimbările hormonale, ba chiar și de starea vremii. Toate aceste lucruri pot să varieze, dar Cuvântul lui Dumnezeu este ca o stâncă de neclintit. Este o ancoră rezistentă, care nu se clatină și nu se schimbă niciodată.

Deciziile noastre trebuie să se bazeze pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, nu pe spusele celor din jurul nostru. Chiar și normele și tradițiile bisericii, care au fost acceptate timp de mulți ani, nu sunt un ghid de încredere. Biblia ne spune că multe lucruri care sunt foarte prețuite de oameni sunt o urâciune în fața lui Dumnezeu (Luca 16:15). Dacă îți urmezi sentimentele și te iei după mulțime, te vei prăbuși. Uneori, nu este sigur nici măcar să urmezi o mulțime mânată de religiozitate. Să nu uităm că o mulțime de oameni religioși a fost aceea care L-a răstignit pe Isus.

Una dintre întrebările pe care le aud adesea de la noii convertiți la creștinism este: Cum știi care este interpretarea Bibliei pe care să o accepți? Învățăturile diverselor biserici sunt destul de diferite.

Eu cred sincer că bătălia cea mai mare pe care o avem de purtat în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este legată de dispoziția de a face ceea ce spune acest Cuvânt. Dacă în mod deschis și sincer dorim să facem orice ne-ar cere Dumnezeu și dacă studiem Biblia, atunci este responsabilitatea lui Dumnezeu să ne ajute să înțelegem ce dorește să facem. Mai mult decât de dorința de a îndeplini voia lui Dumnezeu, potrivit celor spuse de Isus, avem nevoie și de dispoziția de a căuta să cunoaștem voia Lui. Să întrebăm. Să batem la ușă. Și nu doar așa, o dată sau de două ori. Uneori, trebuie să batem până când ne amorțesc degetele!

Biblia spune: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia

29:13). Probabil că aceasta este cea mai importantă poruncă în viața de creștin.

Unii se plâng de faptul că au încă probleme în ceea ce privește înțelegerea Bibliei.

Secretul pentru a auzi și a discerne vocea lui Dumnezeu constă în consacrare și ascultare. Când un om se naște din nou, devenind creștin, când este curățit, abia atunci poate auzi vocea lui Dumnezeu. Poate că, la început, nu o înțelege, dar, cu cât ascultă mai mult, cu atât înțelege mai mult.

Am putea să ilustrăm lucrul acesta gândindu-ne la un bebeluș. Părinții se apleacă deasupra pătuțului și îi vorbesc bebelușului, spunându-i ceva de genul: „Mami și tati te iubesc” sau „Ți-e fomică?”. La început, bebelușul nu pricepe o boabă din ceea ce-i spun părinții, dar știe că ei îl iubesc. Cu cât ascultă mai mult și cu cât crește mai mare, cu atât înțelege mai mult din ceea ce i se spune. Ca prunci în viața de creștini, probabil că nu înțelegem totul din Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegem însă lucrurile de bază și, cu cât ascultăm și citim mai mult, cu atât înțelegem mai mult.

Când am citit pentru prima dată Biblia pe care am găsit-o în peșteră, erau foarte multe lucruri pe care nu le înțelegeam. Dar, după ce am citit Evangheliile, am înțeles că Dumnezeu mă iubește. Am înțeles că eu eram un mare păcătos și că El era un mare Mântuitor. Iar acela a fost un punct bun de unde să încep. După aceea, pe măsură ce am continuat să studiez, am auzit mai bine vocea Lui și am început să înțeleg voia Lui. Uneori, avem probleme în a înțelege ceea ce ne spune Dumnezeu pentru că, pur și simplu, nu suntem dispuși să-I ascultăm vocea.

O domnișoară a participat la una dintre seriile de prelegeri biblice pe care le susțineam. Seară după seară, vedeam cum i se luminează ochii. Stătea pe marginea scaunului, sorbind fiecare cuvânt rostit. Părea să se adape din Cuvântul lui Dumnezeu cu mare entuziasm. Apoi, cam după ce

am trecut de jumătatea prelegerilor, am observat o schimbare bruscă. Acum, stătea rezemată de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate și sprâncenele destul de apropiate. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

Așa că i-am făcut o vizită. Când am întrebat-o dacă îi plăceau prelegerile biblice, ea mi-a răspuns:

– În primele săptămâni, a fost extraordinar! Îl puteam auzi pe Dumnezeu vorbindu-mi. Deschideam Biblia și reușeam să înțeleg ce îmi spunea Dumnezeu prin ea. Apoi însă, ai abordat un subiect care pur și simplu nu mi-a plăcut.

În timp ce stăteam de vorbă cu ea, am descoperit că Biblia se pronunța împotriva unor obiceiuri din viața ei, pe care știa că trebuie să le schimbe, dar pe care nu intenționa să le schimbe. Așa că, deodată, călcase frâna. Mi-a spus că, acum, i se părea că nu mai câștigă nimic din participarea la prelegerile biblice și că, atunci când citea Biblia, nu vedea altceva decât cerneală neagră pe hârtie albă.

Așa că am întrebat-o:

– Nu crezi că este posibil ca Dumnezeu să nu-ți mai vorbească pentru că tu nu-L mai ascuți?

A fi creștin presupune parcurgerea unei serii de pași progresivi. Câtă vreme suntem dispuși să ascultăm, Dumnezeu este dispus să ne vorbească. Biblia spune că dacă ne întoarcem urechea ca să nu auzim legea, atunci până și rugăciunile noastre devin o urâciune (Proverbele 28:9). Dacă din încăpățânare nu-L mai ascultăm pe Dumnezeu, în cele din urmă, El va înceta să ne mai vorbească. Dacă sunt domenii în viața noastră în care ne astupăm urechile și ne întoarcem privirea, atunci Domnul nu ne mai descoperă lucruri noi și nu ne mai călăuzește pașii.

Încrede-te în instrumentele tale și fă schimbările de direcție care sunt necesare!

TRAVERSAREA RÂULUI

În iarna anului 1990, familia mea a înfruntat unul dintre cele mai teribile înghețuri din istoria Californiei. Conductele se spărseseră peste tot. Lacul care se formase în fața casei noastre înghețase bocnă. O mare parte a săptămânii din preajma Crăciunului mi-am petrecut-o în subsolul casei, sudând țevile sparte.

La câteva zile după „marele îngheț”, am mers să-i vizităm pe vecinii noștri care își aveau casa dincolo de râul Eel. Ei ne-au povestit despre cât de bine se distraseră pe râul înghețat. Fusese pentru prima dată în ultimii 50 de ani când râul înghețase complet. Era o imagine de-a dreptul spectaculoasă să vezi întregul râu înghețat ca sticla, prin care puteai să observi frunzele și peștii care pluteau pe dedesubt.

Băieții mei, Micah și Daniel, împreună cu Joe Boyle și fiul lui Craig, au pus la cale un joc, vrând să vadă cine putea să traverseze râul fără să spargă gheața și să cadă. După cum știți, băieții nu se distrează la fel de bine jucând vreun joc oarecare dacă nu există și un element de pericol! În mare parte, râul nu era oricum foarte adânc. Cu toate acestea, ar fi fost o experiență terifiantă să cazi în apa rece ca gheața într-o zi de iarnă, chiar dacă apa ți-ar fi ajuns doar până la genunchi. După primii pași făcuți pe gheață, am auzit cum aceasta pocnea sub picioarele noastre. Craig și Micah încercau să alerge pe gheață, dar, după cum era de așteptat, intrau în apă până la genunchi și ieșeau din ea târându-se în patru labe.

După vreo oră în care am tot încercat să traversăm râul fără să ne udăm, eu eram singurul care reușise lucrul acesta. Și asta pentru că eu cunoșteam un secret. De fiecare dată când auzeam gheața pocnind sub mine, mă așezam în genunchi și îmi puneam palmele pe gheață, împărțindu-mi greutatea corpului pe o suprafață mai mare. Probabil că arătam comic, dar a funcționat. Am reușit să ajung în partea cealaltă a râului fără să cad în apă.

Pentru a intra în țara făgăduită, copiii lui Israel au trebuit să traverseze râul Iordan. În călătoria noastră către ceruri, și noi avem un râu de traversat. Așa cum gheața de pe râul Eel se crăpa în jurul nostru, și în traversarea noastră vom întâlni pericole. Doar dacă vom petrece mult timp pe genunchi, studiind Biblia și rugându-ne, vom putea să stăm pe picioare fără să cădem.

Acum, imaginați-vă că ar exista o armă secretă, un fel de buton mic și roșu pe care să îl putem apăsa pentru a fi siguri că vom avea parte de viața veșnică. L-ați apăsa? Sigur că da! Pare prea ușor, nu-i așa? Ei bine, există un astfel de buton. Îl numim studierea Bibliei și rugăciune. Noi trebuie să avem obiceiul de a ne citi propriile Biblii și de a ne ruga neîncetat.

Dați-mi voie să explic! Pentru a primi viața veșnică, trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-L iubim. Nu îi putem iubi pe oameni dacă nu îi cunoaștem. Și este imposibil să ajungi să cunoști o persoană dacă nu vorbești niciodată cu ea sau dacă ea nu îți vorbește. Modul în care comunicăm cu Dumnezeu este prin rugăciune. Modul în care El ne vorbește este, în special, prin Cuvântul Său scris.

Nu trebuie să așteptăm ca gheața să se fissureze în jurul nostru pentru a primi binecuvântările și puterea care vin din studierea Bibliei și din rugăciune. Putem începe să facem lucrurile acestea chiar acum. Există un vechi

proverb care spune: „Omul deștept își cumpără umbrelă într-o zi însorită!”. Nu aștepta să cauți ajutor la Domnul când lucrurile se vor fi înrăutățit. Studierea Bibliei și rugăciunea sunt umbrelele de care ai nevoie la fiecare pas.

LECȚIA UMILINȚEI

Dumnezeu ne vorbește în mai multe feluri. În primul rând, El ne vorbește prin intermediul Scripturii. Însă El ne mai vorbește și prin prietenii noștri creștini, prin intermediul pastorilor, prin cărți creștine, prin natură și prin providență.

Biblia ne povestește despre noaptea în care Petru l-a văzut pe Isus umblând pe apă și când Isus l-a invitat pe ucenicul Petru să I se alăture umblând pe apă (Matei 14:28,29). Când Petru a pășit afară din barcă și a călcat pe valurile furioase, câtă vreme și-a ațintit privirea spre Isus nu a avut probleme în a înfrunta furtuna din jurul lui și a face imposibilul. A umblat pe apă! După aceea, cred eu, a devenit foarte mândru de realizarea lui. În loc să se uite la Isus, s-a uitat în spate pentru a vedea dacă prietenii lui îl priveau mergând pe apă. Când a făcut însă lucrul acesta, Petru a observat furtuna înfiorătoare și valurile uriașe. Și a început să-și spună în sine: *Dar asta e nebunie curată! Nimeni nu poate să umble pe apă. Aș putea să mă înec!* Apoi, credința lui a început să se scufunde. Și, când credința lui a început să se scufunde, a început să se scufunde și el în valurile năvalnice.

Apoi, Petru și-a întors privirea spre Isus și a rostit o rugăciune scurtă: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30).

Potrivit celor scrise de Marcu, de îndată ce Petru și-a conștientizat greșeala și a cerut ajutor, Isus Și-a întins mâna și l-a ajutat.

Împreună, au ajuns în siguranță înapoi la barcă.

A trăi o viață evlavioasă de creștin în lumea aceasta coruptă, înconjurat de valurile năvalnice ale ispitei, este la fel de imposibil ca mersul pe

apă..., dacă nu îți ațintești privirea spre Isus. Dumnezeu ne oferă o putere miraculoasă atunci când privim la Isus în fiecare clipă.

Când Petru a strigat după ajutor, Isus l-a apucat imediat de mână. În mod similar, de îndată ce Isaia și-a mărturisit păcatul și s-a pocăit, Domnul i-a trimis curățirea și iertarea de care avea nevoie (Isaia 6:7).

Fiecare om trăiește într-un timp de probă, dar asta nu înseamnă că noi suntem testați înainte de a putea primi iertare sau ajutor. De îndată ce ne pocăim și mărturisim cu sinceritate păcatele noastre, Dumnezeu ne oferă curățirea, iertarea și puterea de a trăi o viață diferită.

Puteți să fiți siguri că Petru nu a uitat niciodată experiența mersului pe apă, experiența care l-a învățat două lecții importante: în primul rând că, atunci când îți iei ochii de la Isus, poți fi înghițit foarte repede de circumstanțe furtunoase și, în al doilea rând, că, atunci când întinzi mâna spre Isus, începi să te ridici deasupra furtunii.

Una dintre primele ispite pe care le întâmpină o persoană care are parte de succes este mândria. La începutul activității mele, când tocmai începusem să predic Evanghelia, am cunoscut și eu un oarecare succes. Începusem să cred toate lucrurile frumoase pe care oamenii mi le spuneau la ieșirea din biserică, după predică. Între timp, am învățat să adaug acestor complimente și puțină sare. Laudele prietenoase sunt precum parfumul. Adulmecă-le, dar nu le înghiți, pentru că te vor îmbolnăvi! Uneori, oamenii spun tot felul de lucruri frumoase la ușa bisericii doar din politețe sau, pur și simplu, pentru că nu știu ce altceva să spună.

Într-o seară, pe când eram pe la jumătatea prezentării, iar biserica era plină ochi și oamenii păreau foarte interesați, cred că devenisem puțin cam înfumurat datorită capacității mele de a captiva audiența. În seara respectivă, îmi pusesem

tot sufletul în predică. Simțeam toată energia și elocvența aceea pentru care se roagă pastorii. Cuvintele îmi curgeau lesne de pe buze și observasem că toți cei prezenți păreau destul de captivați, stând pe marginea scaunelor, cu ochii larg deschiși. Aveam atenția lor deplină!

După rugăciunea de final, m-am grăbit spre ușa de la ieșire, așteptând să mă adăp din râul de complimente și cuvinte de aprobare. În schimb, prima persoană care s-a îndreptat spre ușă a fost o doamnă de vârstă mijlocie, care s-a grăbit spre mine și mi-a șoptit:

– Doug, m-am grăbit să fiu prima și să-ți spun... Cred că toți ceilalți se vor teme să-ți spună ceva ca să nu te simți jenat. Ai avut toată seara fermoarul de la pantaloni descheiat!

Ups! Dacă vrei să vorbești despre o experiență umilitoare, vorbește despre a auzi vocea lui Dumnezeu prin intermediul providenței! Dumnezeu, în dragostea Sa, m-a trecut prin incidentul acela pentru a mă muștra cu blândețe și pentru a mă învăța o lecție pe care nu o voi uita niciodată. Mi-a amintit că El se poate folosi de aproape oricine. Dacă dorește, El poate să vorbească chiar și printr-un măgar (Numeri 22:28).

Am învățat din întâmplarea respectivă că Dumnezeu poate să lucreze în viața noastră chiar și atunci când nu mai putem fi controlați. Și atunci tot Lui Îi aparținem. El promite să ne tempereze și să ne aducă cu picioarele pe pământ, indiferent ce ar implica lucrul acesta.

Acum, când predic și mi se pare că oamenii mă ascultă și că le-am captat atenția, nu mă mai îngrijorez din pricina mândriei. În schimb, îmi fac griji pentru fermoarul de la pantaloni.

PASUL 7 • SĂ MERGI ÎN NUMELE LUI
DUMNEZEU

MAREA MOARTĂ SAU MAREA GALILEEI?

În Palestina, sunt două mări principale. Deși în cele două se revarsă același râu, ele se deosebesc foarte mult una de cealaltă. Una dintre ele este, desigur, Marea Galileei. Cealaltă este Marea Moartă.

Râul Iordan se revarsă în Marea Galileei venind dinspre nord și iese din ea mai departe, înaintând spre sud. Galileea este plină de viață, în ciuda faptului că, timp de sute de ani, oamenii au pescuit în apele sale. Secretul stabilității și abundenței vieții ei constă în faptul că are întotdeauna apă proaspătă, de la un capăt al său la celălalt.

Însă, mai la sud, se află cel mai jos punct al planetei Pământ. La 396 de metri sub nivelul mării se găsește Marea Moartă, locul în care, cu multă vreme în urmă, s-au aflat cetățile nelegiuite Sodoma și Gomora. Marea aceasta este numită Marea Moartă pentru că este complet lipsită de viață. Nimic nu poate trăi în apele ei sărate, nici plante, nici viețuitoare marine.

Râul Iordan se revarsă atât în Marea Galileei, cât și în Marea Moartă. Una este plină de viață, iar cealaltă este plină de moarte. Ce anume face diferența?

Cheia problemei este că râul Iordan nu doar intră, dar și iese din Marea Galileei, în timp ce din Marea Moartă nu mai iese nimic. Datorită faptului că regiunea respectivă este una deșertică, foarte caldă, apa se evaporă extrem de repede, înainte ca să se poată umple bazinul și să se reverse. Din cauză că Marea Moartă primește întotdeauna, dar

nu dă mai departe niciodată, ea bălțește și moare. Este doar o mlaștină plină de minerale și săruri. Niciun mormoloc sau vreun pește nu poate supraviețui acolo.

Același principiu se aplică și vieții de creștin. Nu poți să supraviețuiești și să prosperi în viața de creștin dacă nu împărtășești cu ceilalți ceea ce ți-a dat Domnul. Principiul acesta poate fi aplicat aproape în orice aspect al vieții umane. Atunci când avem o mână deschisă pentru a primi de la Domnul, trebuie să ținem mâna cealaltă deschisă către lume pentru a dăruia.

După cum inima noastră primește și pompează sânge mai departe și după cum plămânii noștri inspiră și expiră aerul, tot așa o viață de creștin sănătoasă este aceea în care există un ritm constant al primirii și al dăruirii.

Creștinul nu-și poate păstra prospețimea decât dacă devine un canal de binecuvântări pentru alții. Dacă primim Evanghelia și planul mântuirii și nu facem altceva decât să le ducem cu noi la biserică, experiența noastră creștină va seca și va muri. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care un procent atât de mare de creștini începători eșuează în viața de credință. Ei sunt învățați să accepte veștile bune, dar nimeni nu îi implică în transmiterea acestor vești mai departe.

Poate că un creștin proaspăt convertit ar putea spune: „Dar eu nu știu destul de multe lucruri pentru a le spune și altora.” Ei bine, nimeni nu știe totul. Dumnezeu ne cere să împărtășim cu ceilalți doar ceea ce știm. O parte din procesul de creștere al unui creștin constă în a le spune și altora despre mântuire. Ani de zile m-am simțit vinovat când Îl propovăduiam pe Isus pentru că gândeam că nu sunt demn să fac lucrul acesta, întrucât aveam prea multe defecte și greșeli în caracterul meu. Cum putea să mă folosească Dumnezeu pentru a duce mesajul vieții altcuiva, când, în caracterul meu, erau încă atâtea defecte?

Dar mai apoi am citit un pasaj din Biblie în care ni se spune că, într-o zi, Isus l-a privit pe apostolul Petru și i-a spus: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:31,32).

Versiunea King James a Bibliei spune (în loc de „și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu”): „și, după ce te vei converti”. Lucrul acesta se întâmpla cam la trei ani după ce Petru începuse să lucreze împreună cu Hristos. Isus îi trimisese pe Petru și pe ceilalți ucenici în mai multe campanii de evanghelizare, ocazii în care aceștia au făcut chiar și minuni, și, cu toate acestea, Isus i-a spus lui Petru: „După ce te vei converti.”

Să însemne asta că Domnul poate să folosească și oameni care nu sunt convertiți pe deplin? Da, cred că acesta este exact lucrul pe care Biblia vrea să ni-l transmită. O parte a procesului convertirii noastre constă în a lucra pentru Domnul și în a le împărtăși altora ceea ce știm deja.

Petru își luase angajamentul de a crede în Isus și de a-L urma, dar el nu era convertit pe deplin. Nu știu dacă există vreun creștin care să poată susține că este desăvârșit. Desigur, predicatorii și membrii laici ar trebui să trăiască în armonie cu predicile lor, dar propovăduirea Evangheliei în orice ocazie care se ivește devine parte a procesului nostru de convertire.

În ce mă privește, deseori iau persoane la ocazie atunci când merg cu mașina, ca un gest de mărturisire personală. De-a lungul vieții mele de creștin, am luat la ocazie nenumărate persoane și am avut parte de experiențe dintre cele mai diverse, majoritatea experiențe bune. Vă dau și câteva motive pentru care fac lucrul acesta. Știu cum este să stai la ocazie, pentru că și eu am făcut lucrul acesta în trecut. Și, în plus, audiența îmi este „prizonieră”. Părerea mea este că ar fi bine să

aștepți să ajungi pe autostradă și să ai o viteză de peste 100 de kilometri la oră înainte de a începe să le prezinți Evanghelia. (Glumesc!)

Îmi amintesc de o întâmplare... Conduceam pe drumul plin de curbe de la Covelo, California, și eram singur în mașină. Tocmai trecusem printr-o serie de necazuri personale și începusem să-mi plâng de milă. Cred că toți mai avem și zile când ne gândim că vom da greș în viața de creștini și suntem pe punctul de a ne da bătăuți. Ne simțim descurajați, simțind că sunt prea multe schimbări pe care ar trebui să le facem.

Eram în această stare de deprimare când am ajuns la intrarea pe Autostrada 101. În momentul acela, am văzut un tânăr pe marginea drumului, așteptând o mașină de ocazie.

Deși am avut o oarecare rețineră, am tras pe dreapta și l-am luat în mașină. Mă întrebam dacă aveam dispoziția necesară din punct de vedere spiritual pentru a ajuta pe altcineva, însă mâna mea întinsă cu degetul cel mare ridicat, de om care a stat la ocazie și a parcurs astfel mii de kilometri, știe cum e să stai în drum ore întregi, în speranța că se va găsi cineva care să te ia și pe tine. Așa că am oprit.

Când tânărul s-a urcat în mașina mea, s-a arătat foarte recunoscător și sociabil, gata să stăm de vorbă. Când a aflat că sunt pastor, a venit cu o listă lungă de întrebări. „Ce înseamnă mai exact să fii creștin?” „Tu în ce crezi?” „La ce biserică mergi?” Sincer vă spun, nu aveam dispoziția necesară de a vorbi, dar el era prietenos, iar eu voiam să fiu politicos.

Puțin câte puțin, în timp ce încercam să răspund întrebărilor lui și auzindu-mi propria voce explicând Evanghelia, am simțit că ies din starea aceea de deprimare. După 20 de kilometri, când l-am lăsat să coboare unde avea nevoie, ajunsesem să-L laud pe Domnul pentru ocazia de a împărtăși

vestea bună altui suflet, chiar dacă într-un mod atât de neînsemnat.

Metoda pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a-mi aminti că El este real a fost aceea de a vorbi eu însumi despre credința mea. Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrez pentru Dumnezeu. Nu doar că primesc binecuvântări atunci când îi văd pe ceilalți că vin la Hristos, dar sunt ținut în viață prin faptul că împărtășesc „vestea bună” altor oameni. Metoda aceasta va funcționa și în cazul tău! „Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16).

SCOȘI DIN FOC

Pe Tommy Brown l-am întâlnit pentru prima dată pe vremea când locuiam în Texas. El, împreună cu soția lui, Louise, și copiii lor au devenit în scurt timp prieteni de familie cu noi. Ei își exprimaseră dorința de a se muta la țară și, dat fiind că eu și familia eram mai tot timpul pe drumuri, susținând seminare biblice, i-am invitat să vină să stea în casa noastră, undeva în dealurile Californiei de Nord.

Într-o zi, pe când eram și noi în California, mai multe familii s-au adunat pentru o tabără în mijlocul naturii. În seara aceea, aproape douăzeci de copii erau strânși în jurul unui mare foc în aer liber. Pentru a se bucura de câteva momente de liniște, părinții stăteau puțin mai în spate, vorbind despre lucruri de-ale părinților.

E lesne de închipuit că majoritatea copiilor nu pot să stea pur și simplu lângă un foc și să se uite la el. Copiii adunaseră crenguțe și stârneau focul, aruncând în el nuiiele și frunze. Fiica mea cea mare, Rachel, care avea nouă ani pe-atunci, stătea într-un scaun de grădină, privindu-i pe ceilalți cum se joacă. La un moment dat, s-a aplecat să arunce ceva în foc, dar, când a făcut lucrul acesta, scaunul ei s-a prăbușit, aruncând-o în mijlocul focului.

Și iată-mă pe mine, la 15 metri depărtare, știind că, și dacă voi sări către ea cu o viteză supersonică, Rachel va suferi totuși arsuri grave. Am văzut toată întâmplarea de parcă ar fi fost în reluare, cu încetinitorul, iar inima mi-a stat în loc.

Tommy Brown stătea aproape de copii și, într-o fracțiune de secundă, a sărit în foc, a apucat-o pe Rachel de jachetă și de pantaloni și a scos-o de-acolo. Geaca i se topise, părul îi era părlit și

avea câteva arsuri minore, dar, în afară de acestea, nu a suferit nicio leziune majoră.

Doar un părinte poate înțelege mulțumirea, ușurarea și bucuria care vin după ce copilul său a trecut atât de aproape de dezastru. Eram nespus de recunoscător pentru că Tommy fusese acolo pentru a-mi scoate fetița din foc!

De fapt, Tommy era pompier de profesie. Nu la multă vreme după această întâmplare, în California ne-am confruntat cu câteva incendii majore în pădure. Întreaga jumătate de nord a statului California fusese asediată de o secetă cumplită și sute de mii de hectare de pădure ardeau necontrolabil. Timp de mai multe săptămâni, tot ce puteam să vedem atunci când priveam pe fereastra casei noastre din Covelo era fumul de la incendii. Într-unele dintre nopți, puteam zări vârful unora dintre munții din jurul nostru fiind în flăcări. De fiecare dată când un brad era cuprins de flăcări, se vedea ca și cum ar fi erupt un vulcan.

Ei bine, foarte curând am aflat că Tommy se afla pe unul dintre munții respectivi. Într-o zi, în timp ce se luptau cu flăcările, Tommy și o echipă de alți patru pompieri au rămas blocați într-un canion. Vântul și-a schimbat direcția pe neașteptate, iar focul a început să-i urmărească pe deal, în sus, mai repede chiar decât puteau ei să alerge. Focul înaintază foarte repede în susul dealului, mai ales dacă sunt și tufișuri pe-acolo. Ei știau că nu puteau să întrecă focul, așa că s-au adăpostit într-o zonă defrișată, care arsese deja și care era înconjurată de arbuști, încercând să-și instaleze echipamentul pentru situații de urgență, în timp ce focul se dezlănțuia în jurul lor.

Pompierii se simțeau ca niște cartofi puși la copt în cuptor, în corturile lor speciale. În timp ce chema ajutoare prin stația radio, Tommy se ruga cu stăruință ca Dumnezeu să le salveze viața. Totuși, când a sosit elicopterul, aerul pe care îl făceau elicele sale a intensificat focul, fiind aproape

imposibil să aterizeze. În următoarele 45 de minute, elicopterele au încercat cu disperare să-i salveze pe bărbați, aruncând apă direct pe corturile lor. În tot acest timp, piloții puteau auzi prin stațiile radio strigătele disperate ale pompierilor care aveau parte de dureri groaznice.

În cele din urmă, focul din jurul lor a fost stins și au fost salvați toți în afară de unul. În ce îl privește pe Tommy, acesta a suferit arsuri severe. El a trecut prin operații de transplant de piele timp de mulți ani. Uneori, călătorește pentru a le povesti și altora despre minunea harului lui Dumnezeu care i-a salvat viața.

Încă mă întristez adânc atunci când mă gândesc că, în momentul în care fetița mea a avut nevoie de ajutor, Tommy a fost acolo să o scoată imediat din foc, dar atunci când el a avut nevoie de ajutor imediat, nu a fost nimeni care să-i poată sări în ajutor.

Oare cum se simte Tatăl nostru ceresc când, în fiecare zi, suntem înconjurați de copiii Lui care suferă din cauza poverii păcatului și a vinii, în timp ce noi, cei care avem apa vieții, nu acordăm atenție strigătelor lor după ajutor. Noi, creștinii, avem leacul pentru boala de care moare această lume. În Iacov 5:20 ni se spune: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.” Zilnic, mii de suflete se îndreaptă spre veșnicie fără să fie pregătite. A trăi o viață creștină și a le vorbi altora despre creștinism nu este doar cel mai mare privilegiu, ci și cea mai mare responsabilitate a noastră.

PIERDUTĂ PRINTRE LUMINI

Într-o seară friguroasă de decembrie, în New York, o familie care avea mai mulți copii a ieșit în oraș pentru cumpărăturile de Crăciun. Așa cum se întâmplă adesea, tatăl voia să-i cumpere mamei un cadou fără ca ea să știe, iar mama, la rândul ei, voia să-i cumpere tatălui un cadou fără ca el să știe și s-au gândit să aplice metoda „dezbină și cucerește”.

Tatăl a luat o parte dintre copii, iar mama i-a luat pe ceilalți. Apoi, s-au despărțit și au luat-o în direcții diferite ale străzii aglomerate, urmând să se reîntâlnească la un timp și un loc stabilite dinainte.

Ce nu și-au dat ei seama a fost că fiecare dintre ei credea că celălalt a luat-o pe fetița cea mică, de doar trei anișori, care era atât de captivată de toate decorațiunile minunate de sezon care umpleau vitrinele magazinelor, încât nici nu își dăduse seama de faptul că părinții ei plecaseră. Așa că, atunci când cei doi au pornit de-a lungul străzii, tatăl era sigur că fiica lui cea mică era cu mama ei, iar mama era sigură că fetița era cu tata.

Fetița, acum înconjurată de o mulțime de oameni, nu realiza încă faptul că rămăsese singură. Era captivată de lumini și de imaginile strălucitoare și a continuat să rătăcească pe stradă, privind vitrinele atât de însuflețite.

O familie, în drum spre biserică, pentru a participa la un program de Crăciun, s-a oprit la semafor, iar soția și-a întrebat soțul:

– Fetița de acolo, care stă în fața vitrinei, nu este cumva fata cea mică a soților Miller?

Soțul a răspuns:

– Tot ce pot spune este că, în mod sigur, arată la fel ca ea.

Soția a adăugat:

– Oare unde or fi părinții ei?

– Oh, nu te îngrijora! a liniștit-o soțul. Soții Miller n-ar lăsa-o singură pe stradă.

Și, întrucât erau deja în întârziere pentru programul de la biserică, cei doi soți au plecat mai departe grăbiți.

În dimineața următoare, fetița aceea a fost găsită moartă din cauza înghețului, sub scările unei clădiri din cărămidă.

Cum credeți că s-au simțit părinții ei? Cât de fierbinți credeți că au fost lacrimile lor atunci când au aflat că prietenii lor le văzuseră fetița pe stradă – în frig, singură și pierdută – și totuși își continuaseră drumul spre biserică, neoprind s-o ajute?

Ilustrația aceasta este potrivită pentru a descrie situația multor creștini. Suntem atât de preocupați de biserică, încât uităm scopul acesteia, și anume acela de a vorbi despre harul lui Dumnezeu unei lumi pierdute.

Aceasta nu este doar o responsabilitate a creștinului, ci și un privilegiu al său. De asemenea, este esențial pentru propriul lui bine să le arate bunătate și milă celor din jur.

Așa că, implică-te!

MIRACOLUL BUNĂTĂȚII

Sunt convins că Dumnezeu are și simțul umorului. Mai multe lucruri spuse de El în Biblie par să ilustreze lucrul acesta. De exemplu, imaginați-vă o persoană care are o bârnă într-unul dintre ochii săi, dar care încearcă să scoată un fir de pai din ochiul unui prieten. Sau închipuiți-vă că un om ar încerca să treacă o cămilă prin urechea acului. Amuzant, nu?

Îmi amintesc de o zi toridă, când stăteam la o mașină de ocazie. În momentele acelea, mă rugam din toată inima să oprească o mașină care să aibă și aer condiționat. Ei bine, am ajuns la destinație în remorca unei camionete care avea aer condiționat mai mult decât mi-aș fi dorit.

Într-o altă ocazie, în timp ce conduceam singur din Texas spre California, având și o rulotă atașată de mașină, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi scoată în cale pe cineva căruia să-i pot da mărturie despre Hristos. Rostisem rugăciuni de felul acesta de multe ori. Este o modalitate bună de a-ți ocupa timpul, pentru că nimic nu face ca timpul să treacă mai repede, pentru mine, ca atunci când îi vorbesc despre Isus unei alte persoane.

La scurt timp după ce m-am rugat, am văzut un tânăr, de origine hispanică, cu pletele negre atingându-i umerii, stând pe marginea drumului. Era îmbrăcat puțin mai ciudat. Deși temperatura de afară era sub cea de îngheț, el purta doar niște teniși, o pereche de blugi albaștri și o cămașă albă.

Am tras pe dreapta, iar el a urcat într-o clipită. Dat fiind că își freca palmele una de alta și tremura, am dat căldura la maximum, în

Chevroletul meu din 1951, pentru a-i asigura cât de multă căldură posibil. Nu mi-a trebuit multă vreme pentru a-mi da seama care era povestea lui. Era evident că tânărul trecuse granița dinspre Deming, New Mexico, și că intenționa să-și găsească ceva de muncă în „Țara Făgăduinței”.

Am încercat să leg o conversație cu el, dar m-am prins destul de repede că nu știa o boabă de engleză. Iar singurele cuvinte pe care le știam în spaniolă erau: *si, uno, dos, tres... tostada, burrito și enchilada*. Mi-am zis în sinea mea: *Doamne, Îți mulțumesc din inimă! E tare amuzant! Eu m-am rugat pentru cineva căruia să-i pot da mărturie, iar el nu pricepe o iotă din ce-i spun*.

Mi-am zis că dacă a existat vreodată o persoană care să aibă nevoie de darul vorbirii în limbi, eu eram persoana aceea, la momentul respectiv. Așa că I-am cerut Domnului să mă ajute să îi pot transmite Evanghelia și acestui tânăr în timpul pe care urma să-l petrecem împreună.

Printr-o serie de minuni, am reușit să înțeleg treptat că el căuta de lucru și, cumva-cumva, am reușit să-i spun că i-aș putea oferi eu ceva de lucru, pentru că, la data aceea, aveam o afacere cu lemne pentru foc. Tânărul a fost extrem de încântat. Cred că nu își dăduse seama că trebuia să mergem trei zile cu mașina pentru a ajunge acolo unde locuiam eu.

Nu vorbisem limba spaniolă până atunci, dar, până am ajuns în California, puteam să vorbesc suficientă spaniolă, încât să-i împărtășesc Evanghelia tânărului respectiv. El m-a însoțit și a locuit la noi câteva luni, ajutându-mă în afacerea cu lemne de foc. Totodată, a participat la serviciile religioase de la biserică și, în cele din urmă, a fost botezat. Chiar înainte de botez, s-a ridicat în picioare în fața bisericii pentru a rosti câteva cuvinte. Cu ajutorul unui traducător, ne-a oferit o mărturisire sinceră și ne-a spus deschis că, atunci când eu am oprit să-l iau în mașină, își făcuse

planul să mă jefuiască, pentru că observase că aveam un teanc de bancnote în buzunarul hainei. În orașul Chihuahua, din Mexic, se ocupase cu furțișaguri și știa cum să procedeze.

Și-a continuat mărturisirea și ne-a spus că, de fiecare dată când opream undeva, eu mă ofeream să-i cumpăr ceva de mâncare sau de băut și că, atunci când am observat că avea nevoie de haine mai călduroase, am oprit undeva și i-am făcut rost de niște haine de la o biserică ce se ocupa cu acțiuni de binefacere. La final, a mărturisit că nu a mai vrut să-mi facă vreun rău, pentru că fusesem atât de bun cu el și îi dădusem tot ce avea nevoie.

E limpede că bunătatea nu doar că îi câștigă pe oameni pentru cauza lui Hristos, dar poate chiar să ne salveze viața.

Când Lot i-a invitat pe îngeri la el acasă, a făcut lucrul acesta deoarece era preocupat pentru siguranța lor, fără să-și închipuie vreo clipă că ei se aflau acolo pentru a-i salva lui viața (Geneza 19). Când Rebeca a adăpat cămilele lui Avraam, nici n-a visat că, datorită acestei fapte ne semnificative de bunătate, urma să fie aleasă ca soție pentru Isaac (Geneza 24). Rahav a fost salvată de la moarte prin faptul că a arătat bunătate față de două iscoade (Iosua 6:25). Iar când văduva i-a oferit profetului Ilie ultima ei turtă de pâine, nici ea și nici fiul său nu își închipuiau că, printr-o minune, aveau să aibă hrană pentru restul perioadei de foamete (1 Împărați 17:8-16).

Cele două porunci majore din Biblie se referă la iubirea față de Dumnezeu și la iubirea față de aproapele nostru (Matei 22:37-39). Modul în care ne putem arăta dragostea față de aproapele nostru este prin fapte de bunătate și de milă.

Mulți oameni nici măcar nu-și dau seama de rolul vital pe care îl vor juca bunătatea și mila la judecata finală. Isus îi va separa pe cei salvați de cei pierduți pe baza modului în care și-au iubit sau nu aproapele.

Biblia spune: „Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.»

Atunci, cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»” (Matei 25:34-40)

De asemenea, citim în Scriptură: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8).

Prietene! Ai înțeles semnificația acestor pasaje biblice? Ele ne spun că lucrul care contează la judecată este felul în care am pus dragostea în practică, în viața noastră. Este una să spui „Îl iubesc pe Dumnezeu și îmi iubesc aproapele”, dar este cu totul altceva să demonstrezi iubirea prin fapte de bunătate.

Isus a petrecut mai mult timp vindecând, ascultând și hrănind oamenii decât ținându-le predici. Cei care experimentează iubirea Lui sunt adesea mai dispuși să asculte și cuvintele Lui.

Există o aplicație practică, dar și spirituală referitoare la pilda de mai sus:

Noi ar trebui să le dăm pâine celor flămânzi, dar trebuie să le oferim și „pâinea vieții”.

Noi ar trebui să le dăm apă celor însetați, iar celor cu sufletul uscat ar trebui să le oferim „apa

vieții”.

Cei care sunt goi au nevoie de haina neprihănirii lui Hristos, iar cei bolnavi de păcat au nevoie de leacul alinător din Galaad.

Cei străini de dragostea lui Dumnezeu au nevoie ca noi să-i conducem la casa Lui, iar cei închiși din cauza nelegiuirilor au nevoie ca lanțurile lor să fie sfărâmate de marele Eliberator.

Oamenii au nevoie de adevărul care poate să îi elibereze (Ioan 8:32).

CONCLUZIE (1)

TRAGE DOPUL!

Când aveam în jur de 14 ani, locuiam cu tatăl meu în Miami Beach, Florida. Avea o casă chiar în golful Biscayne, un yacht și o barcă cu motor. Din când în când, tata avea destulă încredere în mine, încât să mă lase să iau barca cu motor și să ies cu prietenii la plimbare, dar întotdeauna mă avertiza să nu ies din golf.

– Să nu ieși cu barca în largul oceanului! îmi spunea mereu.

După cum v-ați dat deja seama, în anii adolescenței nu mă oboseam întotdeauna să urmez instrucțiunile primite.

Într-una dintre ocaziile acelea, am hotărât să ignor interdicția tatălui. Eram împreună cu câțiva prieteni în barcă și ne-am îndreptat spre ieșirea din golf, trecând pe sub un pod. Apoi, am străbătut canalul și am ieșit în apele oceanului. Nu eram pregătit pentru înălțimea valurilor de-acolo și, în timp ce încercam să urcăm pe valuri și să prindem viteză pentru a trece de istmul care separa apele golfului de ocean și să ieșim în larg, barca a intrat într-o zonă cu valuri înalte și, foarte repede, apa a început să inunde mica noastră barcă de nici cinci metri lungime.

Puteam să văd spaima întipărită pe fețele prietenilor mei în timp ce mă străduiam să întorc barca și s-o îndrept înapoi spre golf. Barca leneșă era însă atât de plină de apă, încât abia mai puteam să folosesc cârma. Era ca și cum aș fi navigat într-un jacuzzi cu motor, singura diferență fiind că apa era rece. Prietenii mei se foloseau, cuprinși parcă de nebunie, de tot ce aveau la îndemână pentru a scoate apa din barcă. Unul folosea o mască de scufundări, iar altul, o cană de cafea. Știam însă

că, în ritmul acela, era ca și cum am fi golit o albie cu ajutorul unei lingurițe.

În timp ce mă chinuiam să navighez pe sub pod, înapoi spre golf, am strigat la unul dintre prietenii mei:

– Trage dopul!

Toate bărcile cu motor au un dop în partea cea mai joasă, care poate fi scos pentru a lăsa apa să se scurgă atunci când barca se află pe uscat.

Prietenul meu s-a uitat la mine plin de neîncredere și mi-a spus:

– Ce?

Eu am strigat iarăși:

– Trage dopul! Trage dopul!

La care el a strigat către mine:

– Suntem pe punctul de a ne scufunda, iar tu vrei să tragi dopul?

Nu aveam timp să-i explic fenomenul fizic pentru ceea ce voiam să fac.

– Ai încredere în mine! am spus. Trage dopul!

A avut ceva de furcă până să dea la o parte toate canistrele care pluteau și mizeria, să se aplece în apa care îi ajungea la genunchi și să găsească dopul acela micuț din spatele bărcii. Când prietenul meu a reușit să-l găsească, s-a uitat la mine încă o dată, de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „Ești sigur?”. Eu am dat din cap aprobator.

De îndată ce a tras dopul, am accelerat motorul la maximum și avântul pe care l-a luat barca a forțat apa să se retragă treptat spre spatele bărcii și să se scurgă prin gaura respectivă. În scurtă vreme, navigam iarăși în apele liniștite ale golfului, apa fiind scursă complet. Atunci, nerăbdătorul meu prieten a pus dopul la locul lui.

Când apa începe să-ți inunde barca nu-ți irosi timpul încercând să scoți apa cu lingurița. Soluția este să tragi dopul și să accelerezi. Dacă vom face ceea ce Isus ne-a spus să facem, problemele noastre vor „dispărea” de urgență.

Când vizitez diferite biserici, sunt mâhnit să descopăr că mulți creștini sunt atât de preocupați de problemele interne ale bisericii, făcând din țânțar armăsar și despicând firul în patru, încât pastorii ajung să joace rolul de arbitru și să-i „scarpine” pe sfinți. În bisericile de felul acesta se face foarte puțină evanghelizare și muncă pe teren.

Când intru într-o astfel de biserică și încep o serie de prezentări biblice, în seara de deschidere, de obicei, scaunele sunt pline cu oameni din biserică, care caută ceva mai bun. Este uimitor să vezi transformarea care are loc printre membrii bisericii.

Dintr-odată, încep să pună preț pe ceea ce le-a dat Hristos. Văzându-i pe oamenii din afara bisericii care vin la întâlniri seară de seară, sorbind și apreciind adevărurile pe care ei le luaseră de bune de multă vreme, simt o reînviore în inima lor.

Isus ne spune că noi trebuie să fim în lume, dar că lumea nu ar trebui să fie în noi (Ioan 17:14-16). E ca și cum ai fi cu barca în largul oceanului. Este un lucru normal ca barca să plutească pe apă. De fapt, o barcă arată puțin ciudat atunci când se află pe uscat. Necazul apare însă atunci când intră apă în barcă.

Nu cred că forțele din exterior sunt cea mai mare amenințare pentru biserică. Nu ciocănițiile de afară produc cele mai mari pagube, ci termita din interior.

În urmă cu multe decenii, Abraham Lincoln era în campanie electorală, candidând pentru prima dată la președinție. Împreună cu un prieten, călătorea printr-un ținut din sud și, la un moment dat, au ajuns într-un oraș unde fuseseră scoși la licitație sclavi negri. Furios, Lincoln i-a cerut vizitiului să oprească trăsură și a stat de a privit scena pentru câteva momente. I se făcuse părul măciucă văzând cum erau cumpărați și vânduți

oamenii aceia. S-a întors spre prietenul lui și i-a spus:

– Acum nu pot face nimic cu privire la treaba asta, dar, într-o bună zi, voi putea... Și când am să lovesc, am să lovesc strașnic!

Aceasta este filosofia pe care ar trebui să ne-o asumăm când devenim creștini. Dacă intenționezi să fii creștin, atunci fii creștin cu toată inima. Lovește cu putere! Fii creștin cu toată inima, cu tot cugetul și cu tot sufletul. Biblia spune: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” (Eclesiastul 9:10).

Nu te poți raporta la propria experiență de creștin ca și cum ar fi vorba de vreun experiment neînsemnat, de parcă ai spune ceva de genul: „Mă întreb dacă va funcționa” sau „Cred că voi încerca asta pentru o vreme”. Trebuie să te dedici cu trup și suflet. Când David a ieșit în față să lupte cu Goliat, nu doar a „încercat” să doboare uriașul. El n-a stat să se întrebe dacă era capabil sau nu să-l înfrângă. Conform celor relatate în Biblie, Goliat a ieșit în întâmpinarea lui David, iar David a *alerbat* spre Goliat (1 Samuel 17:48). Trebuie să ai credință și încredere că poți face tot ceea ce îți spune Dumnezeu să faci, apoi, trebuie să te dedici cu toată inima ta. Dacă ai pus mâna pe coarnele plugului, nu te mai uita înapoi, tânjind după lume (Luca 9:62)!

Isus spune că totul este cu putință pentru cei care cred (Marcu 9:23). De obicei, experiența noastră de creștini reflectă credința pe care o avem. Relația noastră cu Domnul este direct proporțională cu credința noastră în El și, totodată, cu încrederea pe care o avem în El.

Să nu mă înțelegeți însă greșit! În lupta noastră împotriva inamicului, credința nu este singura unealtă disponibilă. Pe lângă credință, cred că Dumnezeu i-a dat fiecărei persoane o voință liberă și nu ar trebui să subestimăm puterea

voinței. Trebuie să *vrei* să faci ceva. Trebuie să simți dorința de a face.

Uneori, când lucrez cu diverși oameni, încercând să-i ajut să biruie un obicei rău, precum consumul de alcool sau fumatul, ei spun ceva de genul:

– Pur și simplu nu mai rezist! Trebuie să fumez o țigară!

Așa că îi întreb:

– Cât crezi că ai rezista fără o țigară dacă ți-ar pune cineva pistolul la tâmplă și ți-ar spune că apasă pe trăgaci dacă aprinzi țigara?

(Știu că este o ilustrație prostească.)

Ei cântăresc situația și întrebarea pentru câteva momente, după care îmi răspund:

– Cred că aș rezista vreme bună fără să fumez!

Ce anume face diferența? Motivația lor se consolidează extraordinar când se gândesc că de alegerea lor depinde propria viață.

În lupta noastră împotriva răului, trebuie să ne amintim mereu că acestea sunt chestiuni de viață și de moarte. În primă fază, Isus le-a spus ucenicilor: „Veniți la Mine” (Matei 11:28). Apoi, mai târziu, le-a spus că El are toată puterea, așa încât ei să poată merge la oameni: „Duceți-vă!” (Matei 28:18,19).

Întreaga Evanghelie se poate rezuma la Marea Chemare și Marea Trimitere. Noi venim la Isus pentru a primi har, milă și iertare. După aceea, El ne dă puterea Duhului Sfânt pentru a merge și a trăi o viață nouă și pentru a le vorbi și altora despre viața veșnică. Adu-ți aminte! Mai întâi, venim la El, iar după aceea, mergem pentru El!

CONCLUZIE (2)

ÎNVAȚĂ SĂ MERGI!

Puțini oameni au avut vreo contribuție mai importantă asupra timpurilor moderne decât cea a lui Thomas Edison. Într-o viață de om, el a lăsat ca moștenire generației noastre o serie de invenții miraculoase care au schimbat lumea. De la bec până la fonograf, micuțul laborator al lui Edison a continuat să meșteșugească minune după minune până când, în cele din urmă, a apărut Corporația General Electric.

Edison era recunoscut la vremea lui drept un geniu rar și remarcabil. Ca răspuns față de această recunoaștere, el spunea că majoritatea invențiilor lui presupuneau 1 la sută inspirație și 99 la sută transpirație. În încercarea de a perfectă o invenție, el eșua de multe ori, dar niciodată nu se dădea bătut. Tot Edison este cel care a spus: „Cel care se teme de eșec, se teme de succes.” Ori de câte ori încercăm să atingem un obiectiv înalt, riscăm să avem parte de o cădere abruptă.

Într-un mod similar, multor oameni le este teamă să urmeze pașii mântuirii, deoarece le este frică de eșec. Așa că niciodată nu ating marele potențial pe care Dumnezeu l-a așezat în ei. Sau, dacă au încercat o dată și au eșuat, se tem să încerce din nou.

Biblia ne reamintește că și cei mai mari eroi ai credinței au avut momente de eșec și de descurajare. Dar apoi, au făcut un efort și s-au îndreptat către Dumnezeu pentru resurse și pentru a-și aduna puterile ca să continue și să schimbe cursul istoriei. Și tu poți face același lucru!

Pe vremea când copiii mei erau încă bebeluși, am descoperit că este nevoie de o serie de etape pentru a învăța să mergi. Prima dată, se

rostogoleau. Apoi, avansau până acolo încât stăteau în șezut și treceau mai departe de la „târâit” la mersul de-a bușilea. În cele din urmă, începeau să stea pe propriile picioare tremurânde, sprijinindu-se de mobilier. După aceea, renunțau la a se ține de mobilier și se aventurau spre marele necunoscut. De obicei, aveau parte de niște lecții pline de hopuri datorită legii gravitației, dar asta nu-i împiedica să încerce din nou și din nou.

Când copiii mei învățau să meargă, iar eu îi vedeam împiedicându-se și căzând, vă închipuiți cumva că îi ridicam și, dându-le câte o palmă la funduleț, le spuneam: „Copil neîn-demânatic ce ești! Ai căzut. Să nu se mai întâmple!”? Sigur că nu făceam așa ceva. De fapt, eram de-a dreptul încântat că ei încercau să facă pași spre mine.

Învățându-i să umble, am învățat un secret. Le întindeam câte jucărie micuță și o țineam de un capăt în timp ce ei o apucau de celălalt. Apoi, făceam câțiva pași împreună și, fără ca ei să observe, dădeam drumul jucăriei și mă îndepărtam de ei. După o vreme, ei se uitau la mine, văzând că eram în celălalt colț al camerei, apoi se uitau la jucăria din propria mână. Și, cu o privire speriată, dar zâmbind, continuau să înainteze împleticindu-se către brațele mele deschise. De obicei, după câteva zile de căzături, ridicări și încercat din nou, ajungeau să poată face singuri câte șase sau șapte pași. Și-atunci, puteam să spun că merg pe propriile piciorușe. Îi luam în brațe și îi lăudam, iar ei țipau și chicoteau, după care îi aruncam în aer și îi prindeam iarăși, bucurându-ne împreună.

La fel, Tatăl tău ceresc te așteaptă cu brațele deschise. El te va ajuta să rămâi pe picioare atunci când vei fi aproape de cădere. Te va ajuta să-ți depășești punctele slabe. Dacă vei cădea, nu te descuraja! Ridică-te din nou, scutură-te de praf și continuă să mergi spre brațele deschise ale Mântuitorului iubitor! Pe măsură ce te vei apropia de Dumnezeu, El se va apropia de tine (Iacov 4:8).

În timp ce citești cuvintele acestea, El este Cel care îți ajută plămânii să respire și care îți face inima să bată în piept. El te iubește atât de mult, încât a preferat mai degrabă să moară decât să te vadă pierind. El Se oferă să te ducă înapoi într-un loc în care nu există nici păcat, nici durere, nici moarte, nici întristare, să îți ofere o viață veșnică, plină de bucurii fără sfârșit (Apocalipsa 21:4).

Dacă toate acestea sunt adevărate, nimic nu este mai important decât să-L cunoști pe Dumnezeu, să te pregătești și să-i ajuți și pe ceilalți să se pregătească pentru revenirea Sa. Dacă toate acestea nu sunt adevărate, atunci nimic nu mai contează cu adevărat.

Dar eu știu că totul este adevărat. Apocalipsa 22:6 ne spune: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.”

Cei șapte pași prezentați în această carte, pe care i-am văzut și în convertirea lui Isaia, scot în evidență știința mântuirii – formula credinței. Să-i recapitulăm:

Trebuie să Îl vedem pe Dumnezeu la momentul jertfei de pe cruce. După ce vedem bunătatea lui Dumnezeu, răspunsul nostru natural va fi să...

Ne vedem pe noi înșine și să observăm cât de răi suntem. Apoi, bunătatea lui Dumnezeu ne va conduce la...

Pocăință și...

Mărturisirea păcatelor noastre. Imediat după aceea, trebuie să...

Primim curățirea și puterea pe care Domnul ni le oferă fără plată. După nașterea din nou, noi avem dorința și capacitatea de a...

Auzi vocea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, să...

Îl urmăm oriunde ne conduce El și să **mergem** oriunde ne trimite El.

Acești pași sunt cu mult mai mult decât un simplu proces pe care îl experimentăm o singură dată, la începutul vieții noastre de creștini. Noi trebuie să privim zilnic la Domnul și să ne examinăm propria viață. Trebuie să simțim zilnic nevoia de a ne pocăi și de a mărturisi, după cum ne spune și rugăciunea „Tatăl nostru”. În fiecare zi, putem să primim iertarea Sa, putem să ascultăm vocea Sa și putem să ne așezăm la dispoziția Lui pe deplin, rostind rugăciunea pe care a rostit-o și Isus: „Facă-se voia Ta!” (Matei 26:42).

„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide” (Matei 7:7,8).

Prietene, nu vrei să faci și tu pașii aceștia acum și pentru totdeauna? Viața veșnică și pacea sufletească sunt doar la o rugăciune distanță. De ce să nu te rogi chiar acum și să primești viața nouă pe care Ți-o oferă Isus?

LASĂ-MĂ, DOAMNE!

Doamne, lasă-mă să privesc prin ochii Tăi
La mine și la cei ce-mi ies în cale.
Cu ochii Tăi pot răzbi prin bezna adâncă,
Lasă-mă să privesc printre genele Tale.
Doamne, lasă-mă să vorbesc cu buzele Tale,
Și bunătate să am în orișice cuvânt,
S-audă o lume întreagă de speranța veșniciei,
Cu dulcele buzelor Tale departe să m-avânt.
Și lasă-mă, o, Domnul meu, ca Tine să iubesc.
Îmi toarnă-n suflet apă vie, dar ceresc,
Și din minunea asta dă-le și altora ceva,
O dragoste precum a Ta, asta-mi doresc.
Lasă-mă, Doamne, cu picioarele Tale să merg,
Chiar dacă drumul fi-va strâmt sau drept,
Și de va trebui să urc un deal, cu-o cruce-n spate,
Încălțat cu sandalele Tale, voi lua orice în piept.
Mă lasă, Doamne, să dăruiesc cu mâna Ta,

Fără să uit vreo clipă ce-ai dat Tu.
Ca să trăiască alții, m-aș dăruia chiar și pe mine,
Căci mâna Ta nu știe a spune nu.
Învăță-mă, Doamne, să iubesc așa, ca Tine,
Și sfarmă-mi inima de piatră,
Și din minunea asta dă-le și altora ceva.
O, pune-mi inima la copt pe-o vatră!

Doug Batchelor

DE ACELAȘI AUTOR:

CEL MAI BOGAT OM DIN PEȘTERĂ

Prezentare:

- O AUTOBIOGRAFIE cum rar ai citit
- O CARTE care te va emoționa
- O POVESTE care îți va schimba perspectiva

Ce s-ar putea spune despre viitorul unui adolescent cu un tată miliardar și o mamă celebră în lumea showbizului? În nici un caz că va ajunge să trăiască într-o peșteră sau că va mânca resturi din gunoi. Și totuși aceasta este povestea lui Doug – Doug Batchelor.

În adolescență, a cochetat cu ideea sinuciderii. A fumat marijuana, a consumat alcool, s-a drogat, le-a făcut zile negre părinților, a fugit de-acasă, a ajuns în spatele gratiilor și, în cele din urmă, s-a retras să trăiască pustnicește într-o peșteră. Acolo însă, în peșteră, acoperită de un

strat gros de praf, a găsit Cartea care i-a schimbat viața.

Povestea lui Doug Batchelor te va pune serios pe gânduri și îți va dovedi că Dumnezeu nu plutește în vreo galaxie îndepărtată, ci este chiar aici, lângă tine.

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi
achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro
Site: www.viatasisanatate.ro

Table of Contents

<u>Cel mai bogat om din peșteră</u>
<u>Introducere</u>
<u>Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu</u>
<u>O viziune despre Dumnezeu</u>
<u>Ești ceea ce privești</u>
<u>Pas cu pas</u>
<u>Dovezi ale existenței lui Dumnezeu</u>
<u>Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuși</u>
<u>Curcubeul negru</u>
<u>În umbră</u>
<u>Știi că ești gol?</u>
<u>Pasul 3 – Să te pocăiești</u>
<u>Doar un șoricel</u>
<u>Părerea de rău și pocăința</u>
<u>Dă-i drumul!</u>
<u>Pasul 4 – Să mărturisești</u>
<u>Doamne, iartă-mă!</u>
<u>Probleme insuportabile</u>
<u>Mai bine acum decât mai târziu</u>
<u>Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu</u>
<u>Alb ca zăpada</u>
<u>Cui îi este sete?</u>
<u>Falcon</u>
<u>Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu</u>
<u>Nu zbura ghidat de sentimente</u>
<u>Traversarea râului</u>
<u>Lecția umilinței</u>
<u>Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu</u>
<u>Marea Moartă sau Marea Galileei</u>
<u>Scoși din foc</u>
<u>Pierdută printre lumini</u>
<u>Miracolul bunătații</u>
<u>Concluzie (1)</u>
<u>Trage dopul!</u>
<u>Concluzie (2)</u>
<u>Învată să mergi!</u>

Table of Contents

Cel mai bogat om din peșteră	137
Introducere	5
Pasul 1 – Să-L vezi pe Dumnezeu	10
O viziune despre Dumnezeu	11
Ești ceea ce privești	15
Pas cu pas	18
Dovezi ale existenței lui Dumnezeu	25
Pasul 2 – Să te vezi pe tine însuși	31
Curcubeul negru	32
În umbră	36
Știi că ești gol?	39
Pasul 3 – Să te pocăiești	43
Doar un șoricel	44
Părerea de rău și pocăința	50
Dă-i drumul!	54
Pasul 4 – Să mărturisești	59
Doamne, iartă-mă!	60
Probleme insuportabile	67
Mai bine acum decât mai târziu	75
Pasul 5 – Să-L primești pe Dumnezeu	81
Alb ca zăpada	82
Cui îi este sete?	84
Falcon	87
Pasul 6 – Să Îl auzi pe Dumnezeu	95
Nu zbura ghidat de sentimente	96
Traversarea râului	103
Lecția umilinței	106

Pasul 7 – Să mergi în numele lui Dumnezeu	109
Marea Moartă sau Marea Galileei	110
Scoși din foc	115
Pierdută printre lumini	118
Miracolul bunătății	120
Concluzie (1)	125
Trage dopul!	126
Concluzie (2)	131
Învăță să mergi!	132